

БРАЙЪН ПЕРО КУЛАТА АЛ БАБ

Част 5 от „Амос Драгон“

Превод от френски: Анета Илиева Тошева, 2005

chitanka.info

ПРОЛОГ

Върху глинените плочки на древните народи може да се прочете необикновената история на кулата Ал Баб.

Енмеркар, великият жрец на далечните шумерски земи, и Арата, кралят на необятната страна Дур Сарукен, решили да обединят силите си и да издигнат монументално здание, достойно за величието на техния бог Енки. Започнали проекта за гигантска статуя на колос, но с времето решили, че идеята им е твърде скромна. След това замислили да вдигнат златна пирамида, но и това им се сторило твърде слаб израз на преклонението на народа пред божеството. После им хрумнало да издялат божествения лик направо върху скалите на свещената планина, но и този твърде дързък проект бил отхвърлен. Изпаднали в безизходица.

Една нощ Енмеркар сънувал сън, в който самият Енки се обърнал към него:

— Ще ми построиш несравнима по големина кула, която да докосва небето и облаците; тя трябва да се вижда и от най-далечните варварски земи, та дори и от кралствата на големите градове на Изтока. Искам тази сграда да стане притегателен център за всички народи, които да се стекат при мен и да ме приемат за единствен бог на този свят. Изпълни каквото ти заповядва твоят бог и ще бъдеш прославян през идните векове!

Крал Арата се вслушал в заръките от видението на своя жрец и наредил да започнат строежа. Шумерите завладели съседните кралства и превърнали населението им в роби. Сградите на вражеските градове били разрушени камък по камък, за да се набави необходимият материал за издигане на кулата. Под ръководството на Енмеркар най-способните математици и архитекти от кралството Дур Сарукен се събрали, за да проектират и организират строежа.

Това било началото на нова ера — ерата на Ал Баб, което на езика на шумерите означавало „единственият бог“...

1

„ЗАДНИЯТ ДВОР“ НА ХАРАЛД СИННИЯ ЗЪБ

В един прекрасен летен ден, няколко дни преди лятното слънцестоене, Амос Дарагон слезе от кораба във викингската столица на земите около планината Рамусбергет. Малкият дракар от Упсгран, селището на беоритите, хвърли котва под палещите лъчи на слънцето. Беорф Бромансон, който тъкмо бе станал на тринадесет години и половина, разреши четиридневна почивка на хората си, като им пожела да си напълнят торбите с превъзходни стоки и да се забавляват на воля.

Онези, които не са проследили приключенията на Амос и Беорф, трябва да знаят, че беоритите са човеко-животни от много специален вид: те са викинги, способни да се превръщат в мечки винаги когато пожелаят. Може и да изглежда странно едно тринадесетгодишно момче да командва такива бойци, но след смъртта на баща му Еван Бромансон и на чичо му Банри Бромансон именно последният представител от големия род Бромансон бе избран за старейшина. Въпреки възрастта си и липсата на опит, Беорф бе приел да стане новия владетел на Упсгран.

Той бе организиран експедицията към столицата по молба на приятеля си Амос, който искаше да се срещне с крал Харалд Синия зъб — върховния господар на Северните земи.

Село Упсгран беше твърде далече от столицата и жителите му се бяха възползвали от случая да връчат на хората от екипажа дълги списъци с поръчки. Жените бяха заръчали най-модерни платове и красиво украсени глинени съдини за храна, а също и гребени, щипки за коса и куп други дрънкулки. Мъжете искаха нови инструменти за дърводелската си работа по корабите, лопати, нови ски за приближаващата зима и безброй дреболии, като например четки за бръснене — което си беше истинска революция в бръсненето!

Колкото до Амос, той искаше само да се срещне с крал Харалд Синия зъб, и то незабавно. Двамата се познаваха добре. Бяха се срещнали преди голямата битка при Рамусбергет. Кралят изпитваше

безкрайно уважение към младия магьосник, защото Амос беше Пазител на маските, сиреч нещо като вълшебник, избран с мисия да възстанови равновесието в света във времето на бушуващите вече от няколко години войни между боговете. Той бе придобил магически сили именно благодарение на маските и камъните на могъществото, които отговаряха на четирите природни стихии и които се интегрираха в тялото му. Три от тях вече бушуваха в него — това бяха маските на огъня, на въздуха и на водата, а във всяка бе инкрустиран по един камък на могъществото. Следователно липсваше му една маска и тринадесет камъка, защото за всяка от тях бяха предвидени по четири камъка.

Както всички поданици от кралството, Амос искаше да се срещне с Харалд, за да го моли за пари. Тъй като възнамеряваше да замине на продължително пътуване, имаше нужда от добре напълнена кесия. Пазителя на маските знаеше, че кралят понякога финансира експедиции във вътрешността на континента, за да установи контакт с други кралства и да изгради търговски пътища. Трябваше да опита късмета си.

Амос и Беорф влязоха в голямата тронна зала. Харалд весело се надигна от трона и отиде при тях да ги прегърне.

— О, ето ви и двамата! Какво удоволствие е да ви видя пак! Поздравления за новия ти пост, Беорф, и моите съболезнования за чичо ти Банри. Той беше истински мъж...

— ... мъж и половина — продължи дебеланкото. — При това и свиреп воин!

— Имаш право — съгласи се кралят. — Без него и другите беорити никога нямаше да спечелим онази решителна битка срещу гоблините. Ами Юло! Какво ще кажеш за Юло Юлсон! Този безмилостен воин, който уби дракона с един удар на меча си! За него вече се разказват приказки и дори започнаха да го обезсмъртяват в стихове. Трудно... много трудно ми беше да повярвам, че и той ни напусна!

— Често си мисля за тях — с тъга промълви Беорф.

— Е, добре! — смени темата Харалд, за да разведри атмосферата. — Какво мога да направя за вас? Съмнявам се, че ми правите посещение само от учтивост. Искате нещо от мен, нали?

— Точно така — потвърди Амос. — Аз имам една молба към вас.

— Говори де! — подкани го кралят и се върна на трона си. — Целият съм в слух!

Амос се окопоти и започна:

— По време на войната с гоблините и мерените, която ни събра в Рамусбергет, майка ми бе отвлечена и продадена като робиня. Търсих я дълги месеци, без да открия и следа от нея, но днес, благодарение на помощта на една приятелка, мисля, че ще мога да я намеря и да я спася.

— Така значи! — заинтригуван възкликна Харалд. — Продължавай.

— За тази цел възнамерявам да потегля на дълго пътуване и да прекося земи, непознати за викингите. По този повод бих искал и да ви бъда полезен, като ви служа за посланик. Ще тръгна към Източните земи и ще се постарая да ви спечеля нови съюзници и да отворя търговски пътища.

— И искаш да финансирам пътуването ти? — досети се кралят.

— Точно така.

— Ох! Само ако знаеше — оплака се Харалд, — нямам и едно йоре^[1]! Съкровищницата ми е напълно празна! Нещата можеха да са различни, ако се бях добрал до съкровището на дракона в планината, но с това проклетие... С една дума, аз съм разорен заради войната с гоблините. Нали разбираш, оръжията, корабите, хората — всичко това ми струваше твърде скъпо!

— Не може ли да се намери друго решение? — попита Амос.

— Чакай да помисля... Несъмнено можеш да бъдеш подпомогнат от пристанищните търговци. Те са червиви с пари, защото след победата в страната няма гоблини, а моретата се изчистиха от мерени. Трите викингски кралства заздравиха връзките си и търговските кораби и кервани спокойно кръстосват навсякъде. Пет пъти увеличихме търговията си с другите кралства! Отвсякъде прииждат нови стоки! Чувал ли си за четката за бръснене? Това е един прибор за премахване на бради! Направо умопомрачително изобретение.

— И според вас търговците ще се съгласят да финансират експедицията ми?

— Поне можеш да опиташ... макар че са станали толкова стиснати, колкото са и богати! Мръщят се, когато плащат данъци, но

всички са накипрени в нови дрехи, имат могъщи флоти от дракари и великолепни къщи край брега.

Амос помисли малко и каза:

— Ами добре, ще отида при тях, но нека първо се обзаложим!

— Добре! — съгласи се с готовност монархът.

— Залагам десет златни монети, че утре ще имате червен белег на десния хълбок.

— Но... откъде можеш да знаеш това? — изненада се Харалд.

— Обзалагате ли се или не? — настоя Амос.

— Обзалагам се!

— Тогава си тръгвам и ще се върна тук утре.

— Чудесно, значи до утре! — подвикна кралят оживено.

Когато излязоха от тронната зала, Беорф нетърпеливо попита приятеля си:

— Какъв беше този облог? Нека ти напомня, че нямаме десет златни монети. Дори цялото село Упсгран не може да събере такава сума! Да не си полудял, Амос?

— Имай ми доверие, утре твоето село и кралството ще бъдат по-богати и аз ще получа пари за експедицията! Сега ще ти обясня.

* * *

На другия ден Амос и Беорф се появиха в тронната зала — този път съпроводени от десетина преуспели търговци от пристанището. Без да им обръща внимание, Харалд посрещна младите си приятели с насмешка. Скочи на крака и доволно обяви, потривайки ръце:

— Амос Дарагон, струва ми се, че спечелих облога!

Кралят се обърна с гръб и смъкна панталоните си. Вирнал задника си във въздуха, той се провикна:

— Нямам никакво червено петно на десния хълбок, а още по-малко на левия! Хайде, Амос, дължиш ми десет жълтици! Този път прословутата ти хитрост ти изигра лоша шега и аз печеля!

Тогава Амос се извърна към търговците и протегна ръка към тях. Втрещени от гледката, която им предостави върховният им владетел, всички търговци връчиха на момчето по една торба със сто златни

монети, след което един подир друг напуснаха тронната зала. Ухилен до уши пред тази сцена, Беорф поздравя всеки един от тях с дружеско потупване по гърба.

— Ама какво... какво става тук? — попита Харалд объркан и вдигна панталона си. — Аз съм крал и искам да знам какво се разиграва тук! Амос! Чакам обяснение!

— Много просто — отвърна момчето и извади десет златни монети от едната кесия. — Загубих облога с вас и ви плащам дължимото. Ето го!

— Ами... всички онези търговци? Те току-що ти дадоха цяло богатство!

— Точно така. Обзаложих се на сто златни монети с всеки от тях, че крал Харалд лично ще им покаже задника си, преди още да им е казал „добро утро“! И... спечелих!

— Но... ама аз... ама... — заекна крал Харалд. — Аз съм измамен! Ти ме манипулира!

— Не съвсем — продължи Амос. — Тази сутрин спечелих хиляда златни монети! Като извадим десетте, които ви предадох, остават ми деветстотин и деветдесет. Това е много повече, отколкото ми е нужно. Затова ви оставям допълнителни триста жълтици, а други триста предавам на Беорф за село Упсгран. Остатъка ще взема за моята експедиция! Доволни ли сте, уважаеми господа?

— Страхотно! — онемял от радост, възкликна Беорф.

— Мисля, че това е една добра цена за показването на моя задник! — пошегува се кралят. — Пък и как им е на онези стиснати търговци! Подушиха лесна печалба и — хоп! — паднаха в капана. Добър удар, Амос! Кралството ще вложи добре този „допълнителен данък“. Обаче никога повече не се шегувай за моя сметка! Ясно? Освен... разбира се, при такава висока цена като днес.

Доволни, двамата другари се върнаха на кейовете, съвсем близо до пазара. На лицата им светеха широки усмивки.

— Хей, Амос, с теб много лесно се печелят пари! — изсмя се Беорф.

— Да кажем, че нещата се получиха добре — скромно отвърна приятелят му. — Е, сега можем да си набавим всичко, от което се нуждаем за експедицията. Гледай само, Лолия ми е връчила един безкраен списък от съставки за лекарства, които трябва да купя.

— Мисля, че ще продам дракара и ще взема някой по-голям — обяви владетелят на Упсгран, възвърнал сериозността си. — Както ще е натоварен екипажът, скоро корабчето ще ни стане тясно.

— Вземи това злато. — Пазителя на маските подаде една от торбите на Беорф. — Ако можеш, ангажирай неколцина наемници за пътуването, да са яки воители, които да могат да извървят целия път с нас. Не искам да тръгвам с беорити от селището. Не трябва да рискуваме живота им. И бездруго достатъчно изстрадаха.

— Но...

— Нямам какво повече да кажа — прекъсна го Амос, който знаеше предварително какви доводи щеше да приведе храбрият му приятел, за да го накара да промени намеренията си.

— Добре! — изръмжа Беорф и се отдалечи. — Довечера ще се срещнем на дракара!

— Да, до довечера! — отвърна момчето, преди да изчезне в тълпата, изпълнила пазара.

---

[1] 1/100 от шведската крона. — Б.р. ↑

2

ЛОВЦИТЕ НА РОБИ

Двете момичета седяха на тясната камениста плажна ивица край Упсгран и гледаха към океана. Младата горгона Медуза се бе наместила под сянката на висок бор, а Лолия, облечена с ефирни дрехи, се припичаше на слънцето.

— Я ми кажи нещо — попита Медуза новата си приятелка. — Хората от твоята раса могат ли да стоят под изгарящите слънчеви лъчи, без това да им навреди? Това заради цвета на кожата ви ли е?

— Може би е така — отвърна Лолия. — Не знам дали защото съм тъмнокожа, но обожавам да усещам милувките на слънцето по тялото си. Вероятно затова приличам на въглен, както обичаш да се шегуваш! Трябва да опиташ и ти, защото според мен малко си зеленичка.

— Много би ми се искало — усмихна се горгоната, — обаче кожата ми ще се подпали! Аз съм нощно създание и най-добре се чувствам на лунна светлина. По-добре ще понеса лунното изгаряне, отколкото слънчевото!

— Познавам те едва от няколко седмици и намирам, че си възхитителна, Медуза. С всичките тези змийчета, които ти служат за коса, и със способността ти да превръщаш хората в каменни статуи само с един поглед... Горгоните са направо изумителни същества!

— Добре че нося лурнетка^[1]. Така мога да гледам през стъклата, без да се виждат очите ми и не рискувам да вкаменя приятелите си!

— Това наистина е фантастично! Кажи ми още нещо, Медуза. Ти къпеш ли се понякога? — попита я тъмнокожата девойка.

— Разбира се. Солената вода ми действа много добре, ала с това слънце... е, поне няма да се събличам.

Само Лолия се разсъблече и приятелките се хвърлиха във водата. Тя беше леденостудена и контрастът с горещия въздух ги накара да се разпищят. Започнаха трескаво да плуват, за да се сгреят, като видимо се радваха на смелостта си. Една вълна отнесе шапчицата на Лолия и

дългите ѝ къдриви коси плувнаха около нея. Медуза се носеше във водата с лекота благодарение на ципестите си крака. Тя се гмурна за известно време и се появи на повърхността с една риба между зъбите си. Лолия избухна в смях, от което гълтна доста сериозно количество солена вода. Накрая девойките се върнаха на брега в чудесно настроение.

— Уф — успя да каже Лолия, — ама че си пийнах!

— За малко да погълнеш цялата вълна — прихна Медуза. — Косите ти са прекрасни! Толкова са дълги, а на това отгоре и къдриви! Трябва по-често да ги оставяш пуснати!

— Идеята не е много добра. Само след няколко часа ще се превърна във власата страшилище! Повярвай ми, няма да ти хареса! Ще изглеждам като космата топка на два крака.

— Значи ще заприличаш на Беорф?

— Именно!

Момичетата отново се разкискаха, а след това Медуза предложи на Лолия да срещне косите ѝ, което тя прие с удоволствие. Дълго си говориха за най-различни неща, забавляваха се от сърце и си довериха някои тайни, твърде важни, за да бъдат разкрити сега. Този следобед, изпълнен с кикот и плацикане под слънчевите лъчи, ги сближи като две половинки на едно цяло и те станаха най-добрите приятелки на света.

Докато събираха вещите си, преди да се приберат в колибата на Сартиган, пред тях изневиделица изскочиха петима здравеняци. Изглеждаха същински варвари. Имаха дълги бради и несресани коси, а също и огромни мечове. Голи до кръста, с леки панталони от зле обработена кожа, дивашки погледи и тела, покрити с войнствени татуировки, мъжете се приближиха към тях, като се смееха гръмко. Единият възкликна:

— Какви хубавелки! Не знаех, че пътуването към океана си има и предимства!

— Черничката си я бива — подхвърли друг и се облиза. — Ще си я взема за жена! А с накитите, които носи, ще стана дори богат!

Варварите избухнаха в мазен смях.

— Здравейте, пиленца! — продължи мъжът, който — ако се съдеше по татуировките — беше водачът им. — Самички ли сте? Да не би да чакате родителите си?

Медуза и Лолия отстъпиха, без да промълвят и дума.

— Ама тези си глътнаха езика! — захили се най-едрият от групата. — Най си падам по момичета, дето мълчат, когато им говориш.

— Оставете ни на мира! — властно каза Лолия.

— О-хо-хо, заплашват ни! — обади се пак главатарят. — Чухте ли, момчета? Мургавелката иска да си ходим! Ами да тръгваме! Бързо! Натрапниците пак бяха обзети от пристъп на веселост.

— Ще си тръгнем — продължи оня. — Но с вас!

— Видя ли? — забеляза дебелият. — Онази там има змии на главата си... Пфу! Отврат! Мислиш ли, че ще можем да вземем добра цена за нея?

— Да — увери го главатарят. — Важното е да е жива. Шумерите не придирят много на робите, които им продаваме, дори да приличат на жаби!

— Господа, за последен път ви предупреждавам — заплашително повтори Лолия. — Вървете си по пътя — или ще понесете последствията!

— Аууу, тази била много дръпната! — извика единият варварин и хвана дръжката на меча си. — Явно има нужда от назидание.

— Спокойно! — изрева главатарят. — Стоката не трябва да се поврежда!

— Аз съм съгласна да дойда с вас — внезапно се обади Медуза. — Къде отиваме?

— Това е друго нещо, грозотилище! — отвърна водачът. — Ще направим едно дълго пътешествие до нашето село, за да ви продадем, а после, ако получим добра цена, едни други любезни господа ще ви отведат далече-далече оттук! За благодарност за вашето сътрудничество, ще ви подаря красиви гривни за ръцете и краката.

— Гривни, свързани с верига, нали? — запита Лолия.

— Не само хубавелка, а и умница! — изсмя се единият от варварите. — Много обичам умни момичета. Мисля, че ще си те запазя за жена!

В този момент Лолия промърмори няколко неразбираеми думи.

— Чудесно — кимна Медуза. — Как да се съпротивляваме? Вие сте толкова големи, толкова могъщи и толкова силни... нямаме никакъв шанс. Обаче имам един въпрос.

Варварите наобиколиха момичетата.

— Питай, дребна жабо! — сухо заповяда главатарят. — После трябва да тръгваме.

— Виждали ли сте това? — запита Медуза.

С един замах горгоната разгъна крилата си. Изненадани, варварите се дръпнаха няколко крачки назад.

— В името на Вотан! — възкликна единият. — Тая има крила!

Мъжете извадиха мечовете си, готови да действат.

— Знаеш ли защо имам крила, дебело прасе такова? — изрева горгоната. — Защото съм демон!

Внезапно Медуза смъкна лурнетката си и погледна главатаря на варварите право в очите. Мъжът нададе вик на ужас. Под втрещените погледи на спътниците си, той се вцепени. Кожата му се втвърди и стана сива като камък. За по-малко от секунда се бе вкаменил и превърнал в статуя.

В този миг Лолия се завъртя в кръг и призова един дух. До нея се появи някаква сянка, която скочи към двама от варварите. Те се нахвърлиха върху призрака, за да защитят живота си, но мечовете им минаха през създанието, без дори да го одраскат. Тогава духът влезе в тялото на единия нападател и го обърна срещу другаря му.

Медуза се хвърли срещу най-едрия от разбойниците и го събори по гръб на земята. Хвана клепачите му и ги задържа отворени, като му викна:

— Не съм красива, а? Трябва да се научиш на обноски с жените!

Докато гъгнеше сълзливо, мъжът се превърна в камък.

През това време призракът бе завладял разума на противника си и вече се извърщаше към последния оцелял. Намеси се Лолия:

— Нали ме искаше за жена? Е, запознай се с моя приятел. Внимавай, че е много ревнив!

С два удара на меча главата на варварина полетя във въздуха и се приземи на каменистия бряг. Когато изпълни задачата си, духът обърна оръжието си към тялото на своя гостоприемник и рязко прониза корема му. Варваринът се строполи мъртъв.

Тогава призрачното създание се отдели от тялото и се върна да се поклони на Лолия.

— Благодаря — каза младата магьосница, — помощта ти беше безценна. Освобождавам те, върни се към смъртта и почивай в мир.

Призракът изчезна мигновено.

Задъхани, девойките седнаха на земята една до друга, за да се посъвземат от вълнението. Медуза си сложи пак лурнетката и каза:

— Пада им се! Предупредихме ги.

— Ти си надарена с могъща сила, Медуза! — поласка я Лолия.

— Ами ти! Този дух беше голяма изненада! Никой не може да напада безнаказано някогашната кралица на догоните!

— Ние с теб сме страхотен отбор! Не ни трябват нито Амос, нито Беорф!

— Във всеки случай — широко се усмихна Медуза, — двете им приятелки могат да се защитават и сами!

— Да си поемем дъх и да погледнем в гората отзад дали няма още от тези варвари.

— Добра идея. Но нека бъдем нащрек.

Като претърсиха старателно част от гората, момичетата откриха пет коня, натоварени с всичко необходимо за продължително пътуване. Имаше и десетки вериги и тежки метални белезници. Без никакво съмнение, тези мъже бяха ловци на роби! В една голяма книга, в която записваха сметките си, ясно можеше да се проследят всички подробности от търговските им дела и натрупаните печалби. Те търгуваха с гоблините и с още няколко други раси от противни хуманоиди. Според написаното съществуваша десетки банди, подобни на тяхната, които плячкосваха из целия район. Всички, които вземаха участие в тази дейност, произлизаха от село Аркален, разположено в Източните земи на варварите. Сред документите имаше и една карта, която ясно показваше местонахождението на селото, както и пътищата, по които можеше да се стигне до него.

— Това ще ни бъде полезно! — заяви Лолия. — Не мисля, че майката на Амос е минала през тях, името ѝ го няма в списъка, но поне имаме следа, която може би ще ни заведе до онези, които купуват роби от тези варвари.

— Да бях накарала главатаря да проговори, преди да го вкаменя — подхвърли Медуза, — щяхме да измъкнем всичко от него!

— Да проговори? — замислено повтори Лолия. — Хайде да го направим! Идеята е чудесна!

— Ама той... нали е мъртъв?

— Мъртвите са много разговорливи! — засмя се мургавата девойка. — Помогни ми, ще заведе тези коне в Упсгран като подарък за беоритите, а през това време ти иди да потърсиш отсечената глава на варварина. Ще се видим в колибата на Сартиган.

— Предполагам, ще накараш главата да говори? — с известно недоверие попита Медуза.

— Ще видиш, че и аз знам това-онова.

— Почакай — мило настоя горгоната, — ще ти помогна да си прибереш косите. Права си, че приличаш на косматото страшилище, когато не си сресана!

* * *

С израз на отвращение Медуза взе главата на варварина и се върна в горската колиба. Скромното жилище принадлежеше на учителя на Амос и Беорф — стария Сартиган. Беше изчезнал безследно по време на едно пътешествие и гадателските съновидения на Лолия ѝ бяха подсказали, че и той като майката на Амос е държан в плен. Къщичката на възрастния човек сега беше подслонът на двете момичета, а Амос и Беорф обитаваха къщата на Бромансонови, в центъра на село Упсгран. За да не вдъхва страх у жителите на селото, Медуза живееше, без да се показва пред очите им, докато Лолия познаваше почти всички и се разхождаше между беоритите като сред свои. Горгоната си знаеше, че повечето хора не биха я приели на драго сърце. Тя имаше много красиво лице, но със зелената си кожа и косите от змии твърде много наподобяваше демон или зло създание от дребните предания. Беоритите имаха широта на възгледите за много неща, но по този въпрос най-добре беше да не рискува.

След като заведе конете в Упсгран, Лолия побърза да се върне в колибата, където завари главата на варварина пред камината. Медуза очакваше приятелката си и хрупаше едри охранени скарабеи.

— Искаш ли един бръмбар? — попита тя.

— Да, благодаря — отвърна Лолия и взе насекомото.

Племето на догоните, от което произхождаше Лолия, обитаваше безводни земи и тя бе свикнала да не придиря на храната, за да оцелява по време на суша. Насекомите бяха част от менюто отпреди много

поколения догони. Колкото до горгоните, то хлебарките, скарабеите, мравките, гъсениците, нощните пеперуди и ухолозките бяха в основата на представата им за здравословна храна.

Когато привърши с обяда, Лолия разположи три черни свещи около главата и една направо върху нея.

— Забелязах, че имаш свещи с различни цветове — каза горгоната и погледна приятелката си. — Защо използваш само черните?

— Ще ти обясня — отговори Лолия. — Всеки цвят си има точно определени свойства. Белите подпомагат психическата сила, ясновидството и гадателството. Те развиват духовността, защитата на душата и вътрешното пречистване. С черните си служи, за да се предпазя от несполука, зла беда, а също и да влизам в контакт с духовете. Този вид свещи обезвреждат уроките и прогонват злото. Зелените са символ на младостта и изобилието. Използвам ги за церемониите по благославяне и за празници. Червените са за магии за любов...

— Магии за любов? — прекъсна я Медуза. — Трябва да ги приложиш върху Амос! Виждала съм те как го гледаш понякога и...

— ... и си гледай работата — отрязва я магьосницата полусериозно. — Ако, повтарям, „ако“ Амос толкова ме интересуваше, щях да предпочета той да се влюби в мен без разни магии. Е, ако нямаш нищо против, ще продължа нататък.

— Добре тогава, няма повече да споменавам за любовни магии и те слушам — развеселена, отвърна горгоната.

— Много добре. И така, в този случай ще използвам черни свещи, защото искам да задам някои въпроси на тази глава. Те ще ми служат за преграда към света на мрака. Искам главата да ми потвърди онова, което видях в съня си.

Младата магьосница отиде да потърси своите книги с магии, а после започна странна церемония. След като запали свещите, тя изгори няколко косъма от брадата на варварина, смеси пепелта със собствената си слюнка и с получената смес изрисува някакви странни знаци по лицето си. Като свърши всичко това, Лолия произнесе магическо заклинание и пръсна наоколо златен прах. Накрая счупи три костици от гълъб и изрече на висок глас:

— Три кости за три въпроса, три отговора искам да получа. Ето първия, няма да повтарям... За кого ловеше робите?

Главата на варварина постепенно оживя и отвърна:

— За шумерите.

— За какво им са на шумерите роби?

— За да построят кулата Ал Баб.

— Каква е тази кула?

— Това ще бъде перлата на този свят... кула, която стига до облаците и възхвалява величието на Енки, единствения бог.

— Единствен бог ли? — учуди се Лолия.

Само три кости, само три въпроса! Главата на варварина остана безмълвна и черните свещи угаснаха от само себе си.

---

[1] Игра на думи: по аналогия на думата „лорнет“ (сгъваеми очила с дръжка). В случая това е изобретение на луриканите от острова на Фрея. Наименованието им е измислено от техния предводител флаг Мартан Мак Хеклагроен, който комбинирал думата „лурикан“ в чест на своето племе и „кокетка“, вдъхновен от лицето на Медуза, и така получил „лурнетка“. — Б.а. ↑

3

ГОСПОДИН ГРЮМСОН, СИНОВЕТЕ МУ И МЕЛСТРЪОМ

Когато екипажът на беоритите се прибра от почивните си дни, в пристанището ги очакваше великолепен дракар. Беорф бе похарчил почти цялото злато, за да осигури този подарък за жителите на Упсгран. Корабът беше изработен от червен дъб и блещукаше със светлата си полировка. Дървената фигура на носа представляваше мангуста, поглъщаща змия. Беорф бе избрал този кораб именно заради скулптурата. Амос бе спечелил първата си голяма битка в Брател велики тъкмо с мангуст и оттогава дребното животинче заемаше особено място в сърцето му.

Малкият дракар бе натъпкан почти до борда с покупките на екипажа, след което бе привързан за новия кораб. Добре че Беорф го бе купил! В противен случай беоритите никога нямаше да намерят достатъчно място да натоварят всичко, което бяха накупили за Упсгран.

— Е, Беорф — попита Амос, — успя ли да намериш хора, които да ни придружат в пътуването?

— За съжаление не — призна дебеланкото. — Ходих и при писаря да ми напише обяви, които разлепих из целия град. Досега никой не се е отзовал.

— А за пътуването по голямата Източна река ще ни трябва екипаж. Това е най-бързият и най-лесен начин да се озовем в центъра на континента.

— Наистина ли не желаеш моите хора да ни съпроводят по-нататък? — подхвърли старейшината на Упсгран, който със свито сърце приемаше мисълта да замине без тях. — Никой по-добре не познава морето, а и знаеш, че беоритите винаги са готови да оголят зъби и нокти, когато възникне опасност.

— Вече ти казах, Беорф, и дума не може да става тези хора да изложат живота си на риск — отвърна Амос с нетърпящ възражение тон. — Жителите на Упсгран още не са оплакали мъртвците си. И мога да ти гарантирам, че заради тази експедиция няма да допусна техният брой да се увеличи. Можеш да си говориш каквото си искаш, няма да променя решението си. Нужни са ни добри моряци, които да разбират от речно плаване — това е всичко! После ще продължим нататък само четиримата.

Беорф така и не успя да намери допълнителни аргументи, за които и бездруго знаеше, че ще са безполезни. На брега се разнесе шумна гълчава. Очевидно някой се давеше и упорито отказваше помощ. Двете момчета притичаха към мястото на разиграващата се драма.

Петима младежи, едри и добре сложени, бяха наклекали край кея и викаха:

— Подай ръка, тате! Хайде, тате, подай ни ръка!

Мнозина зяпачи се бяха събрали да гледат абсурдното зрелище. Мъжът поглъщаше вода и яростно се мятеше, но отказваше да приеме каквато и да е помощ. Тълпата на кея се увеличаваше с всеки изминал миг и скоро се надигнаха викове:

— Хайде де! Подайте им ръка! Ама какво прави той? Дайте си ръката! Вие сте до самия бряг! Боже мой! Да няма памук в ушите? Дайте си ръката!

— Ами да върви да се дави, скъперникът му със скъперник! — възкликна един от зяпачите.

— Получи си заслуженото, скръндза такава! — добави друг.

— Направо се чудя как синовете му търпят подобна стипца! — кресна една жена, нервирана от разиграващото се. — Да го оставят да потъне.

Един от синовете на удавника се надигна и се обърна към тълпата:

— Аз и моите братя обещаваме да станем слуги на онзи, който успее да вразуми баща ни!

В този миг Амос се обърна към Беорф:

— Ето го нашия екипаж!

След което младият Пазител на маските си проправи път, клекна на кея и се провикна:

— Дръжте! Хванете ръката ми, господине!

Скъперникът тутакси сграбчи ръката на Амос и той го издърпа към синовете му. Младежите побързаха да изтеглят баща си от водата. Тълпата вяло изръкопляска на Амос и се разпръсна. Беорф се приближи до приятеля си:

— Не разбирам, Амос, обясни ми. Как направи така, че да приеме помощта ти, след като отказваше дори на собствените си деца?

— Много просто — рече Пазителя на маските. — Доколкото разбрах от зяпачите, този човек се ползва с репутацията на краен скъперник. Затова, вместо да му кажа да си даде ръката, аз му предложих да вземе моята! Един истински скъперник никога нищо не дава, само взема!

— Невероятно! — прихна Беорф. — Мислиш ли, че щеше да се остави да умре заради... заради един нюанс на езика?

— Сартиган вече ми е казал, че хората чуват добре само онова, което искат да чуят!

Спасеният, мъж на около шестдесет години, небръснат и с посивели коси, пристъпи към Амос. С него бяха и синовете му — петима яки момци, русокоси и мускулести. Петимата братя си приличаха до неузнаваемост. Имаха почти еднакви устни, еднакви очи, бяха еднакви на ръст. Скъперникът се прокашля, преди да заговори:

— Нямаше нужда да ми се притичвате на помощ, синовете ми щяха да го сторят, но вие ги изпреварихте!

— Синовете ви отдавна бяха дошли и се опитваха да ви помогнат, господине! — поправи го Амос.

— Ами! — престори се на изненадан мъжът. — Пък аз нито съм ги чул, нито съм ги видял! Както и да е... Можете да ме наричате господин Грюмсон, а това са синовете ми Магнус, Маркус, Моркус, Микус и Мекус. Те са пет близнаци... Тяхната... тяхната майка умря при раждането им! Пет гърла за хранене. Каква беда ме сполетя!

— Аз съм Амос Дарагон, а това тук е приятелят ми Беорф Бромансон.

— Добре, много добре — заключи скъперникът. — Ще се радвам да се срещнем някой ден! А сега да вървим, момчета!

— Момент! — понечи Амос да ги задържи. — Трябва да уредим две неща!

— И какви са те? — избоботи татко Грюмсон.

— Един от синовете ви се закле да стане слуга, заедно с братята си, на онзи, който ви измъкне от водата. Тъй че имате дълг към мен и... и то тъкмо когато се нуждая от екипаж за кораба си. Ето защо настоявам да ми служите в продължение на един месец, а след това ще бъдете свободни.

— Хм — начумери се скъперникът. — Това е доста неприятно. Никога не се разделям със синовете си и ако те трябва да заминат с вас, идвам и аз!

— Ами добре дошъл тогава! — зарадва се Беорф.

— Трябва обаче да сте наясно, че ако дойда с вас, ще трябва да ми платите! — уточни стипцата.

— И колко ще ми искате? — попита Амос.

— Аз струвам скъпо, защото съм човек с богат опит — поде мъжът, като потриваше ръце. — Да речем... шест златни монети на седмица!

— Но това е нечувана цена! — провикна се Беорф. — Две монети седмично са превъзходна заплата!

— Няма да се пазаря — въздъхна мъжът. — Времената са тежки и...

— Чудесно! — прекъсна го Амос. — Утре призори елате със синовете си на пристанището, ще ви плащам в края на всяка седмица.

— Добре, значи до утре — потвърди скъперникът, като се подсмиваше.

— И още нещо — добави момчето. — Вие дори не ми благодарихте, задето ви спасих живота... Защо?

— Ще го направя скоро — кимна скъперникът, докато се отдалечаваше със синовете си. — Много скоро.

* * *

През цялото време, докато се връщаха към Упсгран, господин Грюмсон гледаше как синовете му работят, без да си мръдне и малкия пръст да им помогне. Момците не си поплюваха, оправяха платната и почистваха палубата на новия кораб. Когато корабът се отбиваше на някой остров, те подготвяха терена, вдигаха палатките, събираха дърва за огън, готвеха и се грижеха за удобствата на беоритите. Нито веднъж

не направиха гримаса и не бягаха от работата, която трябваше да свършат. Нещо повече — Магнус, Маркус, Моркус, Микус и Мекус бяха и чудесна компания.

Колкото до господин Грюмсон, той непрестанно се жалваше от артритата си и болките в гърба. Тъпчеше се като прасе, като не оставяше почти нищо за синовете си. Мърмореше безспир, винаги заставаше нарочно на най-неподходящото място, забавляваше се с грешките на екипажа, критикуваше командването на Беорф, скришом се присмиваше на Амос и плитката му, а на всичко отгоре струваше цяло състояние. За щастие синовете му бяха безупречни и напълно заслужаваха заплатата, която Пазителя на маските изплащаше на баща им.

Когато дракарът акостира на пристанището на Упсгран, беоритите с нескрита радост се прибраха по домовете си, а и с облекчение, задето повече не се налагаше да слушат дрънканиците на татко Грюмсон. Настаниха цялото семейство на тавана на странноприемницата, за голямо неудоволствие на стария мърморко. Много му се искаше да си има самостоятелна стая с дебел сламеник за старите му кости, със закуска, поднесена в леглото, и балкон с изглед към морето. Близнаците горещо благодариха на стопанката за гостоприемството и дори предложиха да помогнат в кухнята.

Колкото до Амос и Беорф, те се прибраха в къщата си в селото.

— Хайде да отидем на гости на Медуза и Лолия — предложи дебеланкото. — Ще се зарадват много, като видят какво сме им донесли!

— Чудесна идея! Тръгвай, аз ще те настигна — отвърна Амос. — Първо смятам да мина през пещерата. Искам да видя какво прави Мелстрьом. Впрочем донесъл съм куп неща за него и Гезер.

— Добре. Аз ще взема всички пудри, помади и другите дреболии, които купихме за момичетата. Чакам те у тях, в колибата на Сартиган. Не се бави, Амос!

Беорф навлезе в гората, а Амос тръгна покрай брега в посока към хълма, надвесен над селото. Там вече го чакаше Гезер Михсон, по пръкор Невестулката. Той размаха ръце и се развика:

— Привет, Амос! Видях, че дракарът пристигна. Е, как мина пътуването? И как е старият Харалд?

— Пътуването беше успешно, а Харалд е добре, въпреки някои дребни финансови проблеми!

Гезер Михсон бе участвал в голямата битка в планината Рамусбергет. Този беорит беше много нескопосан моряк, но нямаше равен на себе си на сушата. Познаваше всички дървета и храсти, както и всички животни, все едно дали са насекоми, птици или влечуги. Гората беше неговата стихия. От известно време бе поел грижата за малкия дракон Мелстрьом.

Сега Гезер живееше със създаването в старата крепост, издълбана в самия хълм, където вече не стъпваше беоритски крак. Тези останки от едновременни битки вече бяха свършено неизползваеми. В селото дори ги бяха забравили. Никой не знаеше, че в този момент на хълма дреме дракон и че Гезер е неговият пазач.

Докато все още беше в черупката си, Мелстрьом бе подарен на Амос от дракона на Рамусбергет. Бе се излюпил по време на пътуването към острова на Фрея, а после бе умрял след многоседмична агония в резултат на битката с грифона. Лолия бе използвала едно човешко сърце, омагьосано от мъртвата вещица Бая Гая и бе успяла да върне звяра към живот. Сега драконът се възстановяваше от раните и от операцията. Беорф го бе нарекъл Мелстрьом заради силата му.

— Ела, Амос! — покани го Гезер, зарадван от посещението на приятеля си. — Мисля, че няма търпение да те види!

— Как е той? — попита момчето и запали една факла.

— Да слезем в голямата зала и ще се изненадаш от работата, която съм свършил! — похвали се Гезер.

Амос и Гезер заслизаха към вътрешността на хълма по старото каменно стълбище.

Докато се приближаваха към Мелстрьом, Пазителя на маските попита:

— Още ли е все така агресивен?

— Никога не съм виждал по-кротко създание! — увери го Гезер. — Ти ми беше казал, че е войнствен и много зъл, но аз виждам у него само привързаност, нежност и кротост. Впрочем започна да разбира нашия език. Все още не се движи много, но има бодър дух и се справя доста добре. Мелстрьом е силен! Много е здрав! Внимавай, наведи се!

Под ниския таван на подземната галерия Гезер запали няколко факли, закачени на стените, и помещението се обля в мека трепкаща светлина. В дъното малкият дракон понадигна глава. После отбори уста и тихо подвикна:

— Ааааааамос! Аааааааамос!

— Научил си го да произнася името ми?! — удивено възкликна развълнуваният Пазител на маските.

— Ами да! — гордо отвърна Гезер. — Понеже още не може да се движи свободно, за да го разсея, го уча да говори!

— Гееезер! Аааааамос! Мелстрьооооом! — продължи огнедишащото зверче.

Разнежен, Амос седна съвсем близо до Мелстрьом, който сложи глава върху колената му. Дълго го гали по врата, както се прави с кученце.

— Знаех си, че от теб ще излезе един добър дракон, едно добро същество, което е способно да помага на хората, вместо да ги убива.

— Знаеш ли — приближи се Гезер до момчето, — не познавах това създание, преди Лолия да му присади човешко сърце, но мога да те уверя, че никога не съм виждал толкова интелигентно и приятелски настроено животно като това тук.

— Имаш право. Мисля, че Лолия му е присадила и друга душа.

— Аааааамос! — измърка драконът, като притвори блажено очи.

— Благодаря ти за помощта, Гезер — признателно се обърна към него Амос. — Ти беше като всички други беорити от селото, тоест беше в неведение за този дракон. Но въпреки изненадата и боязънта ти, реши да помогнеш на Мелстрьом и това е много благородно от твоя страна.

— Бдя над него и денем, и нощем, и през целия си живот не съм имал по-приятни мигове. Но я ми кажи, донесе ли онова, за което те помолих?

— Разбира се. Всичко е тук, в торбата. Има подсилващи растения, любимия ти чай и... въобще целият списък е изпълнен. И не ми дължиш нищо, това е щедър дар от пристанищните търговци. Те загубиха един разорващ облог!

— Обичам да слушам разни истории. Хайде, разказвай!

Амос най-подробно разказа епизода със задника на крал Харалд под бурния смях и веселите възклицания на беорита. Мелстрьом също

сякаш изпитваше удоволствие от разказа, както си кротуваше, докато му галеха главата. Точно преди края някакъв шум отекна в коридора.

— Угаси факлите, Амос! — прошепна Гезер и тутакси се преобрази на мечка. — Аз ще се заема с натрапниците!

Като изминаха няколко секунди в пълна тишина, драконът изрева:

— Бееееорф! Меееедуза! Лоооооола!

— Не Лола! — чу се момичешки глас откъм коридора. — А Лолия!

— Спокойно, можеш да запалиш факлите пак, Амос! — подвикна Гезер с облекчение. — Това са нашите приятели!

Като използва магическите си умения на Пазител на маските, момчето щракна с пръсти и факлите в голямата зала пламнаха начаса. Щом зърнаха Амос, Медуза и Лолия се хвърлиха в прегръдките му.

— Когато Беорф пристигна в колибата и ни каза, че си тук, решихме да дойдем при теб — сияеща обясни тъмнокожата девойка.

— И донесохме продукти за пикник! — обяви Беорф, като потриваше търбуха си.

— Надявам се, че сте предвидили и мен! — подхвърли Гезер, като вече се облизваше.

— Има хлебарки, бели червеи и нощни пеперуди за всички! — изкряка Медуза.

— Тъъ... вече не съм толкова гладен — призна беоритът.

— Хайде! — подвикна Лолия и започна да вади храната от плетената кошница. — Да ядем всички заедно! Успокойте се, взела съм и други неща, различни от обичайното меню на горгоните. Ето... Знаете ли, ние двете имахме едно малко приключение с едни варвари, което си струва да чуете!

— Още една история! — зарадва се Гезер.

— Днес наистина е голям ден.

4

ЗАГАДКИТЕ

Амос и Беорф бяха на борда на новия си дракар, който бе наречен „Мангуста“, и внимателно изучаваха картата, получена от Лолия. За да избегнат и заобиколят опасностите, които ги дебнеха в робовладелските селища на варварите по време на пътуването си към Ал Баб в Източните земи, корабът трябваше да тръгне по пълноводната река Волф. После трябваше да прекоси едно вътрешно море, от което на картата бе изобразена само малка част. Момчетата не знаеха къде точно се намираше кулата Ал Баб, но предчувствията, сънищата и виденията на Лолия постоянно ги насочваха по пътя към Източните земи.

— Хей, не сте ми платили! — зад гърба им откъм кея долетя неприятен глас.

— Вчера вече ви платих — отвърна Амос, без дори да извърне глава.

— И как ще го докажете? — продължи господин Грюмсон.

— Ето листа, който ви накарах да подпишете за доказателство — търпеливо отговори Пазителя на маските и извади документа. — Вие сте на служба при мен от една седмица: следователно остават още три, за да изпълните ангажимента си... освен ако не предпочитате да си тръгнете незабавно и, разбира се, без синовете ви?

— Не, не, всичко е наред — заотстъпва скъперникът. — Като изключим мръсния таван на странноприемницата и отвратителната храна, всичко е чудесно. Вярно, че в това село има хора, дето за нищо не стават, но това не е моя работа. Селищата много често приличат на старейшините си.

Беорф вътрешно кипеше. Грюмсон открито го обиждаше, като така унижаваше и народа му. Тези силни и храбри мъже и жени, честни и предани, бяха принизени до „хора, дето за нищо не стават“! Дебеланкото не вярваше на ушите си! Беше на път да излезе от кожата

си, но Амос го потупа приятелски по гърба, за да го укроти. Беоритът неохотно изръмжа:

— Защо не вземем да го уволним? Това човече наистина ми лази по нервите!

— И на мен — призна приятелят му. — Но имам предчувствие, че му е отредена някаква роля в нашата история. Започвам да приличам на Лолия... имам предчувствия!

— Моля? Какво казахте? — изврещя татко Грюмсон. — За мен ли говорите?

— Не — отвърна Амос и се надвеси над картата. — Говорим за пътуването, което ще предприемем. Тази карта едва се разчита, а някои от рисунките на варварите са същинска загадка.

— Значи обичате загадките? — попита Грюмсон, докато се качваше на дракара. — Е, тогава имам една за вас!

— Много съжالياвам — изръмжа Беорф. — Нямаме време за това.

— Хайде, хайде! — възкликна скъперникът. — Винаги се намира време за малко развлечение. Залагам заплатата си за една седмица, че няма да откриете отговора. Не ви ли изкушава?

Беорф хвърли на Амос съзаклятнически поглед. Знаеше, че приятелят му е непобедим в подобни игри и мисълта, че ще лиши стария Грюмсон от паричките му, много му допаднаше.

— Вярно, трябва да се позабавяваме! — поде дебеланкото, който изведнъж бе възвърнал доброто си настроение. — Да си направим почивка. Аз се обзалагам на удвоената ви седмична заплата! Ако Амос не реши вашата загадка, ще ви дам дванадесет златни монети. Но ако спечели, вие ще ни върнете заплатата от миналата седмица и ще работите наравно със синовете си, безплатно, в продължение на следващите три седмици! Разбрахме ли се?

Замаян от предложението, господин Грюмсон отстъпи крачка назад. Вярно, рискуваше да загуби пари, но можеше също така и да спечели, и то много. Затова реши да приеме облога.

— Чуйте — каза той. — Ако загубя, ще работя за вас заедно със синовете ми напълно безплатно в продължение на следващите дванадесет седмици. Но ако спечеля, този дракар става мой!

Мизата се вдигна неимоверно. Втрещен, Беорф погледна Амос с тревога. Пазителя на маските нехайно вдигна рамене, сякаш да каже:

„Щом Грюмсон иска да работи без пари, негова си работа!“.

Успокоен, Беорф прие предложението на Грюмсон:

— Съгласен, дванадесет седмици работа, ако загубите, и дракарът става ваш, ако спечелите! Ще напиша условията на договора на този лист, за да го узаконим.

Когато всичко бе написано черно на бяло, Грюмсон и младият капитан подписаха облога.

— И така, ето моята загадка — прокашля се скъперникът. — Да предположим, че съм рибар и съм хванал с екипажа си огромен кашалот. Искам да разбера точното тегло на животното, но разполагам само с везна за теглене на камъни. Как да се справя? А, да! Не мога да разрежа кашалота на части, защото искам да знам теглото му като цяло!

— Два въпроса — замислено се обади Амос. — Във вашата загадка имате ли кораб?

— Ами да, разбира се, нали съм китоловец!

— Вашата теглилка може ли да претегля и големи скални късове?

— Да — изкудкудяка Грюмсон. — Не се изморявай, тъй или иначе спечелих! Решението на тази загадка не може да се открие! Аз я знам от най-ранното си детство и никога никой не е успял да я разгадае. И така, ето че вече съм собственик на този прекрасен дракар...

— Не мисля — отбеляза Амос. — В действителност отговорът е много прост.

— Е, хайде, обясни ми го, малко генийче! — изсмя се подигравателно старецът. — Предполагам, ти ще успееш да направиш онова, което никой друг не е успял?

— Достатъчно е да качиш кашалота на палубата и да отбележиш с една чертичка нивото на водата върху корпуса на кораба. После животното се сваля и корабът се пълни с камъни, докато водата стигне до резката. След това не остава нищо друго, освен камъните да се премерят един по един и да се събере теглото им, за да се получи накрая точното тегло на вашия кашалот.

Грюмсон бе замръзнал на място. За първи път в живота си той бе загубил облог с неразрешимата си загадка. Направо бе онемял! Стоеше като треснат, като ударен от гръм след отговора на Амос.

— Е — наруши тишината Беорф, — за нас ще бъде огромно удоволствие да ни служите безплатно, вие и синовете ви, като моряци на моя дракар през идните дванадесет седмици. Ако позволите, ще си взема обратно шестте жълтици, които спечелихте миналата седмица, след което ще ви пожелаая приятен ден!

— Ама... ама... не разб... това е невъзм... — заекна старецът.

— Бихте ли ни извинили сега, чака ни доста работа. Беше извънредно приятна почивка. Посетете ни пак! Или по-скоро, пригответе се за път, защото възнамеряваме да вдигнем котва след два дни!

Господин Грюмсон върна заплатата си на Беорф и напусна кораба като сомнамбул. Не спираше да повтаря тихо:

— Не, това не е... Не разбирам... Обаче... Не, това не е... Не разбирам... Обаче...

— Мисля, Амос, че ти току-що го накара да си загуби ума — разсмя се Беорф.

— Идеята за облога не беше моя! Надявам се, че ще се оправи.

В този момент на кея пристигна Лолия. Размина се с татко Грюмсон почти без да го забележи и скочи на борда на дракара.

— Вижте какво открих! — обяви тя и остави пред момчетата счетоводната книга на ловците на роби. — Тук пише на варварски език. Изглежда ми като някакъв древен език, вероятно диалект от Източните земи.

— Чудя се какво ли означават тези думи? — промълви Амос.

— Сложи си кристалните уши — подсказа му девойката.

Амос и Беорф бяха получили този безценен подарък от Гуенфадрил, кралицата на гората Тарказис. С кристалните елфически уши можеше да се разбира и говори всеки език. За съжаление те бяха безполезни за разчитане на текст. Амос изтъкна на Лолия този факт, ала тя не се остави лесно да бъде разубедена.

— Значи трябва да обединим усилията си тримата! Медуза знае няколко диалекта, аз говоря пет езика, а ти, Амос, със сигурност ще намериш някаква връзка помежду им!

— Ами аз? — включи се Беорф. — Аз мога да ръмжа!

— Разбира се, и ти ще ни бъдеш от полза — усмихна се Лолия. — Ще имаме нужда от теб, за да ни приготвиш вечеря, докато се мъчим да разчетем надписите.

— Ами, да! — възкликна дебеланкото. — Знаех си, че и от мен има нужда!

— Тогава да отиваме в колибата на Сартиган — предложи Амос. — Пък и нещо огладнявам.

Амос, Медуза и Лолия работиха до късно през нощта. Колкото до Беорф, той заспа скоро след като се нахрани. Горгоната, която бе родена в Източните земи, бе чувала разни истории за шумерите. Разказа, че според техните вярвания, светът се е създал тогава, когато морето избухнало към небето и от този взрив се появила небесната планина, която родила първите четири божества: Огънят, Земята, въздухът и водата. Космическите богове дали началото на други богове, които на свой ред станали родоначалници на всичко, що населило вселената. Редом с четирите главни богове, разни по-низши божества си поделили властта над Слънцето, Луната и планетите. Природните стихии — вятъра, дъжда и мълниите — също били приписвани на дребни божества, както и управлението на реките, поддържането на планините, обновяването на полските треби и създаването на градовете. Колкото до хората, те изникнали като тревички по земната повърхност, за да облекчат низшите божества в ежедневните им селскостопански задължения. Шумерите си имали бог за всяко нещо! Всяка подробност от живота им била управлявана от божество! Всяка ферма си имала богиня покровителка, както всяка дига и всяко поточе, а имало и богове на търнокопите, на каруците и на точиларските камъни.

— Вероятно заради това издигат кула — заключи Лолия, след като изслуша разказа на Медуза. — Несъмнено при тях се готви велика космическа революция и това здание ще провъзгласи култа към един-единствен бог. Кулата ще привлече толкова много вярващи, че могъществото на божеството ще се увеличи хилядократно. Така то ще отстрани постепенно по-низшите от него и ще стане единственото божествено същество за шумерите.

— Каква ти революция! — възкликна Амос. — Ако това, което казваш, е истина, стотици богове ще изчезнат и равновесието в света може да се наруши!

— Ще бъде истинска космическа касапница — допълни тъмнокожата девойка. — Като изчезнат боговете, които ги управляват,

реките може да пресъхнат или да прелеят, а въздухът — да стане невъзможен за дишане. В тази част на света ще настъпи пълен хаос!

— Мислиш ли, че подобно бедствие може да ни засегне чак тук? — разтревожи се Медуза.

— Без никакво съмнение! — потвърди Лолия. Като помълча, добави: — впрочем мисля, че нещата никога не стават случайно, Амос. Ако майка ти е била отвлечена и продадена като робиня на шумерите, то е защото ти трябва да отидеш там. Пленяването ѝ е начин да бъде привлечено вниманието ти върху онова, което се крои в тези далечни земи. Тази кула трябва да бъде съборена!

— Ама... ама... — заекна младият Пазител на маските. — Аз не съм толкова силен, че да съборя цяла кула! Нито дори да победя цяла армия разгневени шумери! Искам само да спася мама, да открия Сартиган и да се прибера колкото може по-скоро.

— Докъде стигнахте с книгата на варварите? — прозя се Беорф.

Дебеланкото се бе събудил. Със схванато все още тяло и полузатворени очи, той се настани до Медуза.

— Е? Какво става тук? Изглеждате, сякаш са ви потънали гемиите!

— Нищо — замислено отрони Амос. — Говорехме за шумерите.

— Това добре — нетърпеливо продължи Беорф. — Но какво пише в книгата на варварите? Искам да разбера дали успяхте да преведете текста!

— Ами да, ето какво смятаме, че означава: „Ти трябва да яздиш и да не яздиш, да ми носиш подарък и да не ми го носиш. Всички ние, малки и големи, ще излезем да те посрещнем и ще трябва да накараш хората да те приемат и да не те приемат“. Следва подпис „Енмеркар“.

— И кой е този Енмеркар? — попита Беорф.

— Нямаме и най-малка представа — лаконично отвърна Лолия.

— Ама как може да носиш подарък и да не го носиш? Да яздиш, пък да не яздиш? — обърка се беоритът. — Тези изречения нямат никакъв смисъл!

— Знам, обаче засега това е единственото, с което разполагаме — заключи Амос.

ДЕЛТАТА НА РЕКА ВОЛФ

„Мангуста“ беше готова да вдигне котва. Близнаците Грюмсон бяха натоварили всичко необходимо за пътешествието, бяха проверили здравината на греблата и издръжливостта на платната до най-ситния шев, бяха излъскали палубата и изчеткали до блясък фигурата на носа на дракара. През всичкото това време баща им се излежаваше в странноприемницата на Упсгран, играеше на карти с клиентите и поглъщаше огромни порции пушена съомга и наденица, които поливаше с бира.

В нощта преди отпътуването Амос старателно скри Медуза под едно чергило в дракара. Не искаше семейство Грюмсон да я види, преди да са се отдалечили достатъчно от сушата. Заради необичайния си външен вид горгоната можеше да всее паника у близнаците и да предизвика бягството им.

После младият Пазител на маските се отправи към старата крепост, за да се сбoguва с Мелстрьом и Гезер, а след това се прибра в селото да поспи.

Амос прекара спокойна нощ, изпълнена с кошмари. Образът на майка му, наранена и подложена на мъчения, го навестваше безспир. В сънищата му шумерите танцуваха в дяволски ритми, като тъпчеха черепите на поробените от тях хора. Забавляваха се, като режеха пръстите им един след друг или горяха откритите им рани с нажежено желязо. Майка му Фрила бе дамгосана като добиче и подложена на бой с камшици. Тя виеше от болка и ужас под садистичните смехове на палачите. Призори се появи видението на петглава гълъбичка и измести кошмарните сънища. Бялата птица кацна на рамото на Амос и заговори:

— Страхът е безполезен. Той е препятствие за мисията, която ти повери Кривания. Аз ще бъда с теб и ще съпътствам мислите ти, както и всяко твое действие. Приятелката ти Лолия е много разумна и трябва да я слушаш. Затова не забравяй нито за миг, че основната ти мисия не

е да освободиш майка ти, а да разрушиш кулата Ал Баб. Не се притеснявай, ще спасиш и Фрила! Сега ме чуй много внимателно. По пътя към Източните земи те дебнат много опасности. Животът ти, както и животът на приятелите ти, често ще бъде под заплаха. Докато плавате по делтата на река Волф, по пътя ти ще се надигнат три вълни: една вълна от мляко, една от сълзи и една от кръв. Първите две ще преодолееш без особени трудности. За да не намерите смъртта си в третата вълна, ще трябва да я пронижеш точно в центъра с харпун. Именно там се намира сърцето на кралицата на мойвите, речните сирени. И накрая, помни следното: приеми помощта, която ще ти бъде предложена.

Видението изчезна и Амос се събуди стреснато. Без да губи нито миг, той стана, сплете косите си на плитка и нахлузи кожената си ризница. После спря и внимателно опипа обещащата, която изобразяваше глава на вълк. В съзнанието му нахлу споменът за това как баща му Урбан му я беше подарил. Струваше му се толкова отдавна.

Когато се съвзе, Амос разтърси най-добрия си приятел, за да го събуди.

— Беорф, знаеш ли какво е това мойва?

— Какво? Аз... Какво точно? Октопод? — полусънено попита момчето.

— Не, мойва! — повтори Амос. — Добре, няма значение, остави. Бездруго трябва да ставаш, време е да тръгваме. А и Медуза сигурно вече едва издържа скрита на кораба.

Докато момчетата се щураха да прибират последните си вещи за пътуването, някой почука на вратата. Без да чака отговор, Лолия влезе в стаята.

— Ама какво правите? Цялото село се е събрало на кея да се сбогува с вас! Братята Грюмсон вече са на борда, а баща им се е изприщил от нетърпение. Хайде! Побързайте малко!

— Добре, добре, идваме! — каза Амос. — Но първо трябва нещо да проверя.

Пазителя на маските извади от торбата си книгата „Ал-Катрум, териториите на мрака“, за да потърси вътре отговора на своя въпрос. Мойвите се оказаха водни духове, които изпитваха удоволствие единствено от това да удавят невинни моряци. Живееха обикновено на колонии в делтите на реките. Родственици на харпиите, тези лепкави

зеленокожи жени с дълги коси и остри зъби заколваха жертвите си на дъното и се угощаваха с черния им дроб.

Удовлетворен от сведенията, Амос прибра книгата и откачи от стената стария харпун, който някога бе принадлежал на покойния Банри Бромансон, чичото на Беорф. Най-сетне обяви на приятелите, че е готов да тръгне.

— И повярвай ми, Лолия — добави той, — мисля, че няма да съжaliaваш за малкото ни забавяне!

* * *

От два дни „Мангуста“ се движеше с пълна скорост по спокойните води на реката. Няколко часа след отпътуването им от Упсгран Амос бе извел Медуза от скривалището ѝ и я бе представил на всички Грюмсон. Братята изглеждаха изненадани, но не направиха никакъв коментар. Баща им, напротив, започна безкрайна тирада с апокалиптични нотки. Според него да се плава с подобно създание на борда било истинска обида към боговете. И бездруго присъствието на момиче като Лолия несъмнено щяло да привлече беди! Той настоя горгоната незабавно да бъде изхвърлена в морето. Вярно, бе загубил облога и бе приел да работи безплатно! Но сега, с това същество на кораба, се налагало да му се изплаща дневна премия от една жълтица за риск! Амос и Беорф напразно спориха с него — мъжът остана непреклонен. Тъй че момчетата отстъпиха пред оплакванията му и му обещаха сумата, която искаше. Всъщност това изглеждаше единственото възможно решение, което да го накара да млъкне.

— Делтата на река Волф, право напред! — обяви внезапно Беорф на екипажа. — Ще ни трябва по-голяма скорост, за да плаваме срещу течението! Всички на греблата! Ама... какво виждам там?

Гигантска вълна с пенест гребен приближаваше към „Мангуста“ с бясна скорост. Беше бяла като сняг и висока колкото планина, вихреше се във водовъртеж и бясно ревеше.

— Затворете люка и се завържете за дракара! — изкрещя Амос. — Ще минем през вълната и тя не трябва да отнесе нито един от нас!

— Ама какво е това чудо? — слисан попита Беорф.

— Тръгни право срещу нея! — заповяда приятелят му. — После ще ти обясня!

Разпънала всички платна срещу вятъра, „Мангуста“ се насочи право към заплахата. Скоро носът потъна в облак от пяна и вълната яростно удари кораба, преди да се разбие върху палубата. За щастие дракарът и неговият екипаж устояха на труса. Вълната бе победена.

— Ще има още две вълни — обърна се Амос към Беорф. — Следващата ще бъде вълна от сълзи и ще я преодолеем по същия начин. Когато се появи третата, ще отида на носа с харпуна. Ти ще насочиш кораба към центъра на вълната, а аз ще се заема с нея.

— Добре! — кимна беоритът без капка съмнение. — Приятелят ми Амос никога не ме е разочаровал и няма да го стори и днес. Но можеш ли да ми обясниш какво е това вълна от сълзи?

— Вълна от сълзи? Ами това е... ето това! — внезапно извика Пазителя на маските, насочил пръст към водната шир.

Зад дракара се надигаше нова планина. Въздухът придоби вкус на киселина и членовете на екипажа започнаха да леят сълзи. Всички затъркаха очи, с изключение на Медуза, която си носеше лурнетката.

„Значи ето така постъпват мойвите — помисли си Амос. — С първата вълна ни разтърсват, с втората ни ослепяват, а с третата се опитват да ни завлекат на дъното“.

Момчето избърса очи и отиде при Медуза.

— Ще ми заемеш ли твоята лурнетка? Не мога да виждам добре, а... трябва да хвърля харпуна право в центъра на следващата вълна, защото...

— Ето, вземи я! — прекъсна го горгоната и му подаде магическия предмет. — Вземи всичко, което поискаш, само ни измъкни оттук!

Вълната образува гигантска водна стена, която се разби върху дракара с ужасяващ гръм като от мълния. „Мангуста“ отново пое удара сред всеобщо скърцане, което обезпокоително се надигна откъм трюма. Лолия се бе вързала към бастингажа, но дъхът ѝ секна, когато въжетото се впи в роклята ѝ и раздра гръдта ѝ. Именно в този момент татко Грюмсон изригна:

— Това е проклятието на боговете! За да ги укротим, трябва да хвърлим момичето и горгоната в морето! Предупредих ви... трябва да ги жертваме или всички ще умрем! Хайде, синове мои! Изпълнявайте!

Петимата братя пренебрегнаха заповедта на баща си и решиха още по-здраво да се вкопчат в кораба. Дори и да бяха пожелали да се подчинят, нямаше да могат. Разяждащият въздух непоносимо дразнеше очите им и почти ги ослепяваше.

Без да се бави нито миг, Амос се хвърли към носа на кораба и огледа хоризонта.

— Амос, вече не виждам нищо! Какво става? — извика Беорф, който продължаваше да стои на кормилото.

— Внимание! Вълната от кръв се надига отляво на борд! — изрева Пазителя на маските вместо отговор.

Морето бе почервеняло и Амос се догаждаше, че мойвите очакваха угощението си. Благодарение на лурнетката на Медуза, той единствен можеше да различи извивките на движещите се под водата тела, които приближаваха дракара. Вълната ставаше все по-огромна и вече беше на опасна близост. Тогава се случи нещо неочаквано. Магнус Грюмсон напръска очите си с морска вода и изведнъж прогледна отново. После смелчакът се изправи, отиде при Амос и му прошепна на ухото:

— Позволи ми да отнеса твоя харпун до сърцето на царицата на мойвите. Време е да спечеля свободата си и искам да се възползвам от възможността. Моля те, разреши ми тази привилегия, млади Амос.

Гълъбицата от съня на Амос го бе посъветвала да приеме всяка помощ, затова той му подаде харпуна, без да задава въпроси. Тогава видя как по шията на Магнус се появи хриле, а кожата му се покри със златисти люспи. Ръцете и краката му се обвиха в ципи, а той продължи да говори:

— Не се страхувай от тази вълна, тя е моя грижа. Благодаря, задето ме освободи, Амос! Нека силата на водата те съпровожда през цялото ти пътуване и не казвай никому за това.

И докато водната маса заплашително се надвесваше над дракара, Магнус се хвърли във вълната и се заби като торпила в самото ѝ сърце. Чу се глуха експлозия и хиляди тонове вода се стовариха върху кораба, като опръскаха екипажа с фини капчици кръв. После на около петдесетина метра от кораба се образува гигантски водовъртеж, който погълна във въртопа си мойвите от делтата. След което, за по-малко от минута, морето утихна, придоби наситеносин цвят и силен вятър

отново изду платната. Зрението на екипажа се възвърна и Амос подаде лурнетката на Медуза.

— Ама... какво стана? — все още зашеметен, попита Беорф. — Дракарът е покрит с кръв.

— Магнус! — ревна внезапно старият Грюмсон. — Къде е Магнус?

Маркус, Моркус, Микус и Мекус се усмихнаха, когато видяха, че брат им Магнус чисто и просто бе изчезнал.

— Искам да ми се каже къде е Магнус! — побеснял повтори Грюмсон.

— Ами... — поколеба се Амос — мисля, че третата вълна го отнесе. Много съжалявам, не можах да го задържа.

— За това искам обезщетение! Чухте ли? Скъпо ще ви струва. О, да! Много скъпо!

— Ама що за човек сте вие! — избухна Лолия и пристъпи към него. — Синът ви сигурно е мъртъв, а вие говорите за пари! Нямате ли сърце? И после, никой не може да говори с такъв тон на приятеля ми Амос Дарагон! Извинете му се незабавно за вашата грубост или се кълна, че ще затворя душата ви в тялото на риба за вечни времена!

Грюмсон се дръпна назад и огледа девойките. После избухна в смях и се обърна към Амос:

— Благоволете да ми простите, млади човече! Болката от загубата на един от синовете ми ме накара да си загубя ума. Ще се старая по време на службата ми на кораба да потискам лошото си настроение, за да е то в хармония с желанието на вашата приятелка... негърка!

— Повтори го още веднъж и ще ти изтръгна сърцето, нещастнико! — заплаши Лолия и пристъпи към Грюмсон.

Беорф се намеси с израз на досада:

— Хей, вие двамата, точка! Ще си завършите спора, когато слезем на сушата! Сега вървете по местата си. Трябва да навлезем във Волф срещу течението и имам нужда от всички вас за греблата и от Амос за магията! Изпълнявайте!

Старецът и Лолия се измериха предизвикателно с погледи, но се подчиниха на заповедта на Беорф. Колкото до Амос, той се съсредоточи и вдигна ръка. Зад платното се оформи силна вихрушка, която позволи на „Мангуста“ да навлезе в реката с пълна скорост.

Пазителя на маските насочи другата си ръка към водата пред дракара. С магическите си умения той намали значително силата на насрещното течение и така спести част от усилията на екипажа.

Медуза, която гребеше съвсем близо до Лолия, ѝ прошепна:

— Намираш ли за нормално братята на Магнус да се усмихват при вестта за изчезването му?

— Не, наистина — отговори тъмнокожото момиче. — Има нещо, което не се връзва.

— А забелязала ли си, че синовете Грюмсон са високи, силни и красиви, докато баща им е дребен, мързелив и грозен?

— Едно от двете! — заразмишлява Лолия. — Или те са наследили само външността на майка си, или това семейство не е това, за което се представя. Отвори си окото, Медуза! При това точно което трябва!

6

ВОЛФСТАН

Известно време „Мангуста“ се носеше безцелно по вълните на река Волф, докато най-сетне Беорф съзря красиво заливче, в което реши да акостира. Екипажът трябваше да се съвземе от преживените вълнения. Съзливото хленчене на стария Грюмсон, битката с мойвите и загубата на Магнус бяха изострили нервите на всички. Налагаше се да направят почивка, за да може всеки да слезе от кораба и да стъпи на твърда земя. След прекараните две нощи в открито море, беше дошло време да се вдигне стан.

— Ще прекараме нощта на брега! — обяви Беорф като добър капитан. — Един здрав сън ще ни дойде добре, а и ще се възползваме от престоя да изчистим дракара!

— Аз се заемам с това! — предложи въодушевено Амос. — Ще го лъсна като чисто нова монета!

— Правилно! — възкликна дебелианкото. — Да не оставяме цялата тази кръв да засъхне! Миризмата ще стане непоносима!

Докато „Мангуста“ хвърляше котва недалече от устието, група от десетина човека, начело на която вървеше една пълна, дребна на ръст, но здрава и силна жена, излезе от гората.

— Кои сте вие и какво търсите тук? — ревна тя и намести плетената си ризница.

— Идваме от Упсгран и искаме да останем тук за през нощта! — любезно ѝ отговори Беорф.

— Упсгран ли? — учуди се едрата жена. — Не ми казвайте, че сте успели да преминете през леговището на мойвите в делтата?!

— Нещо повече! — въодушевено се провикна Амос, който се бе качил на бастингажа, за да го чуят по-добре. — Дори убихме кралицата им! Вече няма никаква заплаха, делтата е разчистена!

— Ако това, което ми говорите, е вярно, ще бъдете посрещнати в земите ми като герои! — провикна се жената и начаса заповяда на

хората си да проверят лично дали новината е истина. — Ей, вие двамата, я слезте от вашия кораб да си поговорим тук!

Амос и Беорф се спуснаха по една въжена стълба и се озоваха извън кораба. Водата им стигаше до кръста и лесно се добраха до брега.

— Предупреждавам ви — рече им войнствената жена с недоверие, — в сянката на гората се крият трийсетина войници с арбалети, които са насочили стрелите си към вас! Само да сте намислили нещо — и труповете ви ще заприличат на бодливи свинчета!

— Не се страхувайте, госпожо, искаме само малко да отдъхнем на твърда земя — увери я Беорф, хвърляйки бърз поглед към гората.

— Ще се научите някой ден, че в живота трябва да сте предпазливи, младежи! — натърти жената, като оглеждаше момчетата от глава до пети. — Вярно, че не изглеждате много зли! — добави тя поуспокоена. — Да ви се представя: Нерейя Демоницата, управителка на село Волфстан, което се намира ей там, зад дърветата.

— За нас е удоволствие да се запознаем, госпожо! Аз се казвам Беорф Бромансон, а това е моят приятел Амос Дарагон. Аз съм новият старейшина на Упсгран и...

— Макар да си твърде млад — прекъсна го Нерейя Демоницата, — може и да си старейшина, щом се казваш Бромансон... Упсгран винаги е било управлявано и ще бъде управлявано от фамилията Бромансон. А какво се е случило с предишния управител Банри?

— Чичо ми загина в морето... — сериозно отвърна Беорф, малко изненадан, че тази жена познава Банри.

— Жалко — сурово заяви Нерейя. — Срещата съм го два или три пъти, беше мъж на място.

Дълги минути се изнизаха в пълно мълчание. Нерейя се взираше все по-настойчиво в очакване да се завърнат хората ѝ с потвърждение, че мойвите са изстребени завинаги. Ходеше насам-натам, като пуфтеше нетърпеливо. Амос повече не издържаше, затова се приближи към нея и я попита:

— Но какво става? Не можем ли да разпънем лагер на това място?

— Не, момчето ми, прекалено е опасно. Тези земи гъмжат от ужасяващи създания и диви варвари. Мой дълг е да ви предпазя и...

добре... нека ти обясня. Моето село заема стратегическо положение при устието на река Волф и е нещо като страж за тези земи. Тук вече не се намираш в кралството на Харалд Синия зъб, а във владенията на крал Урм Червената змия. Както без съмнение ти е известно, двамата монарси са викингски съюзници, само дето след войната при Рамусбергет нещата вече не вървят на добре! По време на тази война аз спечелих една голяма морска битка с мерените, точно ей там, в делтата. Избихме хиляди от тях! Обаче труповете им привлякоха мойвите и тези създания сега потапят всички продоволствени кораби, които приближават до крайбрежието. Пречат ни дори да ловим риба, тъй че когато уловът е слаб, моят народ умира от глад. На всичко отгоре варварите от Източните земи постоянно ни нападат, съсипват реколтата и пленяват жители на Волфстан, за да ги продават в робство, не знам точно къде. Трябва да удържа положението на всяка цена, защото Урм Червената змия е решил да разпростре властта си отвъд Волф... и... ако вие наистина сте разрушили гнездото на мойвите, вече ще е лесно да снабдявам армията си с провизии и така ще се защитаваме по-успешно!

— Мъртви са! — внезапно изрева отдалече един от хората на Нерей. — Мойвите са мъртви!

— Велик е Тор! — възкликна Нерей и вдигна ръце към небето. — Веднага да тръгне пратеник до нашия крал Урм! Имаме нужда от оръжие, храна и нови дракари! Съобщете на селяните, че най-сетне спокойно могат да излязат с лодки и мрежи! Довечера ще пируваме!

Заповедите бяха изпълнени незабавно и пратеникът напусна брега в посока към кралската столица, на борда на дълъг плавателен съд с триъгълно платно.

Нерей покани целия екипаж на „Мангуста“ да я последва в селото. Грюмсон, синовете му и Лолия взеха със себе си някои вещи и се присъединиха към Беорф. Колкото до Амос, под претекст, че е малко болен, той се върна на борда на дракара, за да прави компания на Медуза. Както и друг път, за предпочитане беше горгоната с особения си външен вид да не се показва пред хората.

— Благодаря ти, че реши да останеш с мен, Амос — прошепна му неговата приятелка тихичко, за да не привлича вниманието.

— За нищо — усмихна ѝ се той. — Тази вечер предоставям светските задължения на нашия капитан!

— Беорф е длъжен да създаде връзки със старейшините на други населени места и това, че може да обсъди нещата с тази Нерей, е чудесно.

— А ние ще можем да спим спокойно, защото знам, че Лолия няма да изпуска от поглед Грюмсон и старият скъперник ще си кротува.

* * *

Село Волфстан беше доста жалко на вид. Бе разположено точно зад широка горска ивица и се издигаше върху едно скалисто възвишение в средата на обширна ливада.

От това място се виждаше цялата делта на Волф и немалка част от дивите Източни земи, поне в ясно време. Повечето от къщите бяха опожарявани и укрепленията, изградени от подострени колове, будеха единствено съжаление. Навсякъде се виждаха петна от сажди и кръв, свидетелства за многобройните битки, които бяха водени по тези места. Край едно полуразрушено жилище Беорф срещна тъжния поглед на две деца, които явно оплакваха смъртта на някой от родителите си. По-нататък върху набързо сглобени носилки бяха проснати десетки тежко ранени викинги, останали без капка сила. В това време едно русо момиченце с ангелски поглед се спусна към Нерей, стисна я в прегръдките си и проплака:

— Дай ми да ям, Нерей. Толкова съм гладна.

— Ама разбира се — нежно отвърна здравенячката, като се опитваше да прикрие вълнението си. — Сега ще можем да ловим в реката, мойвите си отидоха завинаги! Търпение, детето ми. Тази вечер ще имаме риба.

— Чумата да ги тръшне всички дечурлига! — измърмори Грюмсон. — Само знаят да искат и да тровят живота на хората.

— Какво чух? — сухо попита Нерей и се извърна към него с пламнали като въглени очи.

— Не обръщайте внимание на този човек — посъветва я Лолия. — Той е едно противно същество, ала синовете му са екипаж, за какъвто човек може само да си мечтае. Само затова го търпим на борда.

— Вижте, момчета — обърна се скъперникът към четиримата си синове, без да обръща внимание на думите на Лолия, — огледайте се и вдъхнете миризмата на смърт, която цари на това място. Няма на света нещо по-хубаво от картината на нищета и насилие. Никой не принуждава тези хора да се бият... ала те взаимно се изстребват! И за какво? За власт и пари! Да покоряваш земи, да разширяваш кралства, да властваш над другите, да убиеш съседа си — ето това ми харесва в човешкия род. Хората далеч са изпреварили демоните!

— Млъкнете, Грюмсон, това е заповед! — избоботи Беорф. — Не е нито времето, нито мястото да излагате на показ низките си страсти!

— Ах, колко съжالياвам за забележките си, капитане! — просъска старецът и направи дълбок реверанс.

Всички млъкнаха и Неря заведе гостите си до сградата на своя щаб — високо дървено здание с овъглен покрив. Тримата ѝ военачалници я очакваха с тревога.

— Няма да издържим нова атака! — призна единият, когато тя влезе.

— И аз мисля така — потвърди вторият. — Нужни са ни седмици, преди хората ни да се възстановят.

— Войниците ни са изгладнели, ранени и изнемощели — допълни третият. — Трябва да евакуираме населението и да отстъпим земята си. Всичко свърши!

— Млъкнете, страхопъзльовци! — изкрещя началничката им и размаха юмрук заплашително. — Загубихме стотици в тази изтощителна война! Сирачетата оплакват смъртта на семействата си! Ние сме на ръба на силите и издръжливостта, а вие искате точно сега да изоставим всичко! Да избягаме, така ли? Значи сме се били за нищо? Не, господа! Настанили сме се на тази земя по заповед на нашия крал и ще стоим тук до смърт! Няма да се върна с наведена глава при Урм Червената змия и да се извинявам, че съм се провалила.

— Ето това се казва демон! — промърмори Грюмсон към синовете си.

Неря внезапно се обърна и заби юмрук в корема на стария скъперник. Той се строполи на земята, като дишаше на пресекулки.

— Затваряй си устата, когато говоря на моите хора, боклук такъв! Считай това за първо и последно предупреждение!

— Повечето ви воители наистина са на края на силите си — пристъпи Лолия към Нерей, — но мисля, че мога да ги вдигна на крака. Ще ми разрешите ли да се заема с тях?

— Тази малката наистина ми харесва! — провикна се управителката на селото. — Прави каквото искаш, само ги спаси!

Лолия незабавно напусна стаята и отиде да приготви някои от своите отвари.

— Ами ние? С какво можем да ви помогнем? — попита с готовност Беорф. — Корабът ми е на ваше разположение. Тръгнахме към Източните земи, но можем известно време да...

— Вие направихте достатъчно, като изтребихте мойвите — отрязва Нерей и се отпусна на един стол. — Имаме нужда от хора, от нови воители, които да издържат още месец, колкото да се възстановим.

— Мога да отида да потърся подкрепления — с въодушевление предложи Беорф.

— Не — въздъхна жената. — Докато се върнеш, всички ще сме мъртви. Впрочем вече изпратих вестносец.

— Значи няма какво друго да се направи?

— Трябва да удържим. Трябва да удържим позицията спрямо и срещу всички останали!

— А очаквате ли скоро ново нападение?

— Да, за съжаление — отговори единият от военачалниците. — От една седмица насам варварите атакуват всяка вечер. Знаят, че сме изтощени и мнозина от нас са ранени. Боя се, че тази вечер ще е финалният им набег!

— Мисля, че това предположение е основателно — продължи друг командир. — Никога по-рано варварите не са били проблем за нас. Те живееха на племена и водеха кървави воители само помежду си, без да закачат съседните кралства. Но откакто започнаха търговията с роби, селищата им се обединиха, съперниците се сдобриха и сега представляват внушителна сила. Варварите разполагат със здрави мечове, които купуват от големите тържища на Изтока и почитат един нов бог, когото наричат Енки. Принасят в жертва млади момичета в негова чест, после се събират на мрачни церемонии и ядат черния дроб на жертвите си. Кълна се в Тор, че тези хора са диви зверове, които са способни на най-отвратителни дела.

— Значи така — обърна се Беорф към братята Грюмсон. — Вие четиримата идете да постегнете укрепленията колкото може по-добре. През това време баща ви ще отиде да извика Амос от кораба. Трябва да се приготвим за довечера! Намислил съм голяма изненада за онези варвари!

— Отказвам да се върна сам на кораба! — изведнъж проплака Грюмсон.

— Господин Грюмсон! — ядоса се старейшината на Упсгран. — Вие по принцип сте под мое командване, но тъй като сме във владенията на Неря, мога да ви прехвърля на нейните заповеди, ако сметна това за уместно! Е, какво решавате?

— Мисля... аз... да, да... веднага отивам на кораба... ще предупредя Амос — заекна старецът.

— Чудесно! Сега всички на работа! Варварите няма да превземат този хълм! Кълна се в това!

КРЪЩЕНИЕТО С КРЪВ

Слънцето бавно чезнеше зад хоризонта, когато един вик отекна из цялото село:

— Те са тук! Варварите са тук!

Нерея, която бе задрямала на стола си, скочи на крака с рев:

— Пригответе се! На оръжие! Тази нощ или никога!

В далечната низина Беорф и Лолия съзряха цяла армия от поне петстотин варвари, които идваха насам. Едрото момче преброи наум мъжете и жените във Волфстан и скоро си даде сметка, че най-много петдесетина воители бяха в състояние да влязат в боя.

— Прегрупирали са силите си — каза Нерея и мина зад гърба на юношите. — Хората ми се оказаха прави, тази вечер е финалната битка.

Внезапно до селяните долетяха ужасяващи бойни крясъци, примесени с дяволския ритъм на барабаните. Няколко деца избухнаха в плач и притичаха до полите на майките си. В порив на храброст и благородство, мнозина от ранените се надигнаха от носилките, готови да умрат с чест на бойното поле.

— Но защо Амос още го няма? — обезпокои се Беорф.

— Надявам се, че не му се е случило нещо — добави Лолия, също разтревожена.

— На Грюмсон хич не може да му се има доверие! — изруга беоритът, който вече съжаляваше, че го е изпратил на кораба за Амос. — Сигурен съм, че се е загубил по пътя. Толкова по-зле, нямаме време за чакане! Минавам към действие.

— Един момент! — задържа го Лолия. — Какво смяташ да правиш? Да се изправиш сам пред петстотин варвари?

— Именно! — решително отвърна Беорф. — Но все пак се надявам Амос да се появи и да ми даде едно рамо!

Храброто момче грабна една алебарда и прикачи към върха ѝ къс бяло платно. После сграбчи един голям щит и помоли Нерея

Демоницата да го пусне да излезе от селището, но тя отказа:

— Ама ти съвсем си изгуби ума, млади Бромансон! Сега какво — готвиш се да предадеш селото в ръцете на варварите или си решил да се самоубиеш по особено оригинален начин?

— Нито едното, нито другото — отвърна Беорф. — Позволете ми да изляза от селото, ще спечеля време, докато пристигне Амос. Ще започна първата атака, а после...

— Ама какви ги плещиш, безумецо? — възкликна едрата жена. — Нищо не можеш да направиш срещу побеснели кучета!

— Пуснете ме да изляза и ми имайте доверие — примоли се беоритът, като опипваше огърлицата от кучешки зъби.

Накитът, който Беорф носеше около врата си, имаше мощна магическа сила. Двамата с Амос го бяха намерили по време на пътуването им към Рамусбергет. Огърлицата от орехово дърво с инкрустирани стотина зъба от гигантски виещи кучета най-последно можеше да прояви цялата си магическа мощ.

— Е, добре, млади Бромансон — съгласи се накрая Нерей. — Дано планът ти да е добър... да кажем, че ти имам доверие. В края на краищата ти си беорит... човеко-животно от расата на легендарния Юло Юлсон, убиеца на дракони!

— Благодаря за оказаното доверие, госпожо — с признателност отвърна Беорф. — Няма да ви накарам да съжалявате!

Докато дебеланкото се приготвяше да излезе от очертанята на селото, Лолия духна фин прашец върху лицето му.

— Апчиху! Ама какво правиш? Какво е това?

— Защита от един от моите богове — отговори тъмнокожата девойка. — Той ще ти помогне, ако се наложи!

— Надявам се да нямам нужда от помощта му — рече беоритът, като преглътна.

Той премина през огромната дървена порта на селото и твърдо се отправи към варварите. Изведнъж бойните крясъци и барабаните млъкнаха. Към Беорф полетя облак стрели и той незабавно приклепна и се скри зад щита си. Когато първата атака премина, храброто момче продължи напред. В знак на примирие то размахваше бялото знаме с надеждата, че противникът ще разбере какво означава това. Във въздуха се вдигна втори облак стрели. Двадесетина от тях се забиха в щита на Беорф и му придадоха вид на таралеж. Въпреки новото

нападение, той отново събра смелост и продължи да върви към вражеските позиции.

Далече зад гърба на Беорф цял Волфстан гледаше сцената с притаен дъх. Неря, слисана от храбростта на младия старейшина на Упсгран, бе заповядала на войниците си да са готови за бой при първи неин знак. Беорф им бе дал ценен урок по безстрашие и сега вече никой не се боеше от смъртта.

— Идвам да преговарям с вас! — провикна се беоритът към варварската армия, която вече беше значително по-близо.

Един двуметров мъжага, тежащ около сто и петдесет килограма, се отдели от групата. Имаше дълги и много мръсни коси. Брадата му, също така дълга и оцапана с нещо, което наподобяваше засъхнала кръв, беше направо отвратителна. Беорф забеляза дълбоките белези, замърсени и все още зачервени, с които бе осеяно тялото му. Не носеше ризница. После забеляза жълтеникавите зъби на варварина, когато отвори уста, за да кресне:

— Предай се! Разбира се, ние ще те вземем в плен, но поне ще останеш жив!

— Господа, чуйте ме! Моля ви да оставите тези добри хора на мира и да се върнете там, откъдето идвате...

Преди още Беорф да е завършил молбата си, гигантският варварин се хвърли срещу него и му нанесе страхотно кроше по брадичката. Горкото момче полетя няколко метра над земята и насмалко да си счупи врата при падането. Окуражен от виковете на армията, дивакът го засипа с ритници, след което седна на гърба му. Като го натискаше с цялата тежест на тялото си, той сграбчи главата на Беорф и я заудря в земята. След това варваринът хвана беорита за косите и го повдигна от земята. От ушите и устата на момчето шуртеше кръв. За зла беда великанът удари още веднъж лицето на Беорф и юмрукът му разби едновременно носа и челюстта на юношата.

Бойните крясъци на варварите се подеха с нова сила и цялата долина отново се изпълни с адския ритъм на барабаните им.

Беорф лежеше проснат на земята, окъпан в собствената си кръв, твърде слаб, за да може да се преобрази на мечка и да се защити. Ала докато варваринът продължаваше да го налага, едрото момче изведнъж усети как през тялото му преминава опустошителна енергия.

Полуотвори очи и видя сенките на баща си, на чичо си Банри и на един възрастен човек, за когото предположи, че е дядо му. Духовете от фамилията Бромансон го заобиколиха. Вдигнаха ръце към небето и нададоха пронизителен животински вой. Ефектът бе мигновен: бойният бяс, характерна особеност за беоритите, го обхвана за първи път в живота му.

Така, забравяйки страха и страданието, както и силата и жестокостта на врага, момчето се превърна в същинско чудовище — получовек-полуживотно. Само за няколко секунди тялото му се уголеми двойно. Плетената му ризница и огърлицата от кучешки зъби се пръснаха. Ноктите на лапите му се раздвоиха и на върха на всеки пръст образуваха смъртоносна вила. По небцето му изникнаха остри зъби, а от закърнелите му венци безразборно щръкнаха кучешки зъби. Кожата му се покри със сивкави косми и стана корава и дебела. С изхвъркнали от орбитите очи, Беорф нададе ужасяващ вой, който отекна на много левги околоръст. Сега щеше да даде урок по безчовечност, насилие и ужас на тези варвари!

Те бяха отстъпили няколко крачки пред отблъскващата гледка на грозното човеко-животно, изпаднало в ярост. Зад гърба му стотина огромни виещи песове бяха готови да се хвърлят в битката. Когато огърлицата на Беорф падна на земята, тя освободи заключената в нея магия и от нея изникнаха гигантските свирепи кучета. Само с един удар с лапа беоритът разпори корема на противника срещу него. Великанът падна на колене, парализиран от болка.

— Ама какво става там? — едва успя да каже Нерей Демоницата, стъписана пред неочакваната сцена.

— Пригответе хората си за отбрана! — подсказа ѝ Лолия.

— Имаш право — кимна едрата жена. — Трябва да помогнем на младия старейшина на Упсгран.

— В никакъв случай, не се и опитвайте! Дори подгответе хората си да се бият с Беорф, защото ако за нещастие бойната му ярост не утихне след битката с варварите, тя ще се обърне срещу нас.

— Моля? Какви ги приказваш?

— Имам информация от моите духовни водачи, че Беорф е най-могъщият представител на своята раса. Той е събрал цялата сила на предшествениците си. За един беорит първият пристъп на боен бяс е

най-лош. Той се надига като вулкан в душата на боеца. В беоритската култура тази първа трансформация се нарича „кръщение с кръв“.

— О, не! И какво да правим, ако ни нападне? Да го убием?

— Няма да можете да убиете беорит, изпаднал в пристъп на боен бяс и чийто апетит се е изострил от предястието с петстотин варвари. Той със сигурност ще реши да превърне това село в основно ястие — обясни ѝ Лолия с известна ирония.

— Но какво да сторим? Какво да сторим? — провикна се Неря, съвършено объркана.

— Аз предвидих всичко това — каза девойката, за да я успокои. — Намерих си повод да пръсна в лицето на Беорф един прашец, който той вдиша дълбоко.

— И после?

— После — продължи Лолия, като посочи едно шишенце — остава само да го накараме да поеме и втория прашец! Когато двете вещества влязат в контакт в организма, получава се реакция, която предизвиква... една... ами...

— Какво? Какво предизвиква? Говори! — изгуби търпение едрата жена, която вече трудно следеше събитията.

— Диария.

— Искаш... искаш да кажеш, че... че той... ще... хм... навсякъде?

— Именно! Никой не може да се бие, ако има разстройство! Болката в корема ще стане непоносима и цялото му внимание ще се насочи към...

— Разбирам... Ясно... — поуспокоена рече Неря. — Картинката ми е ясна! Тогава защо да държа войниците в бойна готовност?

— Защото прахчетата не действат веднага! — отвърна Лолия. — Дотогава трябва да удържаме нашия приятел.

— Да се приготвим тогава! — обяви управителката на селото, като даде знак на хората си да се групират.

Малко по-нататък, на бойното поле, Беорф и виещите кучета вече се бяха нахвърлили върху варварите. Беоритът, в пълен плен на убийствената си лудост, покосяваше враговете си така, както косачът коси житото наесен. Нито едно вражеско оръжие не успяваше да го

нарани и стрелите се удряха в гърба му, без да му причинят и най-малка болка.

Този първи пристъп на войнствен бяс бе преобразил Беорф в истинска бойна машина. Той майсторски отбиваше атаките и изстребваше противниците си един по един с удивителна прецизност. Окървавените варвари, виещи от болка, бягаха с всички сили. Други, по-смели, продължаваха да налитат към чудовището с надеждата, че ще го убият с един добре премерен удар. Безполезно: Беорф беше непобедим! Най-упоритите скоро се озоваха на земята — мъртви или в безсъзнание.

Виещите кучета също атакуваха свирепо варварите. Огромните черни песове бяха по-лесна мишена от Беорф и падаха в прахта, когато биваха ранени смъртоносно. Онези, които оставаха, неуморно отблъскваха вражеската армия, докато се разбяга. Когато варварите минаха в отстъпление, двадесетина виещи кучета, все така освирепели, ги преследваха чак до гората. Беорф, още в плен на беса си, остана сам на бойното поле, готов за нова схватка.

Беоритът се огледа около себе си и ядосан, че не вижда никого, нададе нов вик на ярост. Нямаше вече с кого да се бие, нямаше кого да убива, да разкъсва или хапе! Но имаше още нужда от кръв и борба — и това беше по-силно от него! Да се бие! Да се бие още и още, на всяка цена, срещу когото и да е и за каквото и да е! Беорф изпитваше глад, непреодолима нужда от насилие, от плът, която да ухапе със зъби или да сграбчи с нокти! При липсата на съпротива, кръвта му кипеше като изригваща лава и цялото му тяло трепереше. Беше на път да експлодира!

Тъкмо в този момент беоритът се извърна и съзря селото. Беорф бе забравил всичко, дори Волфстан! Паметта му беше тотално изчезнала под въздействие на бойния бяс! Той имаше съзнание единствено за настоящето. Миналото бе престанало да съществува и сега значение имаха единствено бъдещите противници, бъдещата битка и бъдещите мъртъвци. Беоритът избухна в налудничав смях и с все сила се втурна към селището.

— Не мога да повярвам! — вцепенена промълви Нерей. — Той се справи с всички варвари! Ами тези кучета, те откъде изскочиха?

— Мисля, че скоро ще можем да попитаме за това Беорф! — развълнувана отвърна Лолия. — Той идва!

— Всички на позиция, лудият беорит се връща! — ревна предводителката. — Следвайте плана дума по дума!

— Прашецът! Вземете прашеца! — извика Лолия и протегна шишенцето към Нерей.

— Благодаря! — изпуфтя жената, като свали ризницата, за да бъде по-подвижна. — Пожелай ми късмет! Ще имам нужда от това.

Беоритът се беше засилил към Волфстан. Прескочи преградните укрепления и се приземи направо в селото. При вида на чудовището, в което се бе превърнал Беорф, жителите бяха обзети от паника. Десетина викингски воители се хвърлиха срещу звяра, за да предпазят селяните. С дългите си копия, които им позволяваха да стоят на разстояние, те успяха да го задържат до появяването на Нерей. Здрава и снажна, с изправени рамене, едрата жена изрева:

— Ела тук, противно животно! Хвани ме, ако можеш!

Тя бе нахлузила лека рокля и бе обула чифт ботуши от мека кожа. Първоначално изненадан от странния вид на новия противник, Беорф изръмжа, а после се втурна към нея.

Нерей притежаваше неподозирана и невъобразима сила за човек с нейното телосложение. Тичаше по-бързо от див заек! Щом беоритът се втурна подире ѝ, тя хукна като стрела. Така с животното по петите ѝ и под окуражителните възгласи на хората си, дебеланата прехвърча по главната улица на Волфстан и изчезна между две къщи. В този момент си спомни за своята младост, когато се забавляваше в гората край родното си село да си играе на гоненица с черните мечки. Това беше любимата ѝ игра, като се изключат, разбира се, традиционните надбягвания по пясъчна пътека с конете на владетеля... които тя неизменно печелеше.

Срещу Беорф Нерей имаше едно предимство — познаваше терена. Знаеше всяко кътче на селото си. Краката ѝ я носеха безпрепятствено през тесни проходчета по криволичещи улички. Беорф не се отказваше, но вече едва дишаше. Когато едрата жена му позволяваше да се приближи на няколко метра, то беше за да му се подиграе, като му покаже задника си. Тогава беоритът пак изпаднаше в ярост и хукваше с удвоена сила и плам.

Едва когато направиха десетина обиколки на селото, управителката — плувнала в пот, но очарована от факта, че не е загубила форма — изскочи на централния площад на Волфстан, където

на жертвата ѝ бе заложен капан. Чудовището спря гоненето на съперницата си и изтощено отпусна коляно на земята. Именно в този момент викингите го плениха в огромна мрежа. Нерез се върна назад и бързо застана пред Беорф, за да духне в лицето му прашеца на Лолия.

— Мисията... е изпълнена! — възкликна здравенячката, задъхана. — Можете... да го пуснете. Аз още... още съм във форма... ако той... започне пак.

Викингите се отдръпнаха и оставиха Беорф, оплетен в бримките на мрежата. За нещастие беше още твърде рано прашецът да произведе необходимото въздействие. Подтикнат от новото предизвикателство, беоритът бързо се освободи и отново се втурна да преследва Нерез, която хукна да бяга.

Едва след като направи още една пълна обиколка на Волфстан, чудовището усети ужасна болка в корема, сякаш нож прерязва вътрешностите му. Рязко спря. Болката още повече се засили. Беорф едва дишаше и бойният му бяс, вече не така непреодолим, като че ли започваше да утихва. С тежка и олюляваща се походка беоритът излезе от селото и пое към гората.

Около Нерез избухнаха аплодисменти в чест на нейната храброст и находчивост. С дълбоки поклони на всички страни едрото женище поздрави почитателите си и успя да обяви миг преди да припадне:

— Когато човек умее да тича, най-доброто решение е да избяга! Бъдете спокойни... всичко е нар...

Бам! Нерез се строполи по очи на земята. Лолия се втурна към нея да ѝ помогне.

Всъщност наистина всичко беше наред: предводителката хъркаше, изтощена от преследването.

Малко по-късно, обезпокоена от отсъствието на Беорф, младата магьосница отиде при братята Грюмсон:

— Вие четиримата, елате с мен, трябва да открием Беорф! Вземете си топли дрехи, няколко одеяла и нещо, с което да запалим огън.

Без да задават въпроси, четиримата здравеняци изпълниха нарежданията.

8

ДУХЪТ НА ОБЕЦАТА

„А сега на работа!“ — каза си Пазителя на маските, като огледа петната от кръв, оцапали палубата на „Мангуста“ по време на битката с мойвите.

Амос бе обещал на приятеля си Беорф да изчисти всичко, ето защо запретна ръкави и се захвана за работа. Съсредоточи се върху една локва вода, останала на палубата, и благодарение на необикновените си способности успя да я съживи и да я накара да му служи като парцал. Това „водно“ чистене се оказа много ефикасно. Водната маса видимо се уголемяваше, поглъщайки мръсотията и кръвта. Когато прецени, че е набъбнала достатъчно, Амос помоли Медуза да му помогне да я отцеди извън борда.

— Мислиш ли си понякога за твоя народ, Медуза? — попита момчето, като ѝ подаваше единия край на течния парцал.

— Хей! Ти все по-добре владееш уменията си! — жизнерадостно отговори горгоната, отбягвайки отговора. — Не ми го побира умът как можеш да правиш такива неща!

Амос тактично замълча, защото видя, че приятелката му не отговори на неговия въпрос, усмихна се и не настоя. След кратко мълчание обаче Медуза сподели:

— Разбира се, че понякога мисля за моя народ. Но себеподобните ми не ми липсват.

— Така ли? Защо? — осмели се да попита Амос.

— Защото горгоните са неприятни създания, на които са чужди приятелството, радостта и нежността. Те са егоистични, дребнави и отблъскващи.

— А ти защо не си като тях? Дори си много красива!

— Много си мил — срамежливо отговори горгоната. — За съжаление това няма да продължи дълго. Когато стана на деветнайсет години и половина, лицето ми ще се преобрази. В устата ми ще изникнат глиги, а чертите на лицето ми ще станат груби и

отвратителни. Ще ме застигне проклятието, което тегне над нашата раса. Досега само няколко са успели да избегнат злата магия, но те никога не разкриха тайната на добрата им съдба и аз съм обречена предварително... и... да ти кажа... много ме е страх!

— Напълно те разбирам.

— Понякога се питам дали съживяването ми е било добра идея — продължи тя. — Когато настъпи време за моята метаморфоза, знам, че ще загубя вашето приятелство — твоето, на Беорф и на Лолия. Ще трябва да се върна в моята страна и да завърша живота си без вас, сред себеподобните ми.

— Мисля, че все още не разбираш какво е истинско приятелство — опита се да я утеши Амос. — Ние никога няма да те изоставим, Медуза.

— Благодаря ти, Амос, толкова си мил! — поуспокоена отвърна тя. — Но знам със сигурност, че въпреки добрите ви намерения, един ден ще трябва да се разделя с вас.

— В такъв случай, преди да те загубим окончателно, ще се възползвам от теб така, както прави Грюмсон със синовете си — опита се Амос да я развесели. — И така, откъде да започнем? Я вземи да ме освободиш от цялата тази мръсотия, докато аз си почивам на сянка!

Горгоната звънко се изсмя. Амос се смееше заедно с нея, но сърцето му беше натежало. Знаеше, че Медуза е прозорливо момиче, и се досещаше, че шансовете ѝ да бъде пощадена от проклятието са незначителни. Няма значение! Каквото и да се случеше, Пазителя на маските щеше винаги да е до нея!

Докато се смееха заедно, Амос внезапно бе пронизан от силна болка в гърба. Веднага след това сякаш се вцепени, олюля се и падна по очи. В същия миг магическият парцал се пръсна и разпиля вода и кръв из цялата палуба, като я замърси отново. Изплашена, горгоната се надвеси над приятеля си и видя мъничка стрела, вероятно отровна, забита между плешките му. Не беше трудно да се досети, че тя ще бъде следващата мишена, затова се хвърли мълниеносно на палубата и успя да избегне втората стрела, която със сигурност беше предназначена за нея. Гъвкава като котка, горгоната се покатери до носа на кораба и се притаи зад една бъчва с питейна вода, готова за скок.

Двама варвари, покрити с татуировки и с огромни лъкове в ръце, се качиха на борда на „Мангуста“.

— Бяха двама, сигурен съм — убедено изрече първият.

— Не бе... той си говореше сам! — отговори другият.

— Хората обикновено не си говорят сами!

— Аз понякога си говоря. Даже често, много е приятно! Никой не ми противоречи и винаги се съгласявам по всички въпроси.

— Тъъ... добре. Дай да извадим стрелата. Спокойно, отровата го приспа! — каза по-злюбният от двамата, който искаше да сложи край на разговора.

Двамата яки мъжаги се приближиха до Амос и изтръгнаха забитата стрела от тялото му.

— Ей, ти ставаш все по-добър със стреличките — каза грубиянът. — Направихме хубав удар! Дали ще му вземем добра цена?

— Де да знам. Обикновено шумерите плащат малко за децата.

— Защо?

— Защото от тях най-често стават непослушни роби. Освен това са податливи на разни болести, от които умират, преди още да са пораснали.

— Ооо, я гледай каква красива обеща! — възкликна простоватият. — Това е вълча глава. Ще си я взема. Там, където отива, няма да има нужда от бижута!

— Ами вземи я. И да види, че я няма, това ще е последната му грижа, когато утре сутрин се събуди в клетка.

Щом варваринът докосна накита на Амос, Медуза с трясък изскочи от скривалището си. Рипна върху носа на кораба, разгърна крилете си и развя косите си от змии, след което извика доста театрално:

— Да ви се представя: аз съм духът на тази обеща! Отговорете правилно на въпросите ми и ще бъдете богато възнаградени!

Ошашавени, двамата отстъпиха крачка назад и размениха невярващи погледи. Глуповатият нервно сграбчи големия нож, окачен на колана му, и пристъпи към странното създание.

— Наистина ли си дух? — попита той.

— Щом ви го казвам! — потвърди Медуза, като се помъчи да си придаде уверен вид. — Вижте ми крилата и особените коси!

— Духовете нямат нито крила, нито змии в косите — обяви другият варварин отзад.

— Така ли? — уж се засегна горгоната. — Вие сигурно сте виждали духове?

— Е... не... Чакайте малко... — поколеба се той. — Честно казано, не сме.

— Тогава — продължи настъпателно Медуза — кажете на всички, че духовете имат крила на гърба, змии на главата, зелена кожа и изчезват, без да изпълняват желания, ако някой се съмнява в тях!

— Разбрах де! — наведе глава варваринът, почервенял от срам.

— Аз не се съмнявам! Не се съмнявам! Изпълнете ми желанията! Желанията! — развика се глупакът, въодушевен от мисълта, че мечтите му могат да се сбъднат.

— Това е нещо друго! — зарадва се горгоната с известна нотка на гордост. — Ето как ще направим: аз ви задавам въпрос и ако вие ми кажете верния отговор, ще ви изпълня едно желание!

— Готов съм! Да, готов съм! — завика недодяланият, който все повече се въодушевяваше.

— И така, ето първия ми въпрос. По кой път може да се стигне до страната на шумерите?

— Няма нищо по-просто! — изкрещя варваринът, щастлив, че знае отговора. — Трябва да се слезе по Волф, да се прекосят Солниците и когато се стигне до Мрачното море, да се плава на юг до шумерската порта, която е на устието на една друга река, наречена Ефрат! Там започват земите на шумерите!

— Добър отговор! — изписка лъжливият дух, който трудно удържаше задоволството си. — Имате едно желание в запас. А сега, втори въпрос: Как точно се продават роби на шумерите?

— Лесно е! — триумфиращо се развика простоватият. — Предаването става при устието на Волф в Мрачното море. Там има клетки, пълни с роби от целия свят. Това е едно голямо тържище, управлявано от самите шумери. Има и представления, произведения на изкуството, храна, вино, бира, разни...

— Добре, достатъчно! — прекъсна го Медуза, на която всичко това й стигаше. — Добър отговор и второ желание в резерв!

— Леле-мале! — извреця варваринът. — Ама как отговарям всеки път!

— Моят трети и последен въпрос е от две части и внимавайте — за да се изпълнят желанията ви, трябва да отговорите съвсем точно.

Колко сте общо на брой и какво правите тук?

— Много е лесно! — извика воинът, все по-луд от радост. — Ние сме част от армия от петстотин души и тази вечер ще превземем село Волфстан. Нас двамата ни изпратиха тук, за да пленим всички, които искат да избягат по море. Искаме да съберем колкото може повече пленници и да ги продадем на шумерите. Двамата сме само разузнавачи. Два наши кораба са скрити от другата страна на залива и една...

— Браво! — похвали го Медуза и се приближи до сияещия варварин. — Я ми кажи сега какви са трите ти желания.

— Искам... иска ми се... — заекна мъжът, неспособен да се успокои. — Искам да съм крал... искам да съм богат и... искам да съм безсмъртен!

— Твоите желания са заповед за мен! — тържествено заяви младата горгона. — Погледни ме добре в очите и мечтите ти ще се сбъднат.

Медуза се приближи до бастингажа и свали лурнетката си. Алчен за власт и богатство, варваринът я последва и без да губи време, впи поглед право в очите ѝ. Само за секунди той се вкамени от главата до петите.

След което Медуза само го побутна с пръст и прекатури статуята в морето.

— Желанията ти са изпълнени, глупако! Ти си крал на този залив, богат си с всичките му съкровища и си безсмъртен в камъка!

Примрял от страх, другият варварин се опита да се измъкне, като заотстъпва крадешком. Успя да направи само няколко крачки.

— Твой ред е! Не искаш ли да ти изпълня някое желание? — попита Медуза, като намести внимателно лурнетката си.

— Не! Не... благодаря — отговори войникът. — Имам си всичко... наистина! Нямам нужда от нищо!

— Тогава върни се на твоя кораб — посъветва го настойчиво горгоната, като пристъпи към него — и съобщи на твоята банда, че този залив ми принадлежи и ако някой се осмели да плува в него, ще го последва съдбата на твоя приятел. Сега тръгвай!

Паникьосан, варваринът скочи от дракара и заплува с все сила към своите хора.

Щом се освободи от двамата натрапници, Медуза се спусна към Амос, за да провери състоянието му. Той дишаше равномерно и пулсът му изглеждаше нормален. Упоен от отровата на варварите, младежът спеше дълбоко.

Тъкмо в този момент на борда на дракара се появи старият Грюмсон.

— Имам съобщение за господаря Дарагон — обяви той с крива усмивка, когато видя проснатото на палубата момче.

— Амос бе улучен с отровна стрела — отвърна горгоната, която се опитваше да пригоди нещо като възглавница под главата на приятеля си. — Какво съобщение?

— О, не! — възрази старият скъперник със злобно удоволствие. — Помолиха ме да предам съобщението лично на момчето.

— Хайде де, господин Грюмсон, можете да ми кажете за какво става въпрос — продължи с меден гласец горгоната, за да го убеди да говори.

— Много съжالياвам — инатливо отвърна Грюмсон с по-сериозен глас. — Капитан Бромансон изрично ме предупреди, че съобщението трябва да се предаде на ухо на господаря Дарагон.

— Стига игрички! — Медуза вече губеше търпение. — За какво става въпрос?

— Нямам ви доверие — подигравателно обяви старецът. — Освен това не работя за вас и докато момчето е в безсъзнание, няма да кажа и дума!

— Както обичате, Грюмсон, но сега вие ме чуйте! Току-що научих, че варварите се готвят да нападнат селото. Върнете се бързо във Волфстан и кажете на Беорф, че Амос не е добре! Кажете също на Лолия да дойде незабавно, защото... моля ви!

— Не! Не съм длъжен да изпълнявам вашите заповеди! Ако имате да предадете съобщение, направете го сама! Аз не мърдам оттук, докато този младеж не се събуди!

— Стар негодник! — изрева горгоната, излязла от кожата си. — Защо се държите така? Имам нужда от вас... ние... ние всички имаме нужда от вас! Не разбирате ли, че пилеем безценно време?

— Разбирам, разбирам... Но може би има начин да се споразумеем? Я да видим... А, да! Дали сте готова да загубите душата си? — най-сетне попита Грюмсон.

— Моля? Какво искате от мен?

— Предлагам ви сделка. Ще ви предам съобщението на господаря Бромансон, а в замяна вие ще ми дадете душата си!

— Но кой сте вие, господине? — попита Медуза, стъписана от такава лукавост.

— Времето тече... мислете бързо, младо момиче! — каза скъперникът, преструвайки се, че не е чул въпроса на Медуза. — Подпишете ми този лист, който ми дава изключителното право на собственост над вашата душа след смъртта ви, а в замяна на това ще ви кажа съобщението. Много е просто, нали?

— Вашите играчки ужасно ме ядосват! — избухна Медуза, отвратена. — Вие напълно сте си загубили ума и отказвам да слушам повече глупостите ви!

— Добре тогава, ще чакаме заедно господарят Дарагон да се събуди... ако, разбира се, въобще се събуди! — изсмя се подигравателно Грюмсон.

9

МАРКУС ГРЮМСОН

— Той е тук! — извика Лолия, когато съзря безжизнения Беорф, проснат на земята.

Свит в папратите, беоритът трепереше с цялото си тяло. Лолия бързо приседна до него и нареди на братята Грюмсон да го завият с одеялата, които носеха. Лицето на Беорф беше смъртнобледо, а челото му пареше.

Девойката се наведе и нежно каза на приятеля си:

— Вече не си сам, Беорф, ние сме с теб. Чуй ме, знам, че можеш. Вече всичко свърши! Варварите си отидоха и селото е освободено... и всичко това благодарение на теб! Можеш да се гордееш. Ти си истински предводител! Сега те моля да отвориш уста и да изпиеш това.

— Студено ми е — едва чуто промълви юношата.

— Чудесно! — зарадва се Лолия. — Мислех, че си в пълно безсъзнание! Не мърдай, ще те пренесем до селото. Като че ли имаш няколко счупени ребра, а носът и челюстта ти май също са счупени. Ето, опитай се да пиеш. Това е отвара, която съм приготвила с най-силните укрепващи билки, трябва да ти помогне.

С полузатворени очи, Беорф преглътна от отварата, като правеше колкото усилия, толкова и гримаси.

— Това е... Наистина е... Ама тоя твой сироп... е направо отвратителен.

— Знам — усмихна се Лолия, щастлива, че приятелят ѝ се връща към живота. — Този сироп, както го наричаш, ще ти даде сили. Това е отвара, която е колкото неприятна на вкус, толкова и ефикасна, за да вдигне един ранен боец на крака. У дома войните догони го използват най-редовно.

— Ама... какво стана? Защо съм...?

— Не сега. Трябва да почиваш, Беорф — нежно заповяда Лолия. — Ще отговоря на всичките ти въпроси по-късно, обещавам.

— Но Амос трябваше... той... трябваше...

— Какво ти казах току-що? — скара му се тя, за да го накара да се успокои.

— Желаете ли да отида на кораба, за да видя какво става? — попита тогава Маркус Грюмсон, докато проверяваше здравината на импровизираната носилка. — Може да има нужда от помощта ми. Ще ми разрешите ли да тръгна?

Лолия подскочи от изненада. За първи път чуваше Маркус да говори. Сериозният му спокоен глас я накара да замълчи.

— Чудесна идея, Маркус! — одобри тя, когато изненадата ѝ премина. — През това време ние с братята ти ще пренесем Беорф в селото.

— Моля те, Лолия, бих искал Беорф лично да ме освободи от уговорката, която имаме с него и Амос — продължи Маркус с голямо уважение.

— Но защо? Уверявам те, че можеш да тръгнеш незабавно — потвърди тъмнокожата девойка, която при все това не знаеше какво да мисли за тази необичайна молба.

— Не мога да ви кажа причината за моето настояване — отвърна едрият здравеняк, вместо каквото и да е обяснение. — Моля ви, искам само едно — господарят Бромансон да ми позволи да възвърна свободата си.

— Освобождавам те — със слаб глас прошепна момчето, което не бе пропуснало и една дума от разговора между Маркус и Лолия.

— Много благодаря, Беорф Бромансон — признателно каза Маркус. — И сполука през останалата част от пътуването ви!

Маркус погледна топло братята си и, странна работа, те изглеждаха просто зарадвани.

— До скоро — само им каза той и им се поклони дълбоко.

Тогава се случи нещо невиджано: Маркус бавно потъна в почвата под краката си, сякаш се намираще върху подвижни пясъци. Само за няколко секунди изцяло бе погълнат от земята.

* * *

Старият Грюмсон се беше разположил на дракара като у дома си и не спираше да се присмива на грижите, които Медуза полагаше за Амос.

— Май си доста разтревожена, противна твар? — подигра се той.

— Сърцето му бие все по-слабо. Не разбирам какво става — тихо промълви горгоната, която полагаше всички усилия да не забелязва присъствието на Грюмсон.

— Ако мога да направя нещо за теб, кажи ми... — настоя мъжът с тон, който издаваше злите му намерения.

— Млъкнете! — прекъсна го рязко Медуза, изнервена от присъствието на противната личност. — Амос не върви на добре и има нужда от Лолия.

— Нима? Ако беше само това! Предлагам да отидеш сама да потърсиш малката си дружка, а през това време бъди спокойна: лично ще бдя над състоянието на твоя приятел.

— Нямам ви доверие. Нещо ми подсказва, че сте способен да го удушите или удавите.

— Ако наистина познаваше положението ми — защити се Грюмсон, — щеше да знаеш, че спазвам едно споразумение, един стриктен кодекс, и не мога да ликвидирам господаря си, докато тече моят договор с него!

— Ама за какво говорите? — избухна горгоната. — Да не си загубихте ума?

— Ти съвсем, ама съвсем нищо не схващаш, нали, кокошчице? — лукаво подвикна старецът. — Събитията те изпреварват и това сигурно е много сериозен проблем за твоята раса. Горгоните наистина имат мозък колкото на пиле.

— Престанете да ме обиждате — или ще ви превърна в каменна статуя завинаги! — заплаши Медуза, защото сарказмът на стария Грюмсон наистина ѝ додея.

— Именно! — извика скъперникът и вдигна ръце към небето. — Точно каквото казвах! Ти си достойна представителка на твоята раса от умствено недоразвити! Виж какво, предлагам ти една игра, за да ти помогна да разбереш по-добре кой съм аз! Ти си така глупава, че никога няма да го разкриеш сама, и толкова по-добре! Тъй или иначе, иска ми се да играя с теб! Свали си онова нещо от носа и ме погледни добре в очите!

Нямаше никакво съмнение, че Грюмсон бе започнал да говори на Медуза на ти, за да ѝ покаже своето превъзходство. След това предизвикателство девойката свали лурнетката си и заплашително тръгна към него. Без да чака, старият скъперник втренчи поглед в очите ѝ и... нищо. Макар че трябваше да се превърне в камък под огнения поглед на горгоната, той си остана от плът и кръв.

— Но... не разбирам... — заекна Медуза, която започна да усеща как я обзема страх.

— Виждаш ли, малка глупачке, колко много неща не можеш да разбереш! — изсмя се Грюмсон. — Чуй сега какво те очаква! Както ти обясних преди малко, не мога да отстраня господаря Дарагон, защото по невнимание загубих един облог и следователно трябва да му бъда слуга — на него и на господаря Бромансон. Обаче нищо не ми пречи да убия теб. Ще ти отрежа главата и ще използвам очите ти като...

Внезапно Грюмсон млъкна. Изведнъж придоби страдалчески вид и спря да обръща внимание на Медуза, която беше побледняла като платно от страх. Старецът стисна зъби и измърмори, преди да скочи през борда:

— Загубих още един син! Трябва да отида при четиримата... да отида при тях, преди да...

Скъперникът се отдалечи от брега, като не спираше да ругае, и изчезна в гората в посока към Волфстан.

С пресъхнало гърло и треперещи крака, Медуза се строполи на палубата. Постепенно се успокои.

— Защо не се превърна в камък, когато го погледнах? — запита се тя на глас.

За първи път в живота си горгоната се чувстваше обезоръжена. Винаги бе вярвала, че дарбата ѝ да вкаменява е безпогрешна и това я прави почти неуязвима пред всякакъв противник. Бе се излъгала и ако Грюмсон не бе напуснал така прибързано дракара, сега тя щеше да е мъртва.

„Какъв урок! — помисли си Медуза. — В бъдеще трябва да съм по-предпазлива и най-вече — да използвам дарбата си само в краен случай. Ако не бях толкова наивна, щях да си дам сметка, че Грюмсон не е нормален човек, особено когато поиска да му дам душата си. Колко съм била глупава! Трябва да разкажа на Лолия за всичко това! Тя поназнайва това-онова за странните явления“.

Но изненадите за горгоната не бяха свършили. Както бе потънала в мисли и едва се бе съвзела от шока заради Грюмсон, тя съзря един хуманоид от кал, пръст и камък да прекрачва бастингажа на кораба и да идва към нея.

— Какво пак става тук? — каза тя полугласно.

— Не се страхувай, Медуза, това съм аз, Маркус — каза нещото, — и идвам, за да помогна на Амос. Когато Грюмсон не се върна, след като го изпратихме да повика приятеля ти, се разтревожихме и...

— Маркус? Ти ли си наистина? — скочи на крака горгоната. — Ама какво ти се е случило?

— Нека просто помогна на Амос — отвърна създанието от пръст и камък, — защото не ми е разрешено да отговарям на въпроси.

— Ами хубаво тогава — съгласи се Медуза, която и бездруго не знаеше как да помогне на Амос. — Направи каквото смяташ за добре за него. Той беше отровен и сърцето му отслабва все повече.

— Защото не е получил противоотрова, но аз знам какво трябва да се направи — простичко каза Маркус, като натовари горкия Амос на раменете си. — Пръстта храни, пръстта лекува, пръстта пречиства. Аз се заемам да го вдигна на крака.

Хуманоидът, облегал момчето на тила си и следван от Медуза, слезе от „Мангуста“ и пое по сушата. След няколко крачки се извърна към горгоната:

— Медуза, иди в селото и успокой приятелите си, аз ще пазя кораба вместо теб и ще се грижа за Амос. Бъди спокойна. Въпреки странния ти външен вид, хората ще те приемат каквато си, защото това са храбреци с големи сърца. Сега върви... Пазителя на маските скоро ще се присъедини към вас. Последно нещо, много съжалявам за това, което ти причини Грюмсон. Сбогом, Медуза, и късмет!

Маркус отново потъна в земята, като отнесе със себе си и безжизненото тяло на Амос.

„Някои дни наистина са по-бурни от други! — помисли си горгоната, след като с ококорени очи проследи изчезването на Маркус и Амос. — Старият Грюмсон е прав, че не схващам какво става около мен. Като че ли ми липсва опит за приключенски живот с моите приятели Амос, Беорф и Лолия. Но трябва въпреки всичко да вземам умни решения и да умея да реагирам правилно. И все пак... мога да се гордея с моя удар за «духа на обещата»! Поне успях да изтръгна

безценни сведения, които със сигурност ще ни бъдат полезни за пътуването по-нататък“.

Медуза се върна на кораба, за да облече широката дреха с качулка, с която скриваше своите коси-змии. Така нямаше да бие на очи в селото. После се спусна по въжената стълба и пое към Волфстан.

ОСВОБОЖДАВАНЕТО НА СИНОВЕТЕ

Амос дойде на себе си на борда на „Мангуста“. Отвори очи и изплю една буца пръст, голяма колкото кокоше яйце. Последваха няколко спазъма на стомаха, които спряха дъха му за минута-две. Момчето имаше пясък в косите, в носа и в ушите. Дрехите му бяха покрити с кал, а ботушите — с глина.

Замаян и леко засрамен, Амос се опита да си припомни какво се бе случило. Спомни си, че Беорф бе тръгнал към селището Волфстан заедно с Нерейя Демоницата, а той бе останал на дракара с Медуза. Тъкмо почистваха кораба, когато усети силна болка в гърба и после... после... после нищо! Това е всичко, което успя да си припомни!

Пазителя на маските се изправи мъчително и приседна на една бъчва наблизко. Краката и ръцете му бяха вдървени, ставите го боляха, а обърканите му мисли го главозамайваха. Момчето си спомни уроците на Сартиган, зае позиция за медитация и направи няколко дихателни упражнения. Старият учител често му бе казвал, че дълбокото дишане е най-доброто лекарство при объркване, тревожност и страх. Вдишването на свеж въздух помага и да се избистри умът от мрачните мисли, които излитат една подир друга с издишването. След като приложи тази техника в продължение на няколко минути, Амос напълно се съвзе. Мускулите му, в които пулсираше нов живот, вече не тежаха. Той се чувстваше добре и по-стабилен от всякога!

Юношата стана, протегна се и се огледа с надеждата да види Медуза. Но нямаше никой! Все пак горгоната трябваше да е тук! Амос предположи, че е отишла да се поразтъпче или дори да потърси помощ, защото той, изглежда, е бил доста зле... Както и да е, реши да помисли за тоалета си. Младият Пазител на маските свали дрехите си и скочи във водата. След няколко силни загребвания той изми косата си и се върна на палубата на дракара да изсъхне. След това облече чистите дрехи, нахлузи кожената си ризница и сплете косата си на дълга плитка.

„Но какво може да се е случило? — зачуди се Амос, все позагрижен. — Къде е Медуза? Защо съм загубил съзнание? И откъде идва тази пръст, с която бях покрит от глава до пети, когато се събудих? Трябва непременно да открия Беорф, Лолия и Медуза“.

Амос реши да напусне „Мангуста“ и да тръгне към Волфстан. Може би приятелите му бяха все още там.

* * *

Беорф бързо се възстановяваше от раните си. Още щом се върна в селото, Нерей го бе настанила в една голяма стая в съседство с щаба. Другарките му Лолия и Медуза се бяха намерили и непрестанно бдяха над него. Както бе предсказал Маркус, горгоната бе посрещната добре в селото, а децата направо си я приеха за своя. Очаровани от нейните коси-змии, които не можеха да се скрият съвсем под качулката и се показаха навън при един неочакван пристъп на вятъра, хлапетата от Волфстан дори я бяха помолили да им разреши да ги докоснат. Медуза се включи в играта и се показа внимателна и отзивчива към всички, които я засипаха с въпроси. Няколко часа след появата си тя вече не представляваше нищо необичайно и зае мястото си сред жителите на Волфстан.

Когато Амос стигна до селото, също бе посрещнат най-сърдечно от неговите жители, които го изслушаха и незабавно го заведоха при Нерей Демоницата. Без да се помайва, тя му показа стаята, където се бяха приютили приятелите. Беорф спеше. Лолия и Медуза, силно разтревожени за съдбата на Амос, въздъхнаха с облекчение и се засмяха, щом го видяха.

— Ама ти къде се дяна? Какво ти се случи? — попита Лолия. — Медуза ни разказа, че Маркус Грюмсон те е отвел със себе си! Чакаме те от два дни! Патрулите претърсиха всяка тревичка в гората! Направо щях да умра от тревога.

— Много съм добре, не се притеснявайте повече за мен. Идвам от „Мангуста“ и мисля, че съм спал дълго и непробудно. Обаче нямам и най-малка представа какво точно се е случило. Всъщност се надявах вие да ми разкажете.

Тогава Медуза му разказа най-подробно всичко, което бе станало на дракара. Обясни му за отровната стреличка, за хитростта, с която бе измъкнала сведения от варварите, и за Маркус Грюмсон, който го бе отнесъл със себе си в пръстта. От това място продължи Лолия, която му предаде картинно паметната битка на Беорф и завръщането му в селото.

Силно развълнуван от събитията, Амос се приближи до леглото на приятеля си. Щом долови познатия глас да се обръща към него, дебеланкото тутакси разбра, че Амос е вече тук. Отвори очи и се усмихна.

— Ето те най-сетне. Следващия път, когато ни нападне армия от варвари, ще ги оставя на теб. Вече дадох своя принос... а, спомни си, че ми дължиш нещо.

— Знаех си, че не мога да те оставя сам и за две минути, без да се нараниш! — подкачи го Амос. — Чух даже, че ставаш много грозен, когато се ядосаш?

— Е, ти какво очакваш? — отвърна му Беорф, който сякаш възвръщаше силите си от шегите на приятеля си. — Не всеки има късмета да се роди красавец като теб!

Изключително доволни, че се събраха, двамата другари се разсмяха от сърце, за голяма радост на Лолия и Медуза, които ги наблюдаваха от ъгъла. После, само след няколко секунди, Беорф отново стана сериозен.

— Слушай, Амос, имаме проблем с татко Грюмсон. Лолия, обясни му твоята теория — обърна се той към момичето.

Преди да започне, младата магьосница се увери, че никой не подслушва зад вратата. После заедно с Амос седна на леглото на Беорф и даде знак на Медуза да се присъедини към тях. С невисок глас започна да излага мнението си пред Амос:

— Мисля, че Грюмсон и синовете му не са човешки същества.

— Трябва да призная, че хипотезата ти е доста интересна — прошепна Амос с кисела физиономия, — но какво те кара да мислиш така?

— Първо, Грюмсон не се поддава на уменията на Медуза за вкаменяване.

— Това е така — потвърди горгоната. — Погледнах го право в очите и изобщо нищо не му стана!

— Второ — продължи Лолия, — той предложил договор на Медуза! Казал, че в замяна на душата ѝ ще ѝ предаде съобщението на Беорф.

— И уверявам ви, че никак не се шегуваше — намръщи се горгоната.

— И трето — продължи тъмнокожата девойка, — ясно е, че той е съвсем различен от синовете си. Дали наистина им е баща? Освен това, той упражнява някаква власт над тях, която вероятно не им позволява да говорят, да ни кажат кои са всъщност! Загубихме Магнус и Маркус, а вместо да оплакват загубата им, техните братя Моркус, Микус и Мекус като че ли се радваха неимоверно!

— Съгласен съм, че всичко това е много странно — замислено каза Амос. Като помълча, Пазителя на маските реши да започне: — вижте какво, мисля, че трябва да ви разкажа нещо.

Амос сподели с приятелите си, че в нощта преди заминаването от Упсгран той бе сънувал как една петглава гълъбица бе разговаряла с него. Разказа им съня си в най-големи подробности, после припомни какво се бе случило по време на третата и последна вълна от атаката на мойвите в делтата на река Волф. Предаде им думите на Магнус и описа между другото и необикновеното достолепие, с което момъкът се бе изправил на крака в дракара в момент, когато всички бяха ослепени. И с каква лекота бе унищожил мойвите, улучвайки сърцето на тяхната кралица в центъра на вълната.

— Ето, виждате ли! Това потвърждава теорията, че Грюмсон не е човек! — провикна се Лолия. — И освен това твоят разказ показва, че и синовете му принадлежат към човешкия род, колкото и той!

— Хайде, Лолия, обясни ни как виждаш нещата — все по-заинтригуван се обади Амос. — Любопитен съм да науча повече за този странен тип.

— Мисля, че... всъщност убедена съм, че Грюмсон е демон — бавно произнесе магьосницата, като подчертаваше всяка своя сричка. — На земята живеят свръхестествени създания. Духове, които придобиват плът и кръв, защото са били прокудени от астралните светове. Грюмсон е дявол, който черпи силата и могъществото си от властта на парите, което обяснява неговото скъперничество. Той има някаква мисия, трябва да направи нещо, за да може да се върне там, откъдето е дошъл. В противен случай ще остане пленник на Земята.

— А синовете му? — замислено попита Амос. — Какви са истинските му взаимоотношения с тях?

— Именно, близнаците вероятно не са негови синове, а небесни същества, свързани с природните елементи. Ние, догоните, ги наричаме „пазителите“. Тяхната мисия е да бдят за единението на елементите помежду им. Ето защо в съня ти се е явила гълъбица с пет глави. Тъй като ти си носител на маските, твоята връзка с елементите е причината те с лекота да се свързват с теб. Петима синове, пет глави!

— Ама чакай — възпротиви се Амос. — Има само четири природни елемента: земята, водата, огънят и въздухът, не е ли така?

— Не — отвърна Лолия, — сега вярвам, че са пет! Магнус е свързан с водата, Маркус със земята, а другите трима — с огъня, въздуха и един непознат елемент.

— Но в такъв случай какво общо имат те с Грюмсон? — обади се пак Пазителя на маските, леко зашеметен от целия поток информация, който се съдържаше в теорията на приятелката му.

— Той ги е поставил под свой контрол, за да ги използва за някакви свои цели, които не са ми известни. Демоните спазват много стриктен кодекс от договори, дългове и поети обещания. Той сигурно е скроил капан на младежите, за да ги подчини на кодекса! Грюмсон със сигурност има власт над тях, ала допусна грешка.

— Каква? — попита Амос нетърпеливо.

— Загуби един облог с нас — отвърна Беорф вместо Лолия. — Спомняш ли си за нашия договор с него и начина, по който ти отговори на неговата загадка?

Юношата кимна в знак на съгласие.

— Е, така ние станахме господари на Грюмсон и поради този факт имаме власт над онези, които старият козел контролира, сиреч така наречените му синове!

— О, сега вече всичко ми е ясно! — прошепна Амос. — Да обобщим! Когато за първи път срещнах синовете Грюмсон, те бяха на кея и викаха за помощ, за да бъде спасен баща им. Близнаците, които в действителност са небесни същества, свързани с природните елементи, знаят по силата на божествената си природа, че аз съм Пазител на маските и че ако живеят близо до мен, това може би ще им позволи да общуват с мен. Ето защо те обещават да станат слуги на този, който спаси така наречения им баща от удавяне. Когато това се случва,

Грюмсон трябва да се подчини на обета на синовете си, за да изпълни моралния си дълг към мен!

— Точно така! — със задоволство възкликна Беорф.

— А аз ще добавя — продължи Лолия, — че синовете Грюмсон не могат да оставят демона да се удави, защото именно той държи ключа за тяхното спасение. От друга страна, скъперникът не иска да хване ръка, която неистинските синове му подават, от страх да не им стане длъжник, което ще го принуди да освободи един от тях. При демоните е така: живот срещу живот, услуга срещу услуга.

— По-късно в Упсгран — поде Амос — Грюмсон ни предлага да заложим „Мангуста“ срещу отговора на една гатанка. Ние го караме да подпише документ, което, според теорията на Лолия, означава не просто някакви си жълтици, а ангажира самия демон. Когато той губи облога, реакцията му е неестествено рязка, защото знае, че трябва да стане наш слуга и че ние ще имаме възможност да освободим онези, които той е приковал към себе си. Значи ако пожелаем, можем да освободим близнаците.

— Разбира се, има логика — намеси се Беорф, вече седнал удобно на леглото. — Синовете му са схванали историята и тъкмо затова в нощта преди заминаването гълъбицата се е явила в съня ти. Това несъмнено е призив за помощ!

— Гълъбицата ме помоли също да не повтарям пред никого думите й, сигурно от страх демонът да не разбере, че синовете му са влезли в контакт с мен чрез нея. Но тя ми каза достатъчно, за да освободя Магнус, без Грюмсон да се усети, защото бе заслепен от вълната от сълзи.

— Точно така! Старият козел го нямаше и тогава, когато Маркус ме помоли да го освободя! — добави Беорф, усетил прилив на нови сили от цялата история.

— Съществува много силна връзка между Грюмсон и неговите синове, или ако предпочитате — между демона и неговите роби — сериозно заяви Медуза, горда, че може да допринесе за изясняването на случая. — Когато беше на път да ме убие на дракара, той се сепна, защото усети, че един от синовете му се бе освободил от неговия контрол. И впрочем, тъкмо това ми спаси живота.

— Знаем какво трябва да направим — обяви Амос с тънка усмивка. — Лолия, ти знаеш ли принципите, които влизат в кодекса на

честта на демоните?

— Да... всъщност не всички правила — кимна магьосницата, — но знам най-важните от тях. Ще си прегледам книгата с магиите. Ще прехвърля и тази на Бая Гая, сигурно ще намеря нещо любопитно.

Амос помисли малко, като огледа един по един приятелите си.

— Медуза — рече най-последно, — може ли да помолиш Нерей да намери останалите братя Грюмсон? Кажй й, че е много важно и че трябва изрично да им съобщи, че ние им заповядваме да се явят и тримата тук, пред нас, точно след един час, което ще ни позволи да се подготвим.

— Слушам, командире! — отзова се горгоната, едва удържайки напирания нервен смях. — Отлитам незабавно!

* * *

Моркус, Микус и Мекус се явиха в посочения час пред Амос и приятелите му. Когато Нерей Демоницата ги бе открила, тримата здравеняци помагаха на селяните да възстановят жилищата си. Не се наложи да ги убеждава да отидат на срещата, която Амос им бе определил.

И така, Пазителя на маските тъкмо ги бе въвел в сградата на генералния щаб на Нерей, когато внезапно се появи татко Грюмсон.

— Какво става тук? — извика той. — Искали сте да ни видите?

— Не точно вас, само синовете ви! — сухо отвърна Амос. — Но щом така и така сте тук, вземете един стол оттам и изчакайте, без да се обажда.

Четиримата юноши бяха готови. Те добре знаеха, че старият Грюмсон ще побърза да се появи веднага щом научи, че синовете му са тук. Столът, който Амос му посочи, се намираше в самия център на един кръг, начертан от Лолия, в който бяха запалени седем бели свещи.

— Не... не... не, благодаря — заекна Грюмсон, когато забележа свещите. — Засега предпочитам да остана прав.

— Не, не смятам, че ще останете прав! — отрязва Пазителя на маските. — Незабавно сложете задника си на този стол! Известно ми е, че според законите, управляващи вселената на демоните, имам право въз основа на споразумението, подписано в Упсгран, да искам от вас

всичко, което ми хрумне, стига това да не застрашава живота ви. Случаят е точно такъв, така че слушайте!

— Не! — изквича мъжът. — Не можете да ми налагате нищо... или по-точно можете, но позволете ми първо аз да ви направя едно предложение.

— Млъкнете и вървете да седнете! — ядосано извика Амос.

Грюмсон чудесно знаеше, че ако седне на този стол, ще загуби всякакъв контакт със „синовете си“. Лолия познаваше няколко ритуала за защита от злото и в този момент прилагаше един от тях. Омагьосаният кръг, ограничен от седемте бели свещи, беше затвор, от който един демон не можеше да излезе, освен ако не получи заповед от своя господар. Грюмсон знаеше също и това, че когато прекоси линията, той нямаше да може вече нито да вижда, нито да чува. Зазидан в магическия кръг, откъснат от реалния свят, щеше да бъде лишен от всичко и единственото, което щеше да му остава, щеше да бъде да се надява на освобождението си.

Ругаейки, демонът премина бялата линия и се строполи върху стола.

— Готово! — доволно се обади Лолия. — Макар да го виждаме и чуваме, напомням ви, че самият Грюмсон е напълно изолиран.

— И така, откъде да започна? — обърна се Амос към тримата братя. — Знам, че вие сте небесни духове, принадлежащи на природните елементи. Знам също и това, че сте роби на Грюмсон и не можете да говорите в негово присъствие, но както ви каза Лолия преди малко, бъдете спокойни, той не може да ни чуе. Знам също и че ние двамата с Беорф имаме власт да ви освободим, но преди това искам да ви задам няколко въпроса.

— Ако обичате, освободете първо Моркус и Микус от властта на Грюмсон — помоли Мекус, който искаше да се увери в тяхното освобождаване.

— Моркус и Микус — обяви Амос, — сега вие сте свободни!

Моркус тутакси се възпламени и изчезна в облак дим. Микус се хвърли през прозореца и се изпари. За по-малко от секунда и двамата бяха изчезнали!

— Благодаря ти, господарю Амос! — каза Мекус и се поклони дълбоко. — Сега очаквам въпросите ти.

— Първо, кой в действителност е този Грюмсон и защо му слугувате? — попита Амос.

— Грюмсон е демон, който е дошъл на Земята, за да изпълни една мисия, с която да откупи вината си от своите богове. Той трябваше да заведе духовете пазители на природните елементи, тоест братята ми и мен, за да ни продаде като роби на шумерите. Бяхме му подчинени и в негово присъствие трябваше да пазим мълчание. От друга страна, нашата духовна природа ни диктува да не разкриваме истинската си самоличност, освен ако за това не ни е зададен директен въпрос. Енмеркар, великият жрец на Шумер, очаква нашето пристигане, за да му помогнем да построи кулата Ал Баб. Той се нуждае от силите на земята, въздуха, огъня и водата.

— Но елементите са само четири, а вие сте петима братя — намеси се Амос, който искаше да разгадае тази мистерия. — Как ще обясниш това?

— Съществува пети елемент, Амос — потвърди Мекус. — Магнус е водата, Маркус — земята, Моркус — огънят, а Микус — въздухът. Аз съм етерът.

— Етерът ли? Значи има пет маски на силата?

— Точно така — потвърди Мекус. — И когато намериш шестнайсетте магически камъка, ще ти трябва и маската на етера. Благодарение на нея ще можеш да изменяш съдбата си безкрайно и да съчетаваш елементите, както си поискаш. Защото етерът съединява водата и пръстта, за да образува кал; той смесва огъня и водата, за да получи пара; съчетава въздуха и земята в прах и така нататък. Тази маска е цялостна сама по себе си и затова няма нужда да ѝ се инкрустират камъни.

— Но къде мога да открия маската, която ми липсва, тази на земята?

— Тя вече е върху теб — осведоми го Мекус. — Маркус ти я остави като подарък заедно с първия от нейните камъни.

— Така ли? — попита Амос учуден, но и щастлив от новината. — А, да! Спомням си, че изплюх буца пръст, когато се събудих на дракара! Това обяснява защо бях покрит със земя.

— Именно, силата на земята тече у теб — потвърди Пазителя на етера. — Сега престани с въпросите и ме освободи, трябва бързо да се върна между своите.

— Освобождавам те... — обяви Амос — и благодаря за всичко!

11

ИЗНЕНАДВАЩО ПОСЕЩЕНИЕ

На сутринта, когато Нерей Демоницата се приближи, прозявайки се, към прозореца на стаята си, сърцето ѝ замалко щеше да спре да бие! Волфстан беше неузнаваем! Всички къщи бяха построени наново с красиви червени тухли. Всяко жилище като по чудо се бе сдобило със здрави дървени врати, сламен покрив, широки прозорци и великолепни каменни комини. Дъсчената ограда, която опасваше селото, бе подменена и новите дървени трупи бяха перфектно подредени. Улиците, които по-рано бяха покрити с отъпкана кал, сега бяха павирани със здрави каменни плочи и мозайки от павеа. Бяха прокопани два нови кладенеца, а в средата на централния площад царствено се издигаше фонтан, от който тихо изтичаше живописно ручейче и напояваше зеленчуковите градини на обитателите на селото. Навсякъде имаше цветя и във въздуха се носеше сладко ухание на ябълков пай.

— Леле! — изрева жената паникьосано. — Аз съм умряла!

Управителката на Волфстан трябваше да се оципе няколко пъти, за да повярва, че още е жива и че великолепната гледка на селото не е нито сън, нито кътче от викингския рай. Тя се втурна навън, за да се увери, че всичко това е истина. Също като нея, селяните се разхождаха по улиците и търкаха невярващо очи. Всички следи от битки, насилие, война и нищета бяха напълно заличени и на тяхно място се бе възцарило спокойствието и меката хубост на красиво провинциално градче.

Амос, Лолия и Медуза също излязоха навън, подкрепяйки Беорф под мишниците. Дебеланкото се чувстваше много по-добре, но все още му беше трудно да ходи.

— Брей! Ама какво е станало с това село? — възкликна Лолия, съвършено замаяна от онова, което виждаше.

— Същинско чудо! — извика горгоната. — Вчера всичко беше в развалини, а сега...

— Прекрасно е! — обади се на свой ред Беорф, ококорил очи.

— Мисля, че братята Грюмсон много са искали да ни благодарят — заяви Амос. — И това е доказателството. Погледнете ей там!

Пазителя на маските се приближи до малко площадче, украсено с цветя и елегантни пейки от фино издялан камък. Между тях се издигаше статуя с четири лица за четирите природни елемента, над всяко от което имаше желязна маска, символизираща етера.

— Сега разбирам защо шумерите толкова много са искали да притежават близнаците като роби! — обърна се Пазителя на маските към приятелите си. — Ако само за една нощ тези духове са успели така да преобразят селото, можете да си представите какви чудеса са способни да извършат по кулата Ал Баб.

— Аз си го представям! — изведнъж се обади Беорф. — Но какво ще правим с Грюмсон?

— Бъди спокоен, имам нещо предвид — отвърна му Амос. — Обсъдихме това с Лолия и имаме план.

— Ако ти се заемеш с това — усмихна се беоритът, — ще мога да спя спокойно: петстотин варвари за мен завчера и един демон за теб сега — нищо работа!

В този момент из селото се разнесе вик. Един пазач, който крещеше неудържимо, дотича при тях:

— Пристига Урм Червената змия! Нашият крал пристига! Кралят е тук!

Викът му бе последван незабавно от този на Нерейя Демоницата:

— Всички по местата си! И в пълно снаряжение! Дръжте се така, сякаш всичко е наред! Всъщност всичко си е наред, но не както обикновено — всичко е наред, но е по-красиво! Въобще... населението да се събере на големия площад! Бързо! Бързо!

Когато градските порти се отвориха пред краля на викингите, всички бяха готови. Урм Червената змия и личната му гвардия, съставена от петдесет свирепи воители, бяха посрещнати от почетен кортеж. Хората хвърляха цветя по пътя им. Липсваше само червеният килим. Кралят — гигант с червена коса и брада, широки рамене и здрави крака като стволоче на дървета — пристъпи към Нерейя. Носеше голям стоманен шлем, украсен с два големи рога на бик. Плетената му ризница блестеше с хиляди светлинки, а в дясната си ръка държеше

необичайна по размер бойна секира. Управителката се бе проснала в нозете му, когато Урм взе думата:

— Добър ден, Нерей! Твоят пратеник стигна до мен! Идвам с триста мъже и провизии, които чакат на дракарите в... в... в залива...

Червената змия едва сега забеляза великолепието на Волфстан. Това село беше прекалено красиво и подредено, за да е било жертва на варварски набези! Урм рязко се обърна към главния си военачалник и тихо го попита:

— Наистина ли сме във Волфстан? Да не би да сме сбъркали селото?

— Да, това е... не... да, наистина... — заекна мъжът, не по-малко удивен от своя крал. — По-скоро не... да... би трябвало да сме точно тук!

— Но пратеникът каза, че... че селото се е превърнало в жалки руини — прошепна монархът.

— Да, ваша Светлост, действително. Не разбирам.

— В името на Тор — измърмори Урм, — това село е по-хубаво от собствената ми столица! Когато се върна, някои от архитектите ми ще си имат разговор с мен!

— Какво казахте, ваше величество? — подсмихна се Нерей.

Урм се прокашля и продължи:

— Казвам, че... ще бъде чест да ви помогна в битката срещу врага!

— Твърде късно е за помощта ви! — отвърна якото женище с видима гордост. — Ние се справихме сами.

— Я почакайте, да не би да казвате, че сте изтребили сами варварските армии? — невярващ запита кралят.

— Да, да... всъщност... Нищо работа. Нали знаете как става? Те са огромни, те са грозни, но когато сърцето им е в гащите... лесно можеш да ги стреснеш!

— Но вашият пратеник ми каза, че били стотици и атакували Волфстан! И че селото ви е в развалини!

— Пратеникът ви е казал истината, сир. По време на последната атака срещу нас варварите бяха поне петстотин! — продължи управителката тържествено и с гордо вирната глава. — Може би ви е трудно да го повярвате, като гледате колко чистичко е наоколо, обаче ще се отнася до селото — е, да кажем, че добре поработихме с метлата,

бучнахме няколко цветенца, сменихме два-три прозореца и тем подобни дреболии! Ала трябва да си го признаем, о, велики кралю: Волфстан изглежда доста скромно в сравнение с предишния му вид! Може дори да се каже, че... хм... че е малко печален за гледане и... ви моля да ме извините за това.

— Хайде, Нерей, не се притеснявайте за нищо — каза Урм, който трудно си представяше какъв ще да е бил предишният блясък и великолепиe на село Волфстан. — Това тук... никак не е зле, като се има предвид, че сте отбили толкова нападения през годините. Наистина е добре... дори много добре, да!

— Е, тогава съм по-спокойна! — отвърна Нерей с най-сладкия си глас. Радвам се, че ви харесва. Мога ли да ви разведа наоколо?

— Разбира се! Приемам с огромно удоволствие! — Урм се извърна към личната си гвардия и заповяда: — Да се донесат провизиите и хората ми да се отпуснат, няма да има битка при Волфстан! Вместо това ще устроим голямо празненство в чест на Нерей Демоницата и нейната победа над варварите!

— Благодаря, ваше величество, това е твърде голяма чест! — скромно отвърна управителката, но с трепет в гласа. — Уверявам ви, че само изпълних дълга си!

— Ако всички мои военачалници имаха и половината от вашия усет за добре свършена работа, госпожо, отдавна щях да съм господар на целия свят!

— Може би се доверявате твърде много на мъжете и малко на жените! — дръзко вметна жената воин, като му смигна. — Е, да тръгваме! Ако благоволите да ме последвате, ще започнем от моя щаб!

— Възхищавам се на неизмеримата ви храброст, скъпа Нерей! — доверително й прошепна кралят, като се оглеждаше наоколо, сякаш търсеше нещо. — Но откъде впрочем излиза този възхитителен аромат на ябълков пай, който се носи над цял Волфстан?

— Ами... това е... — заекна едрата жена, която и сама нямаше представа. — Всъщност ние току-що закрихме нашия ежегоден празник! Празнувахме... Ябълковият пай, който... който, както всеки тук знае, придава на войниците сила и храброст! Малко е сложно за обяснение, ще ви разкажа по-късно, когато приключим с обиколката, която ви обещах! Да тръгнем оттук!

Урм Червената змия се разходи из улиците на селото под ръка с Нерей, която любезно го водеше към щабното здание. Управителката и нейният крал стигнаха до мястото, където нашите четирима търсачи на приключения си почиваха безгрижно в меката утрин — на площадчето, до статуята на петте елемента. Когато ги видя, Нерей спря при тях:

— Любезни владетелю, позволете ми да ви представя Беорф Бромансон и неговите другари Амос, Лолия и Медуза. Беорф е младият старейшина на Упсгран, селище във владенията на Харалд Синия зъб. Той е от расата на беоритите. Трябва да призная, че без него битката с варварите може би нямаше да завърши по този начин!

— Радвам се да се запознаем, млади управителю! — Урм здраво стисна ръката на момчето. — Значи си от Упсгран? Благодарение на подвига на Юло Юлсон срещу дракона от Рамусбергет твоето село е прочуто из цялата ни земя! Какъв мъж беше този Юлсон! Какъв герой!

Трябва да се знае, че Юло Юлсон, който в Упсгран беше известен с прякора Голямата уста, в действителност беше повече самохвалко, отколкото храбрец, и повече домашар, отколкото храбър воин! Всъщност Амос и Беорф свършиха цялата работа в Рамусбергет, но скромно бяха запазили това в тайна. Затова момчетата едва удържаха смеха си, когато кралят започна да превъзнася заслугите на Юло.

— За мен също е чест да се запозная с вас, сир! — приветливо отговори Беорф. — Юло Юлсон щеше да е поласкан да бъде на моето място сега, за да се срещне с вас. Неговият дух и храброст неотменно присъстват в сърцата ни!

— Разказват, че е загинал в битка с цяла армия мерени отвъд Голямата бариера — доверително каза Урм. — Така ли е?

— Да — отвърна Беорф, който, за да се позабавлява, реши да подхрани тази легенда. — Освен с мерените, трябваше да се бие и с три морски змии и един грифон, преди самият бог Локи да слезе на земята и да го предизвика на дуел. До самия си край Юло презираше смъртта. И да ви кажа, за малко божеството да остави кожата си на земята!

— Хм... но какво може да стори човек срещу божество? — въздъхна Урм Червената змия. — Този Локи е същинска напасть! Дано

никога не се изпречи на пътя ми, защото... о, да... ще му причиня сериозен главобол!

— Главоболие, сир, главоболие — поправи го Нерей.

— Да де... това исках да кажа... главоболие — продължи Урм, малко засрамен. — Е, добре, радвам се, че се запознахме, приятели. Ако мога да направя нещо за вас, само ми кажете!

Без да чака втора покана, Амос се възползва от представящата се възможност:

— Всъщност да, бихме искали да продължим пътуването си към изворите на река Волф в посока към Мрачното море. И тъй като пътят е опасен, бихте ли ни предоставили ескорт?

— И докъде искате да стигнете?

— До Солниците! — намеси се Медуза, която знаеше маршрута благодарение на сведенията, изтръгнати с хитрост на борда на „Мангуста“.

— Хм... тази територия не ми принадлежи, това са варварски земи — заразсъждава на глас Червената змия. — Обаче, тъй като току-що сме ги победили, едно навлизане във владенията им без съмнение ще ги накара да кротуват. Така че съгласен съм! Аз и флотата ми ще ви съпроводим до Солниците!

Юношите в хор благодариха за великодушието на краля, който побърза да продължи разходката си с Нерей.

— Добър удар, Амос! — възкликна Беорф, когато монархът се отдалечи достатъчно.

— Трябва да се възползваш от шанса, когато ти се представи! — усмихна се Пазителя на маските. — Ти знаеш ли къде са Солниците, Медуза?

— Нямам ни най-малка представа! — прихна горгоната. — Варваринът нямаше време да ми го обясни!

12

СОЛНИЦИТЕ

След няколко дни подготовка един кортеж от дракари, начело с кораба на Урм Червената змия, се насочи на юг към Солниците. Волф водеше началото си от Мрачното море — огромно и много солено вътрешно море — и се вливаше в Северния океан, който граничеше с викингските земи. По пътя й към Волфстан я подхранваха широки реки, образувани от топенето на планинските снегове, както и многобройни потоци. Гигантската река, която течеше в протежение на стотици левги, беше забележителна със своята флора и фауна, ала най-вече със солта си.

На еднакво разстояние от извора и делтата на Волф се намираше едно кралство, наречено Солниците. Крал Урм и Нерей Демоницата бяха разказали на четиримата млади пътешественици, че обитателите на тези места — сивунгерите — бяха известни из по-голямата част на континента със способността си да извличат солта от водата. Тези дребни създания със сивкава кожа, високи едва метър, ревниво пазеха тайната на своя успех от много поколения насам. Знайно бе, че отклоняваха водите на Волф в гигантски блата и след естественото изпаряване на водата, те събираха оставащата сол, която отделяха от пясъка. Но никой никога така и не бе успял да ги накара да разкрият как точно правеха това. За народа на Солниците това беше един тежък труд, но много високо ценен и със сигурност доходоносен.

Сивунгерите имаха човешки вид, с големи кръгли уши и малък нос. Бяха безбради, хилави и винаги босоноги, като живееха мирно със съседите си без нито едно изключение — търгуваха както с варварите, така и с гоблините, шумерите, викингите и рицарите. Територията на Солниците се ползваше с репутацията на неутрално място, където върховната власт принадлежеше на търговията със сол.

— За всеки един от тези народи солта е абсолютно задължителен елемент от ежедневието — бе обяснил крал Урм. — С нея се съхраняват месото и рибата. Използва се и при изгаряния, ужилвания,

за дезинфекция на рани и при изработване на пластири за рани. Лечебните ѝ свойства са много добре познати и всеки лечител знае, че с лапа от солена коприва се лекуват навяхвания, а отокът на краката спада. Шумерите използват солта като средство, предизвикващо повръщане, с което облекчават болките в корема, а рицарите ѝ намират приложение като избелващо средство. Викингите я прилагат като консервант за всякакви хранителни продукти, защото солта изсушава месото, абсорбирайки водата, като едновременно с това отстранява микробите. От своя страна варварите вярват в божествената ѝ сила. При първото зимно пълнолуние те слагат на една маса дванадесет половинки лук и ги поръсват със сол. На следващия ден разглеждат парчетата и тези, върху които солта се е разтопила, показват според тях месеците и годините, когато ще е дъждовно. Благодарение на това варварите могат да планират своите набези, така че да воюват по сухо време. Колкото до гоблините, те приписват на солта зловредно действие и често разпръскват щипки сол около враговете си, за да ги урочасат. В Берион жените я слагат в хлябовете и баниците, за да се надуват, и често си служат с нея за излъскване на съдове или когато боядисват тъкани, да предотвратят избелването им.

— Без уменията на сивунгерите — бе добавила Нерейя — не би имало сол! Ето защо тези дребни създания живеят в мир и никога не са обект на военни нападения. Те притежават стока, която е от първостепенна важност за всички и талантът им е прекалено ценен, за да бъде подлаган на риск. Територията им е свещена и нейната цялост е неприкосновена. В кралството на Солниците единствената дейност, която се извършва, е търговията! Някои например заменят коне и оръжия срещу огромни чували сол; други — две бъчви сол срещу четири бъчви херинги, едно блокче сол срещу овен или коза, първокачествена сол срещу злато или накити.

— Знаете ли — продължи да обсъжда всичко това Лолия с приятелите си, — у дома посрещаме чужденците, като ги гощаваме с парче хляб и щипка сол за добре дошли. Това е знак за приятелство и доверие.

— Чувал съм от майка ми — включи се и Амос, — че ако през нощта пропее петел, това е предупреждение, че минават лоши духове и за да се прогонят, трябва да се хвърли шепа сол в огнището.

— Ние, горгоните — на свой ред се намеси Медуза, — я използваме единствено за лекуване на кожни болести, и то доста ефикасно. Понеже през повечето време се храним с живи насекоми, нямаме нужда да съхраняваме храната си задълго.

— В Брател велики — припомни си Беорф — младите майки отиват да представят новороденото пред владетеля, който им подарява яйце за здравето на малкото и една торба сол, за да е умно. Жените наричат това „привличане на късмета“.

— В кралство Омен, където съм роден — допълни Амос, — по време на големия празник на лятното слънцестоене девойките хвърлят щипки сол в празничните огньове. Ако пламъците започнат да пращят, това означава, че те ще си намерят мъж през идната година.

— Има много черни магии, за които е нужна сол — обясни Лолия на приятелите си. — Например, за да направиш магия за нещастие, трябва да сложиш снопче от клонки на роза, поръсени със сол, пред вратата на жертвата. Ако произнесеш точното заклинание, магията действа незабавно!

— Много съм доволен, че Нерей и крал Урм ни разказаха за Солниците — заключи Амос.

— Това малко кралство много ме заинтригува и нямам търпение час по-скоро да стигнем дотам!

Придружени от Червената змия и Нерей Демоницата, която бе решила да дойде с тях чак до Солниците, младите пътешественици плаваха на борда на „Мангуста“ начело на цяла ескадра. Десетина викингски гребци съставляваха новия им екипаж. Грюмсон седеше в задната част на дракара и сумтеше недоволен. Демонът бе загубил всичко! Робите му се бяха изпарили, без той да може да направи каквото и да било. Договорът му с Амос и Беорф го свързваше с тях поне за още два месеца и на всичко отгоре го задължаваше да работи. Коленичил на палубата, той търкаше кръвта и мръсотията, които Пазителя на маските не бе успял да почисти. Беорф му бе възложил да изстърже всичко и подлото създание беснееше и кроеше планове за отмъщение.

Грюмсон беше един от най-низшите демони и принадлежеше към малка част от обширния свят на ада, наричана Бездните. Беше дребен служител, на когото обаче бе възложена първостепенна мисия. Дълго бе умолявал господаря си да му даде шанс, да му повери важна

задача, та да може да се докаже. За да изпълни желанието му, а най-вече да се освободи от него, господарят бе отстъпил пред нескончаемите молби на своя слуга и му бе възложил да придружи като охрана пет духа до кулата Ал Баб. Самият Енки, великият шумерски бог, лично бе пленил съществата, за да ги поднесе на своя жрец Енмеркар. Бе възложил на господаря на Грюмсон да извърши доставката. Обаче въпросният господар бе допуснал грешката да повери пленниците на Грюмсон. Сега духовете на петте елемента се бяха измъкнали и несъмнено никой не беше в състояние да ги плени отново. Грюмсон знаеше, че е оплел конците. Той вече не можеше да се върне у дома, в Бездните на света! Щом научеше за провала на мисията му, господарят му щеше да изпрати по следите му цели орди дяволчета, които да го унищожат! През остатъка от дните си Грюмсон трябваше да запази човешкия си вид и да се крие между хората!

— Какъв ужас — изрече той мислите си на глас, осъзнавайки катастрофалното си положение.

— Какво става? — попита Лолия, която минаваше наблизко. — Не обичате да чистите, а? Или може би работата по принцип не ви допада?

— Малка негодничка! — засегнат, ѝ се тросна демонът. — Един ден ще си отмъстя! Само гледай да ми обърнеш гръб и ще видиш какво ще ти се случи!

— Не ме е страх от вас! — отвърна Лолия, безразлична към заплахите на стареца. — Ха, тук пропуснахте едно петно! Я го изчистете!

— Ти не си ми господарка, че да изпълнявам заповедите ти! — отвърна Грюмсон, по-жлъчен от всякога. — Дълга подчинение само на Беорф, този недодялан мечок, и на Амос, оня дребен нахалник, който се мисли за много хитър!

— Да, ама не! Много се лъжете! Точно на мен дължите подчинение! — разкри му Лолия.

— Какви ги дрънкаш, глупачке? — стъписан, попита старецът.

— Да, според окултните ви правила, всеки договор може да бъде продаден или преотстъпен на трето лице, независимо от желанието на засегнатото лице.

— Ама... ама... — запелтечи Грюмсон. — Ама откъде знаеш това?

— В момента изучавам книгите на една древна и много могъща магьосница на име Бая Гая, чиито сфери на магическа сила са отровата, болестите, преображенията, алхимията и демонологията. Сред задрасканите редове, колебанията, успешните и неуспешните ѝ заклинания и упражнения открих крайно любопитни писания за контролиране на демоните. Магьосницата обяснява съвсем ясно по какъв начин може да се извлече колкото се може по-голяма полза от зли духове като вас!

— Ох! Ох! — тихо запъшка Грюмсон, отчаян при мисълта, че е слуга на младата магьосница. — Но това все пак не ти дава право да ми заповядваш!

— И още как! Сега вече имам пълно право! — отговори Лолия, трудно скривайки задоволството си. — Представете си само, откупих вашия договор от Амос и Беорф. Те ми го продадоха срещу една целувка по бузата за всеки! Забавно, нали?

— Ооо, не! Всичко друго, но не това! — проплака демонът.

— Ето, вижте — добави девойката и му показа договора. — Сега той е моя собственост. От друга страна, според бележките на Бая Гая демоните могат да приемат или човешка, или животинска форма, нали така?

— Да — въздъхна Грюмсон, притиснат до стената. — Да, точно така, господарке.

— Знам, че човешкият ви облик отразява вашите пороци и вашите недостатъци, но какъв по-точно е животинският ви облик?

— Той също е свързан с моите лични качества — задоволи се да отговори мъжът, съсипан окончателно.

— Значи от този момент — обяви Лолия, като натъртваше на всяка дума — вие ще живеете в животинската си форма и ще ми се подчинявате при най-малък знак с ръка или поглед!

За да не привлече вниманието на екипажа върху животното, в което Грюмсон се превръщаше, Лолия се огледа, за да се увери, че никой не ги наблюдава, след което заповяда:

— Изпълнявайте, Грюмсон!

Старецът, побеснял от ярост, стисна зъби и се преобрази във вонящ скункс. Лолия се наведе и надяна на врата му гердан с каишка.

— Подозирах — отбеляза тя, — че като животно ще сте много по-симпатичен! Сега марш напред и ви е забранено да си вдигате

опашката!

Грюмсон наистина бе паднал твърде ниско!

13

ТЪРГОВСКАТА ПОСРЕДНИЧКА

По-малко от две седмици бяха достатъчни на корабния кортеж да достигне Солниците. По време на пътуването много кораби претърпяха изолирани нападения на варвари. Те ги обсипваха със стрели откъм бреговете, но успяваха само да ги одраскат.

По време на пътуването Беорф си почина доволно и благодарение на вещите грижи на Лолия бързо се възстанови от раните си. Тъмнокожата девойка го наливаше с литри отвари с различен състав и вкус, но една от друга по-отвратителни. Тези догонски рецепти значително подпомогнаха оздравяването на дебеланкото, макар и само заради това, че той бе решен колкото може по-скоро да сложи край на пиенето на противните сиропи на приятелката си.

Колкото до Медуза, тя прекара голяма част от времето си в разговори с Урм Червената змия за горгонската култура. Кралят беше много любопитен, защото никога не бе срещал създание като нея. През цялото пътуване не спираше да ѝ задава въпроси. Девойката му описа как живеят нейните посестрими, къде са обиталищата им и как самата тя е била във властта на един магьосник нага и се бе озовала в Брател велики. Когато му разкри, че съществата от нейната раса притежават дарбата да вкаменяват, кралят ѝ предложи да я включи в армията си. С това момиче като свое тайно оръжие той би могъл лесно да завладее вражески територии и да ги присъедини към кралството си. Горгоната учтиво отклони поканата на монарха, като изказа съжаление, че хората не са поклонници на мира и хармонията като горгоните. Подвластен на жаждата си за власт, Урм искаше все още и още и постоянно търсеше начини да разшири владенията си. Иначе казано, кралят се интересуваше от нея не заради това, което тя представляваше, а по-скоро заради онова, което можеше да изтръгне от нея! Медуза разбра, че единствените ѝ истински приятели са Беорф, Амос и Лолия.

От своя страна Амос се опита да открие новите магически умения, които му предоставяше маската на земята. По време на

кратките престои на сушата той се опита да разцепва пръстта, да я моделира по своя воля и да троши скали с помощта на магия. Но нищо не се получи! Пазителя на маските едва успя да вдигне малко прах! От отчаяно по-отчаяно, момчето дори започна да се пита дали действително е усвоило новата маска. Може пък Мекус да бе излъгал. Но защо да прави подобно нещо?

Една сутрин, в ранни зори, Нерей Демоницата обяви:

— Внимание! Солниците на хоризонта! Спрете корабите!

— Какво става? — попита Амос, като се показва на палубата все още сънен. — Не можем ли да продължим?

— Виж сам! — отвърна му Нерей, като му посочи реката пред „Мангуста“.

Пред тях се извисяваше монументален дървен портал, който напълно блокираше реката. Огромните врати, издялани от подсилени с желязо греди, бяха прикрепени към две гигантски стражеви кули.

— Леле! — провикна се Амос, слисан от височината на постройката. — Но как ще преминем оттатък?

— С малки изключения, влизането в кралството на Солниците е забранено. Сивунгерите ревниво пазят тайната на добиването на сол и по принцип никому не се разрешава да премине през тази врата. По-скоро ще ни изпратят търговски посредник, който да се осведоми за количеството сол, което желаем да купим.

— Но... ние не сме дошли да купуваме сол! Искаме само да продължим по река Волф, за да стигнем до Мрачното море!

— Е, знам това — въздъхна Нерей. — Трябва да изтъргуваме преминаването оттук. Не се отчайвай, понякога се случва сивунгерите да позволят на кораби да преминат през територията им. Чувала съм обаче, че връзват очите на екипажа и сами превеждат кораба до източния портал. Изглежда, че никой никога не е зървал каквото и да е от вътрешността на кралството. Амос, виждаш ли стените, които започват от стражевите кули?

— Разбира се, че ги виждам — отговори той унило, натъжен, че не ще може да посети Солниците, както се бе надявал.

— Е, тези стени опасват цялото кралство! Така сивунгерите са скрити от погледите на любопитните, но същевременно се оказват и пленници. Никога няма да видиш нито едно от дребничките създания във вътрешността на тази стена. Ако случайно някое от тях, с изключение на

търговците и докерите, се озове, макар и на метър извън кралството, то незабавно бива екзекутирано!

— Но защо са толкова строги? — заинтригуван попита Амос.

— За да запазят тайната, в името на Тор! — възкликна Нерей. — Представи си, че някой сивунгер напусне Солниците, попадне в плен и след изтезания разкрие тайната на добиването на сол! Цялата им търговия ще се срине! Кралят на Солниците не може да си позволи такъв риск. Икономиката на кралството му зависи от тази тайна.

В този момент по Волф отекна протяжен вопъл от ловен рог.

— Пристига търговски посредник! — обърна се едрата жена към другите пътници и екипажа.

В долната част на гигантските врати се разкри тесен отвор, през който премина мъничка лодка и много бързо стигна до „Мангуста“. Качиха посредника на кораба с помощта на въжената стълба. Когато се озова на борда, се оказа, че посредникът всъщност е... посредничка. Дребна на ръст женичка, метър висока, се поклони пред Урм Червената змия, който отиде да я посрещне. Тя заговори почти без акцент на нордически, езика на северните народи:

— Добре дошли в Солниците! Нека се представя: аз съм Аннакс Криснакс Гилнакс и ще бъда вашият търговски посредник.

— Щастлив съм да се запозная с вас! Аз съм Урм Червената змия, крал на викингите от Източните земи.

Аннакс бе облечена в красиви ленени дрехи, тъмни на цвят, а тънък шал покриваше главата и раменете ѝ. Кожата ѝ беше сива, а очите — зелени и дълбоки. Нослето ѝ помръдна от нещо като нервник, след което тя отново се обърна към краля:

— Ние добре познаваме вашия народ, понеже, както знаете, общуваме редовно с вашите търговци. Вие сте добре дошли по морски или сухоземен път!

— Благодаря ви за това, много съм ви признателен. Трябва да уточня обаче, че заедно с хората си ескортирах този кораб дотук, но той всъщност трябва да прекоси кралството ви и да стигне до Мрачното море. Впрочем нека ви представя Беорф Бромансон, младия капитан на този дракар. Дали ще им дадете разрешение за преминаване?

— И... това ли е всичко? — с изненада попита посредничката.

— Не, разбира се — побърза да я успокои кралят, който отлично бе разбрал посланието на събеседничката си. — Ще се възползваме от възможността да натоварим със сол някои от нашите дракари, преди да се приберем у дома!

— Добре, много добре — кимна Аннакс със задоволство. — Нека започнем със заявката за солта, а след това ще видим какво можем да направим за вашите приятели. Да се залавяме за работа!

Когато преговорите с Урм приключиха, Аннакс уведоми капитан Бромансон, че иска да се срещнат отново, за да уредят въпроса с преминаването на „Мангуста“ през Солниците. Беорф помоли Амос да го придружи.

— Значи вие, господин Бромансон, желаете да минете през територията на кралството на сивунгерите? — без предисловия започна дребното създание.

— Точно така, но бих предпочел да обсъждате този въпрос с моя помощник Амос Дарагон. Ето го и него.

— Много ми е приятно — протегна ръка Пазителя на маските.

— Удоволствието е изцяло мое — отговори Аннакс и здраво стисна ръката му. — И така, ще ви направя едно предложение.

— Слушам ви.

— Значи — продължи тя, като снижи глас — ще ви помогна лично да прекосите кралството, ако се съгласите да вземете на борда на вашия кораб един товар... да речем, специален товар.

— За какво става дума? — на свой ред понижи глас Амос.

— Не мога да ви кажа и недейте да настоявате — сухо отвърна Аннакс. — Трябва да отговорите или „да“, или „не“. Ако приемете, ще натоварим дискретно кораба ви едновременно с корабите на вашия крал и никой няма да забележи. Трябва да пренесете стоката до голямото тържище на брега на Мрачното море. Това е всичко, което искам от вас! Аз поемам разноските по преминаването на вашия кораб през Солниците. Ще приспадна необходимата сума от парите, които вашият крал ми плати за солта.

Амос погледна Беорф, който не знаеше какво да каже и затова предпочете да си замълчи.

— А ако откажем? — попита Пазителя на маските, леко смутен, че задава подобен въпрос.

— Корабът ви ще си остане тук — заяви Аннакс с тон, който не оставяше никакво съмнение, че преговори няма да има. — Можете все пак да опитате да стигнете до Мрачното море пеш, но никак не ви го препоръчвам!

— Ами докато прекосяваме кралството ви, ако някой забележи, че пренасяме този специален товар? — запита момчето, за да прецени риска на начинанието.

— Аз ще бъда екзекутирана незабавно и товарът ще бъде конфискуван. Но вие ще бъдете освободени без каквото и да е обвинение или присъда — увери го сивунгерката. — Никога не наказваме чужденци, когато се набъркат във вътрешните ни работи. Това би могло да породии конфликти с клиентите. Ние сме народ от търговци и за нас поддържането на хармонични отношения с купувачите е от първостепенна важност.

— Добре тогава, съгласни сме — вдигна най-сетне рамене Амос. — В края на краищата рисковете не са големи.

— Няма никакъв риск — подчерта Аннакс, наблягайки на всяка дума. — Довечера ще натоварим солта на Урм. Дотогава разчитам на вас да освободите място на вашия дракар.

* * *

Привечер гигантските врати на кралството на Солниците се разтвориха, за да пропуснат един дълъг плоскодънен кораб, пълен с делви сол. Подчинявайки се на разпорежданията на Аннакс, сивунгерските докери започнаха да товарят скъпоценната стока на корабите на Урм.

На върха на стражевите кули десетина войничета с насочени арбалети внимателно наблюдаваха операцията. Втренчили поглед в работниците, стражите трябваше да предотвратят всяко бягство или дори евентуално отвлечане. Заповедите бяха недвусмислени: при най-малко подозрително движение да се стреля на месо!

С помощта на въжетата за прикрепване към брега Амос едва успя да се придвижи от дракар на дракар, докато се добере незабелязано до кораба на Аннакс. Той нехайно се приближи до посредничката веднага щом я откри.

— Товаренето вече приключва, а „Мангуста“ е все така празна! Споразумението в сила ли е още?

— За съжаление не — прошепна посредничката, хвърляйки бегли погледи около себе си. — Не очаквах тази вечер да дойдат толкова войници. Те имат някакви подозрения, сигурна съм! Пък и нощта е твърде светла и няма да успеем да качим нещо на кораба ви, без да рискуваме да ни хванат. Стрелците имат остро зрение и бързи рефлексии.

— Ако ми кажете какво искахте да пренесем, може и да има начин да ви помогнем?

Аннакс размисли няколко секунди върху предложението на Амос. Знаеше, че стрелците от стражевата кула дебнат всяко нейно движение и не биха се поколебали да я убият, ако сметнат, че заговорничи с Амос. Хрумна ѝ да се престори, че се скарва с момчето. Намигна му и се развика:

— Не, младежо, не мога да ви кажа как добиваме солта! Не знам от коя далечна страна идвате, та дотолкова ви липсва уважение към един сивунгер, като го подлагате на подобен разпит!

По време на престореното си вълнение Аннакс нарочно изпусна чантичката, която малко преди това незабелязано бе отворила. Щом чантата се удари в земята, всички шишенца сол, които тя съдържаха, се изтъркаляха по дъските на палубата. Посредничката коленичи веднага да ги събира. Амос побърза да застане до нея на четири крака, за да ѝ помогне. Тогава сивунгерката прошепна:

— На всяка цена трябва да изведе другарите си от това кралство! Те са тук, във водата, притаени до корпуса на този кораб, и чакат удобен момент да доплуват до вашия дракар.

— Разбрах всичко, ще намерим решение — тихо ѝ каза Амос. — Щом ви изпратя съобщение, дайте им знак да тръгнат към „Мангуста“.

Когато всички шишенца бяха събрани, момчето се изправи, после с глуповат израз на лицето помоли посредничката да му прости за неговата недодялана дързост, след което с наведена глава се върна на своя дракар. Там разказа на Беорф, Медуза и Лолия какво бе обещал на Аннакс.

— Трябва да помогнем на сивунгери да избягат? — удиви се Беорф, когато разбра какво представляваше „специалният товар“. —

Мислех си, че не само заради забраната, а и бездруго тези хора не искат да покажат носа си извън Солниците!

— Имам впечатлението, че някои от тях пламенно жадуват да заминат, но нали армията им пречи — гласно обобща Амос. — Е, приятели, ще направим ли една малка маневра за отвлечане на вниманието?

— Хм... — обади се Лолия — имам един скункс, който може да ни свърши добра работа!

Младата магьосница отиде да потърси Грюмсон, легнал в една празна бъчонка, и се върна с животинката, вързана на каишка.

— Чудесна идея! — възкликна Амос, който отгатна стратегията на приятелката си.

— Ама какво ще правите? — попита несигурно Беорф.

— И аз не схващам какво сте намислили — добави Медуза.

Едва удържайки лудешкия си смях, Лолия заповяда на Грюмсон да използва своя метод за защита. Знаеше, че скунксовете могат да изхвърлят на много метри разстояние воняща течност, секретирана от аналните им жлези. Грюмсон най-послушно изпълни нареждането и обилно напръска мачтата на „Мангуста“. Невъобразимо гадна смрад тутакси обхвана целия кораб.

— Поздравления! Страхотен план! — изръмжа Беорф и запуши нос. — Трябваше да напръскаш стражевите кули, не нас!

— Вашето желание е заповед, скъпи приятелю! — отговори Амос и се приготви да се намеси, за да се освободи от противната воня.

Като прибягна към властта си над водата, Пазителя на маските оформи от зловонната секреция на Грюмсон малко течна кълбенце. После се концентрира, за да произведе силен полъх на вятъра, който изхвърли смрадливата бомба в посока към стражевите кули. Кълбенцето експлодира и се пръсна на ситен дъждец точно над огромната врата, като овлажни също като отровна роса армията на сивунгерските стрелци.

Чу се как от двете кули се надигнаха крясъци на отвращение. Амос бързо образува магическа сфера за общуване и затвори в нея съобщение за Аннакс. Изтласка сферата във въздуха и в следващата секунда гласът на Пазителя на маските прозвуча в ушите на посредничката на нейния кораб:

— Сега! Точно сега прати другарите си!

Без да се поколебае нито за миг и без да задава въпроси, бунтовничката удари три пъти с пети и ударите отекнаха до дъното на кораба, а петима сивунгери заплуваха към „Мангуста“.

На стражевите кули редът и дисциплината бяха заменени от хаос. Стрелците се щураха насам-натам, за да се доберат до глътка свеж въздух.

Беорф се възползва от всичко това, хвърли въжената стълба върху бастингажа и сивунгерите се качиха на борда. Медуза и Лолия ги скриха набързо, така че нито един страж не забеляза каквото и да е. Дори докерите и викингите нищо не разбраха. Маневрата за отвличане на вниманието приключи и целта на Аннакс бе постигната.

14

ИСТОРИЯТА НА ГРЮМСОН

В същата тази нощ, докато Амос и Беорф полугласно обсъждаха кое е най-доброто място на кораба, където да скрият нелегалните пътници, Лолия бе потънала в задълбочено проучване на вещерската книга на Бая Гая. Търсеше начин да накара Грюмсон да проговори, за да научи повече неща за него. За една магьосница този демон беше отворена врата към други светове, към все още непозната за нея действителност, която тя на всяка цена желаше да проучи.

След дълго търсене девойката най-после успя да открие скрития смисъл на много заклинания и разбра как може да принуди един демон да разкаже за миналото си. Според записките на старата вещица трябваше да се посипе щипка сол върху главата на демона, след като краката му са били покрити с гробищна пръст. Това щяло да го накара да разкаже как се е превърнал в демон.

Все така според книгата на Бая Гая Грюмсон трябваше да е от расата на алруните. Тези демони бяха някогашни хора злосторници, които били наказани с вечно проклятие, но порокът им бил толкова силен, че придобили правото да станат слуги.

Лолия проследи всички етапи, описани от Бая Гая, и след като използва пръст от гроба на своите прадеди, каквато винаги носеше сред провизиите си като задължителен елемент на магиите ѝ, тя принуди скункса да разкаже своята история. Амос, Беорф и Медуза също бяха удостоени с привилегията да изслушат ужасяващия разказ на Грюмсон:

— Жена ми и аз държахме хан край голяма река, в една непозната за вас страна, чието име и бездруго нищо няма да ви говори. И тъй като нашата къща бе единственото място, където можеха да нощуват и да се нахранят пътниците, които прекосяваха страната, ние скоро забогатяхме. Само че алчността ни растеше също толкова бързо, колкото и богатството ни и скоро се наложи да вземем трудно решение.

Юношите, сгушени един в друг и втренчили погледи в Грюмсон, слушаха с най-голямо внимание принудителния разказ на животинката. Няколко свещи хвърляха светлинка върху групичката и създаваха атмосфера, напълно подходяща за изповедта на демона.

— Имахме един син и аз често му повтарях: „Пести, сине, пести! Монетата в твоята кесия си е твоя, не е на комшията! Пара след пара, ще станеш богат! Най-богатият! Заможният човек е уважаван човек! Парите са власт, момчето ми!“.

От устата на Грюмсон подобни изявления не бяха никаква изненада. В един момент Амос дори изпита жал към него. Парите бяха практичен начин да се обменят вещи и услуги, но в никакъв случай не бяха цел сами по себе си, както, изглежда, смяташе Грюмсон.

— Когато синът ни стана на четиринадесет години — продължи Грюмсон, — жена ми и аз го изгонихме. Смятахме, че яде твърде много и не ни харесваше да го гледаме как се навърта около богатството ни. Можеше да ни окраде! Кой знае? Трябваше да вземем предпазни мерки, още повече че недалеч от нашия хан бе открит още един и вече си имахме конкуренция. След като се погрижихме да му измъкнем спестените пари, аз го прогоних, като му казах да не се връща у дома, освен ако не е с натъпкани джобове и с няколко препълнени кесии.

— Колко жестоко! — възкликна Медуза, смразена от злината, която понякога показваха човешките същества.

— Да не мислиш, че съм станал демон, като съм раздавал сладкиши на бедните деца, глупачке! — сопна се животинката, която не можеше да си намери място от яд, че е в плен на четири хлапета.

— Успокойте се, бъдете учтив и продължете разказа си! — сряза го Лолия.

— Простете ми, госпожице Горгона! — с неохота изплю Грюмсон, преди да продължи. — Годиците си минаваха и ханът беше все по-малко посещаван. Няколко години на бедствия напълно изчерпиха спестяванията ни. Новият хан ни бе разорил! Бяхме загубили всичките си клиенти и вече никой не идваше при нас. После...

Демонът направи пауза. През малките му очички на зверче сякаш премина израз на тъга. Юношите усетиха угризенията и срама, които тежаха на душата на Грюмсон.

— После... — продължи той, след като се прокашля — после, в една тъмна нощ, без луна и звезди, някой почука на вратата ни. Бях вече много стар и едва се дотърсих да отворя. Пред мен стоеше хубав мъж, облечен в черно от глава до пети, който помоли да пренощува в хана. Първият клиент от много месеци насам! Най-после щяха да влязат малко пари в кесията ми! Настаних го на една маса и жена ми му сервира храна, въпреки късния час. Докато хапваше бобец, забелязах, че не носи друг багаж, освен стара торба, пълна с камъчета.

— А тези камъчета — намеси се Беорф, заплепен от разказа — всъщност са били злато, нали?

— Точно така! — тросна се Грюмсон, раздразнен от прекъсването. — За да си плати вечерята и стаята, странникът ми даде голяма буца самородно злато, която извади от торбата, а после се качи на горния етаж да спи. Злато! Злато! Цяла торба със злато! Никога през живота си не бях виждал толкова злато! Трябваше да го имам за себе си! Човекът явно вървеше пеша, нямаше кон. Беше непознат пътник, златотърсач, който се е сдобил с богатство! Всеки можеше да го обере или убие заради тази планина от злато. Казах си, че е по-добре да не рискувам да го пусна да си отиде. И го... как да кажа? Аз го...

— Убихте го, а след това го обрахте — завърши Амос, който бе отгатнал края на историята.

— Именно — потвърди Грюмсон, почти нечуто. — Качих се в стаята му и го заклах с кухненски нож. После хвърлих тялото в реката, след като му привързах тежести, за да не изплува на повърхността. Два дни по-късно, когато бях скътал златото на сигурно място и всички следи от престъплението ми бяха заличени, кочияшът на файтона, който понякога ми водеше екскурзианти от града, ме попита как се чувствам след пристигането на сина ми, прокуден от двайсет години. Моето момче бе дошло инкогнито в хана. Без да знам, бях убил собствения си син, за да му открадна златото.

В „Мангуста“ настъпи тежка тишина. Юношите мълчаха и скунксът довърши разказа си:

— Жена ми бе неутешима и се хвърли в същата река, която стана гроб на сина ни. Останах сам да си броя богатството за вечни времена. Част от мен остана в хана и брои ли, брои парите си — непрекъснато и без миг покой! Всяка монета, която намирам, се изпраща на онзи призрак, моя двойник! Всяко су, което попада в ръката ми, изчезва, за

да се прибави към съкровището ми. Моето съкровище! Имам нужда от пари, за да подхранвам порока си! Ето, уважаема господарке, това е историята на демона, който е ваш слуга.

— И всички ли демони крият подобна ужасяваща история в миналото си? — попита Лолия.

— Някои са още по-лоши! И именно тежестта на срама превръща хората в демони. Е, принудихте ме да говоря... надявам се, че любопитството ви е задоволено! — изговори Грюмсон, бързайки да смени темата.

— Виждам, че сте страдали твърде много — въздъхна тъмнокожото момиче, — и не искам да прибавям още към страданието ви.

При тези думи тя извади от джоба си договора, подписан с Грюмсон, стана и го протегна към пламъка на свещта.

— Не! Не го изгаряйте! — изкрещя старият скъперник, като прие отново човешкия си вид. — Ако ме освободите, ще имам дълг към вас, а мразя да имам дългове! Мразя това! Няма да го понеса!

— За съжаление това е единственият начин, който открих, за да се освободя от вас, скъпи Грюмсон — отвърна му спокойно Лолия. — Според вашите закони един демон може да си отмъсти на своя бивш господар, когато договорът му приключи, освен ако няма дълг към въпросния господар. Понеже ви освобождавам от благородно чувство — състраданието, вие не можете да се обърнете срещу мен. Връщам ви свободата, както Амос и Беорф я върнаха на синовете ви!

И тя запали листа с договора.

— Не, моля ви, не! — замоли се Грюмсон. — Като нямам какво да правя във вашия свят и провалих мисията, която ми бе възложена, ще трябва да се върна в Бездните и да се изправа пред моя господар. Моля ви! Да подпишем нов договор. Ще ви служа до смъртта си... ще служа на децата ви и на децата на децата ви... за... за вечни времена! Но не искам да се връщам там! Моля ви, кажете нещо!

Амос, Беорф, Медуза и Лолия гледаха непреклонно, докато Грюмсон се изпаряваше постепенно в хладния вечерен въздух.

— Стига сте ме гледали като малоумни, направете нещо! — изкрещя демонът, обзет от луда паника. — Ще ви убия! Кълна се, ще ви отмъстя!

— Няма да можете — невъзмутимо му отвърна Лолия. — Пожелавам ви да намерите покой и ще се моля за душите на вашия син и на жена ви.

— Мръсна малка негърка! Кучка! — избухна демонът с гъгнив и дрезгав глас.

— И не забравяйте, Грюмсон — заключи магьосницата с лека усмивка, — длъжник сте ми! Във всеки случай аз няма да го забравя.

— Пукни, змия такава! Надявам се да...

Грюмсон нямаше време да завърши изречението, защото се разнесе като мъгла, кафеникава и воняща.

Крясъкът на демона бе привлякъл вниманието на екипажите на другите дракари, закотвени около „Мангуста“. Мнозина викинги се надигнаха и се огледаха наоколо, като се прозяваха. Нерей Демоницата, която вече се бе настанила на кораба на крал Урм за завръщането си във Волфстан и спеше, изведнъж скочи и се развика:

— Ама какво става? Каква е тази шумотевица?

— Всичко е наред, Нерей! Това е Беорф! Сънува кошмари! — отговори ѝ Амос. — Не се тревожете!

— Ааа, добре! — успокои се Нерей. — Отивам пак да си легна! Лягайте и вие! Утре заминаваме при изгрев-слънце!

— И таз добра! Е, благодаря ти, Амос, много ти благодаря! Какво ще кажат хората сега за мен, старейшината на селото? — тросна се Беорф, засегнат от нескопосаното извинение, което Амос бе изнамерил.

— Аз бих казал, че си беорит, който е способен да се пребори с армия от петстотин варвари — закачи го Медуза, — обаче през нощта сънува страшни сънища!

Четиримата приятели избухнаха в смях. Този изблик на радост преди лягане им позволи да прогонят тягостното чувство, което бе оставила у тях историята на Грюмсон.

ПРЕКОСЯВАНЕТО НА СОЛНИЦИТЕ

Слънцето едва се бе показало, когато четиримата пътешественици се сбогуваха с Нерейя Демоницата и с Урм Червената змия. Управителката още веднъж благодари горещо на Беорф и го разцелува, задето бе спасил селото ѝ, после почтително поздрави Амос, Лолия и Медуза. Увери ги, че винаги са добре дошли във Волфстан.

Колкото до краля, той отново се опита да убеди Медуза да напусне приятелите си и да се присъедини към неговата армия. Горгоната пак отказа, като се престори, че е трогната от вниманието му. Разочарован, Урм прие извиненията ѝ, но все пак я увери, че вратите му винаги ще бъдат отворени за нея, ако някога ѝ хрумне да промени решението си.

След това флотата от дракари пое обратно към Волфстан и остави далече назад младите пътешественици. Чудна работа, никой дори и не бе попитал какво се е случило с Грюмсон и синовете му. А Нерейя ги бе виждала! Нали тъкмо тя бе забила юмрука си в корема на стария скъперник? Изглеждаше, сякаш споменът за Грюмсон се бе изпарил заедно с него. Медуза вече не си спомняше лицето му, а Амос и Беорф много скоро престанаха да мислят за него. Само Лолия бе съхранила ясен и точен спомен, може би заради висящия му дълг.

Юношите все още стояха на палубата и гледаха как величествените дракари на крал Урм се отдалечават, когато огромните порти към вътрешността на кралството на Солниците се отвориха с оглушително скърцане и през тях излязоха три широки плоскодънни кораба. Двадесетина сивунгерски стрелци с арбалети, предвождани от посредничката Аннакс, заплаваха към „Мангуста“.

— Нещо става! — възкликна Беорф при тази гледка.

— Нашите пътници добре ли са скрити? — разтревожи се леко Амос.

— Да, не се притеснявай — успокой го Беорф. — Тази нощ им намерих сигурно място, на което спокойно ще прекосят Солниците чак до другия край. Никой няма да ги открие!

— Напълно ли си сигурен? Не искам нелегалните ни пасажери да бъдат намерени и екзекутирани по наша вина. Нося отговорност за безопасността им.

— Казвам ти да не се тревожиш, Амос! Спомняш ли си за приключението с яйцето на дракона? То беше скрито добре, нали?

— Е, да, така си беше! Бая Гая никога нямаше да го намери!

— Говориш за твоята приятелка вещицата или за красивата Отарел? — пошегува се беоритът.

— Знаеш ли, че мога да ти подпаля гащите с едно щракване с пръсти? — отвърна му Пазителя на маските с лукава усмивка.

— Извинявам се! Вземам си думите обратно!

— Ще продължим този спор малко по-късно — изсмя се Амос. — Пристигат.

На дракара първа се качи Аннакс.

— Ще обискират — прошепна тя, обезумяла от страх, на ухото на Амос. — Добре ли са скрити?

— Не се тревожете, Аннакс. Беорф се зае с това, а той има талант за тези неща!

Петима стрелци се качиха на борда. Най-дребният от групата пристъпи напред:

— Тук присъстващата посредничка Аннакс ни уведоми за желанието ви да преминете през територията на Солниците до Източната порта, в посока към Мрачното море. Кой е капитанът?

— Аз — отговори Беорф.

— Добре! — продължи сивунгерът. — Вие сте платили данъка за преминаване през кралството, съгласно нашите закони. Сумата, уговорена и внесена от Аннакс в трезора на кралството на Солниците, ви осигурява защита и сигурност в нашите земи. За сметка на това обаче, вашият кораб трябва да бъде подложен на задължителен обиск. После ще завържем очите ви и ще преведем сами дракара ви до другия край на кралството. Пътуването ще продължи четири до пет часа. Някакви въпроси?

— И през цялото това време няма да можем да гледаме? — леко разочарован попита дебеланкото.

— Изобщо — увери го стрелецът. — Тайната на добиването на сол тук е държавна политика. Изгаряме очите и изтръгваме езика на всеки, мъж или жена, който направи опит да погледне през борда по време на пътуването. Не правете глупости и всичко ще мине добре!

Дребният сивунгер направи знак на хората си да започнат огледа на „Мангуста“. Те прегледаха щателно бъчвите с питейна вода и провизиите, обърнаха дракара наопаки, претършуваха и малкия трюм, но не намериха нищо подозрително. После накараха младежите да седнат на палубата, в кръг около основата на мачтата, за да ги завържат един за друг. Покриха очите им с широка черна превръзка и по заповед на командира на стрелците прекосяването на Солниците започна.

Леко объркана, Аннакс седна срещу Амос и попита:

— Сигурни ли сте, че приятелите ми са на борда?

— Разбира се. Имам пълно доверие на Беорф за тези неща.

— Защото — настоя посредничката — те наистина преровиха всичко и не виждам къде може да се намират другарите ми.

— Шт! — обади се беоритът отстрани.

— Ще видите по-късно. Не рискувайте да ги провалите, като ги обсъждате точно сега. Някой от пазачите може да ви чуе.

— Така е — съгласи се Аннакс и се отдалечи.

— Уф! — възкликна Лолия. — Пътуването се очертава дълго и еднообразно, може ли някой да убие времето?

— Да убие времето ли? — попита Медуза.

— Какво искаш да кажеш?

— При нас това е израз, който се използва, ако някой се съгласи да разкаже някаква история — обясни тъмнокожото момиче.

— Когато догоните тръгват на дълъг път, винаги има някой добър разказвач, който да „убива времето“.

— За тази цел на борда трябваше да са Сартиган или Жюно! — обади се Амос. — За съжаление аз не знам интересни истории.

— Разкажи ни за феите — помоли Беорф. — Нали знаеш, че не ми бе позволено да навляза в гората Тарказис и много ми се иска да науча нещо повече за тези създания.

— Да, да, разказвай, Амос! — провикна се и Медуза. — Никога не съм виждала феи. Как изглеждат?

— Не е лесно да ги опишеш — обясни момчето. — Не всички са миниатюрни крилати същества, подхвърчащи из горите! Феите нямат

един и същи външен вид, не са еднакви на ръст и се различават по функции. Някои са невидими за човешко око, а други могат да приемат облика на животни. Всъщност приемат какъвто образ си пожелаят, но обикновено той е изключително красив. Никога не съм виждал грозна фея! Според легендите в родното ми кралство Омен, феите, които приемат човешки облик, запазват или копитцата си, или ципите между пръстите на краката. Могат също и да запазят елфическите си уши или да бъдат забелязани заради широките им ноздри, а могат и да крият под роклята си опашка от крава!

Когато чуха портите на кралството да се затварят зад „Мангуста“, юношите подскочиха. Тъкмо в този момент осъзнаха колко са уязвими. Както ги бяха овързали, сивунгерите като нищо можеха да ги убият само с един удар с нож. На Амос изведнъж му се прииска да се освободи и да смъкне превръзката от очите си. Трябваше само да се концентрира и да прегори въжето! Ала гласът на Аннакс го успокои:

— За първи път чувам за феи! Извинявам се, че подслушах разговора ви, но беше толкова интересен, че не можах да се въздържа! Сивунгерите не знаят нищо за чудесата, които ги заобикалят, за онова, което се случва в другите кралства, за странните народи, които населяват земята, и за техните обичаи.

— Но вие все пак трябва да учите нещо! — учуди се Амос.

— Да, учим се да произвеждаме сол! Целият ни живот се върти около това единствено нещо! Дори в приказките ни се разказва за сол!

— Тъкмо си търсим някой, който да убие времето! — весело се провикна Лолия. — Разкажете ни някоя история за сол!

— Добре — съгласи се Аннакс, — но трябва да сте снизходителни, не съм добра разказвачка и последния път, когато чух тази история, бях още в скута на майка си!

— Не се стеснявайте, ние сме „добронамерени“ слушатели! — пошегува се Беорф.

— В тази история се разказва за създаването на кралството на Солниците — започна Аннакс. — Много, много отдавна, още преди да бъдат издигнати стените около кралството, по тези земи живеел един крал сивунгер. Той имал дъщеря, която много обичал. Един ден се озовали край река Волф, принцесата пийнала вода от реката и казала на баща си: „Обичам те колкото солта“. Кралят не оценил това

сравнение и прокудил дъщеря си от кралството. Младата сивунгерка останала сама в гората и уплашена от настъпващата нощ, се приютила на върха на едно дърво. Оттам съгледала светлинка и като събрала кураж, слязла от дървото и тръгнала натам. Стигнала до вратите на един замък, където живеел принцът на съседното кралство, и помолила да я вземат на работа като слугиня. Така започнала нов живот...

Изведнъж корабът рязко спря. Юношите дочуха викове на сивунгерски език и няколко крясъка, които приличаха на ругатни.

— Какво става? — тревожно попита Амос.

— Нищо, няма нищо — успокой го Аннакс. — Ударихме се в един блок от сол. Нищо сериозно. Корабите, които пилотират вашия дракар, трудно се справиха с едно стеснение по пътя.

— Блок от сол ли? — учуди се Беорф. — Ама вие май наистина имате голямо производство!

— Само тук наоколо преброявам деветнайсет блока! — отговори посредничката. — Но това е незначителна част от нашия добив.

— Сега историята! — примоли се Медуза. — Искам да разбера какво е станало с принцесата!

— Така... — поде посредничката. — Значи, за младата принцеса започнал нов живот, животът на слугиня. Всяка вечер, когато се прибирала в мизерната си стаичка, сивунгерката тъгувала за красивите си одежди и накити. Бил ѝ останал само един пръстен, украсен с кристал от сол, и един ден тя го изпуснала в супата, която приготвяла за принца. Солта се смесила с бульона и му придала неповторим вкус. Станала кралска гозба! Принцът пожелал да поздрави готвачката и я повикал, но щом срещнал погледа ѝ, се влюбил до полуда в девойката. Оженил се за нея и вдигнал голямо пиршество, на което били поканени и кралете на съседните кралства.

— А кралят на Солниците? — попита Медуза. — Той не се ли е разкажал за постъпката си?

— О, и още как! — отвърна Аннакс. — Горчиво съжалявал за решението си. Животът му вече бил безрадостен и унил.

— Така му се пада! — обади се горгоната.

— За сватбената трапеза — продължи посредничката — сивунгерката лично ръководила приготвянето на храната и понеже никой не познавал вкусовите качества на солта, тя посолила всички ястия, с изключение на това на баща си. Гостите си облизали пръстите.

В края на вечерята младоженката се запътила към баща си и го попитала дали е останал доволен от храната. Кралят на Солниците, привикнал към вкуса на солта, заявил, че никога през живота си не бил ял нещо по-блудкаво и безвкусно. Тогава принцесата се навела към ухото му, целунала го по бузата и прошепнала: „Разбра ли сега, татко, какво исках да кажа, когато ти рекох, че те обичам колкото солта?“. Кралят разпознал дъщеря си и обезумял от радост, дълго я притискал в прегръдките си. От този ден сивунгерите ценят солта повече от всичко друго на света, защото знаят, че тя е необходима за живота както дете за родителите си, че придава на храната великолепен вкус — като този, който придават на живота ни хората, които обичаме — и че съхранява храните така, както любовта поддържа сърцето младо.

— Тази история е прекрасна! — похвали я Амос. — А вие сте отлична разказвачка.

— Браво! — възкликнаха в хор Беорф, Лолия и Медуза.

Изведнъж прозвуча сухият глас на един стрелец:

— Какво им разказвате, Аннакс?

— Историята на краля на Солниците и неговата дъщеря — учтиво отвърна посредничката. — Помагам да им мине времето. Така няма да им хрумне да се освободят от въжетата и да погледнат през борда.

— Много добре — одобри стражът. — Продължавайте!

— Благодаря — каза Аннакс. После се обърна към юношите: — А сега, докато стражите си мислят, че ви разказвам приказки, да поговорим за нещо сериозно.

16

ДЪЛГЪТ НА ДЕМОНА

Аннакс снижи гласа си и разкри истинската си самоличност:

— Работа като посредничка, но в действителност съм контрабандистка на сол. Начело съм на група бунтовници сивунгери, които са си поставили за цел да сринат стените на това кралство и да либерализират търговията със сол. Ние смятаме, че за всички народи ще е добре, ако познават тайната за добиването на сол в мините и от реките, но преди всичко искаме да извоюваме свободата си! Искаме да напуснем това кралство, за да открием света! За нас единственият начин да напуснем Солниците е да разкрием тайната на солта.

— Разбирам — каза Амос. — Трябваше да ни кажете това по-рано. Намеренията ви са добри и вашата кауза ми се струва справедлива.

— От много години — продължи Аннакс — продаваме сол контрабандно. Така трупаме средства за нашето дело. Купихме мълчанието на неколцина високопоставени стрелци и извършихме няколко нелегални сделки, без да ни хванат. Когато ви видях, веднага разбрах, че мога да ви се доверя. За първи път правим опит да изведем сивунгери от Солниците. Тяхната задача е проста: когато се озоват навън, трябва да обучат на изкуството да се добива сол хората от съседните кралства.

— И така ще лишите Солниците от клиенти и кралят ще бъде принуден да отвори вратите и да върне свободата на своя народ.

— Именно. Обаче има един проблем.

— Какъв?

— Струва ми се, че в редиците ни има шпиони — поверително съобщил сивунгерката. — Много признаци ме карат да мисля, че сме били предадени и че...

Преди да довърши изречението си, „Мангуста“ спря и на борда се качи цял отряд стрелци с арбалети. Докато Аннакс разказваше, към дракара тихо се бе прилепил друг плавателен съд. Юношите, които не

можеха нито да помръднат, нито да видят нещо, чуха как един сивунгер извика:

— Аннакс Криснакс Гилнакс, арестувана сте заради държавна измяна към народа на Солниците!

Амос стисна с една ръка въжето, което го държеше в плен, и се съсредоточи, за да го изгори между пръстите си. С уменията си да владее огъня той превърна ноктите си в горещи въглени и ги впи във въжето. В същото време заповяда наум на вятъра да разпръсне дима и миризмата на изгорено.

— Държавна измяна! — учуди се Аннакс. — Но в какво ме обвинявате? Съвестта ми е кристалночиста, защото не съм направила нищо във вреда на моя народ!

— Млъкнете! — нареди стрелецът. — Имаме доказателства!

— Тогава ги покажете! — заяви самоуверено посредничката.

— Излез от скривалището си, шпионино! — извика стражът.

В този момент до ушите на пътниците достигна приглушен звук. Нелегалните бяха увити в платното и привързани към напречната греда на мачтата. Един от тях се мяташе в платното, като крещеше нещо неразбираемо.

— Извадете ги оттам! — заповяда командирът на стрелците.

Платното бе развито и петима сивунгери тежко се строполиха на палубата. Един от тях чевръсто скочи на крака и нервно обяви:

— Аз ви предадох информацията, аз съм от вашите!

— Значи ти си издайникът? — презрително подхвърли командирът.

— Да — закима предателят, развълнуван. — Отначало бях с тях, но вече не съм! Аннакс се опитваше да ни изведе от Солниците, за да разкрием тайната за добиване на сол. Контрабандистите искат да предизвикат разрухата на кралството!

— Но и ти знаеш тази тайна, нали?

— Знам всичко по този въпрос — наивно призна доносникът. — Привлякоха ме, защото отговарях за добива в мина 45-Т-2, която се намира отвъд народните квартали в северната част на кралството. Искях да напусна страната, но промених решението си. Ето защо ви изпратих съобщение!

— Нали знаеш, че е лошо да предаваш своите — с ирония отбеляза командирът.

— Но... но... аз не съм ви предал!

— Бил си готов да се отречеш от родината си, за да изпълниш плановете на контрабандистите, а сега се разкайваш! Не обичам тези, дето много се колебаят и много приказват. Убийте го!

Десетина стрелци изпразниха арбалетите си в тялото на предателя. Горкият сивунгер залитна назад и се строполи мъртъв на палубата.

Беорф, Лолия и Медуза усетиха как въжето, което ги пристягаше, се разхлаби.

Амос, който най-последно бе успял да го прогори, им прошепна:

— Сега, докато презареждат!

Планът на Пазителя на маските беше прост. Той знаеше, че на борда на дракара стрелците са беззащитни. Беорф се преобрази на мечка, изтръгна превръзката от лицето си и скочи върху малката група войници. Приятелите му разбързаха очите си и Амос бързо прецени обстановката. „Мангуста“ беше обект на щателно претърсване и два големи плоскодънни кораба я задържаха от двете страни. На всеки от тях имаше по петнадесетина сивунгери, готови за стрелба. В задната част на кораба Беорф вече бе повалил трима от войниците на командира, а останалите изглеждаха на края на силите си.

— Заемете се с левия борт, аз поемам десния! — подвикна Амос на момичетата. — Срежете въжетата, които ни държат към техните кораби, аз ще измъкна всички ни оттук!

Медуза рязко смъкна лурнетката си и скочи с разперени крила върху бастингажа на „Мангуста“, като застана с лице към вражеския кораб. Изненадани от внезапната ѝ поява, сивунгерите се прицелиха в нея. С бързо движение на главата Медуза срещна погледите на всеки един от стрелците.

Преди някой от тях да понечи да стреля, те се превърнаха в статуи.

Колкото до Амос, той бе възнаграден с цял облак стрели. Двама от контрабандистите бяха убити, а Аннакс едва избягна една стрела. Пазителя на маските плю в реката и призова мощта на водата. Щом докосна Волф, слюнката предизвика малка ударна вълна. Амос я трансформира в огромна вълна, която се стовари върху противниковия кораб. Загубили равновесие от внезапния тласък, стрелците паднаха по гръб, без да успеят да презаредят оръжията си.

През това време Лолия сграбчи една бойна секира, забравена на „Мангуста“ от викингите на Урм, и разсече въжетата, които придържаха дракара към корабите на сивунгерите.

Докато Беорф изхвърляше през борда последния си противник, Амос насочи към платното неударима вихрушка. Дракарът изведнъж набра скорост и остави след себе си безредие и смут. Тъй като вятърът вече беше доста силен, Пазителя на маските престана да се концентрира веднага щом корабът се озова във от опасност.

Аннакс и двамата контрабандисти паднаха на колене и се поклониха на юношите.

— Но вие сте... божествени създания... полубогове... — заекна посредничката. — Нито едно живо същество в този свят не може да притежава такива умения!

— Станете! — извика Амос. — Не сме богове и нямаме нищо общо с тях. По-добре ни кажете какво ни чака по-нататък.

— Нищо! — отговори Аннакс, все още подвластна на вълнението. — Нищо, чак до голямата Източна порта.

Като възвърна човешката си форма пред втрещените контрабандисти, Беорф заяви:

— Ако прилича на Западната порта, през която влязохме, няма да можем да я разбием. Дракарът ще се строши в нея, без дори да я одраска.

— Имаш право, Беорф — обезпокоен се съгласи Амос. — Очевидно няма да ни е лесно да минем през тази врата. Магията ми все още не е достатъчно силна, та да...

— Но... — прекъсна го дебеланкото — ти... ама... как... видя ли това?

Слисан, Беорф сочеше с пръст корема на приятеля си. Там имаше дълбоко забита стрела от арбалет. Амос подскочи от удивление.

— Тъъ... аз... нищо не усещам! — заекна той. — Трябва да... Не разбирам...

Беоритът хвана стрелата и я изтегли с рязко движение от тялото на приятеля си. Наместо да е покрита с кръв, стрелата бе обвита с дебел слой кал.

— Сега ми е ясно каква е магията на маската на земята — доволно обяви Амос. — Служи ми за защита.

— Искаш да кажеш, че е нещо като броня? — попита Беорф, все още със стрелата в ръка.

— Да, нещо подобно — предположи Пазителя на маските.

— Гледайте! — извика внезапно Медуза. — Нещо изключително!

Юношите застинаха известно време в съзерцание на красотата на Солниците. Пейзажът беше наистина фееричен. Волф течеше през стотици басейни-изпарители. Водата на реката бе отклонена в преливници, които след това захранваха големите открити хранилища. Под въздействието на слънчевите лъчи водата се изпаряваше и оставаше само солта. Между планините от бели кристали хиляди сивунгери се трудеха на различни етапи на прибиране на скъпоценното вещество.

Аннакс, все още впечатлена от удивителните способности на младежите, им обясни различните функции на отделните работници. Някои от тях плъзгаха големи тояги с широк накрайник по повърхността на водата и събираха най-горния слой — „цвета на солта“, наричан така заради това, че представляваше деликатес. Други вадеха тинята от басейните, която се използваше за изработване на пътища или ремонт на дъната на хранилищата. Близко до каналите се вадеше едрата сол, за да се товари на корабите, а многочислени бригади изгребваха калта и водораслите в първите басейни на хранилищата. На цели левги околоръст истински мравуняк от дребни сиви същества с големи уши работеше с ожесточение за извличането на солта от реката.

— Ето какъв е животът на обикновения сивунгер — развълнувано обобща Аннакс. — Ние се раждаме в това кралство, работим през целия си живот в Солниците, за да увеличим богатството на краля, и умираме, без да сме видели нищо от света. Затова трябва да излезем оттук и да работим навън, да сринем стените, които ни държат в плен!

Амос се замисли за мисията си на Пазител на маските, според която трябваше да възстанови равновесието в света. Помагането на Аннакс в порива ѝ към свободата изглеждаше напълно в духа на тази мисия. Пред картината, която се разкриваше пред очите му, Амос се сети за майка си, пленница на шумерите, и почувства тревога за Сартиган. Дали страдаха? Дали все още бяха живи? После в главата му

нахлу споменът за усмивката на баща му, съсечен от червеношапковците в Берион. Така в пълно мълчание мина известно време. Рязък звук на рог изтръгна момчето от вгълбението му.

— Портата! — извика Беорф. — Ето я!

Гигантският Източен портал се издигаше недалече отпред. Двете стражеви кули, от всяка страна на портала, гъмжаха от хиляди стрелци с арбалети.

— Никога няма да минем оттук! — извика Аннакс. — Стражите сигурно вече са предупредени. Ще ни надупчат със стрели!

— Някой да има някаква идея? — обърна се Амос към приятелите си.

Беорф вдигна рамене в знак на отрицание. Медуза отчаяно се почеса по главата. След известен размисъл обаче Лолия предложи:

— Виждам само едно решение: Грюмсон ни е длъжник и именно сега трябва да плати дълга си! Бързо ще направя справка в книгата на Бая Гая, а през това време ти, Амос, издуй платната с колкото може посилен вятър. После трябва да се скрием, защото и аз като Аннакс смятам, че ни чака дъжд от стрели!

Младата магьосница грабна книгата си и бързо я запрелиства, за да открие ритуала, с който да призове Грюмсон. Следвайки инструкциите на ръкописа, тя си направи временен олтар на завет от вятъра, като използва за целта едно буренце за захар, което покри с червен плат. След това си поряза единия пръст и капна три капки кръв върху плата, запали малка черна свещ и поръси върху главата си прах от мандрагора. После викна с все сила:

— Призовавам силата на мрака и на злото. Нека думите ми стигнат до Бездните и гласът ми да бъде пренесен на крилата на инкубуси и сукубуси. Призовавам скъперника Грюмсон и изисквам да плати дълга си към мен. Нека прекара този кораб през вратата на кралството и ще го освободя от тежестта на задължението му!

Благодарение на магическите способности на Амос силен вятър вече издуваше платното и дракарът се носеше с пълна скорост към портата. Беорф, който стоеше на руля, се бе прикрил зад един щит, а Медуза се беше скрила в задната част на кораба зад няколко сандъка с храна. Аннакс и приятелите ѝ контрабандисти се бяха натъпкали в малкия трюм. Амос си бе приготвил голяма празна бъчва, в която се напъха заедно с Лолия още при първите полети стрели.

— Е, ще стане ли? — попита той магьосницата. — Грюмсон ще отвори ли портата?

— Не знам — поколеба се тъмнокожата девойка и започна ритуала отначало. — Призовавам силата на мрака и на злото. Нека думите ми стигнат до Бездните и гласът ми да бъде пренесен на крилата на инкубуси и сукубуси. Призовавам скъперника Грюмсон и изисквам да плати дълга си към мен. Нека прекара този кораб през вратата на кралството и ще го освободя от тежестта на задължението му!

— Скоро ще бъдем в обсега на стрелците — констатира Пазителя на маските. — Идвай!

— Не! Не съм сигурна, че са ме чули! Ще го направя пак. Прекалено е рисковано и ако не се получи...

Още веднъж Лолия повтори заклинанието. Една стрела се заби в олтара ѝ, на няколко сантиметра пред нея.

— Ела! — викна Амос и заповяда на вятъра последен бурен пристъп.

— Нищо не се случва! — обезумяла извика Лолия. — Ще се размажем в портата, ако не успея!

Десетина стрели се забиха около юношите. Следващият залп щеше да е решаващ. Нямаше време за губене! Амос изтича при приятелката си, сграбчи я за кръста и я хвърли в бъчвата. Стрелите вече валяха от небето като дъждовни капки. Пазителя на маските скочи в дървената бъчва и едва успя да затвори капака, когато хиляди стрели се изсипаха върху „Мангуста“, вдигайки адски шум на палубата, и корабът потрепери при тази първа атака.

Все така тласкан от вятъра на Амос и управляван от Беорф, дракарът се носеше право към портата. В тези секунди дебеланкото беше сигурен, че е настъпил последният му час. Всички щяха да умрат, премазани в непробиваемата сивунгерска порта.

Тогава се случи чудо. Водите на реката се разтвориха точно пред „Мангуста“ и корабът се плъзна под гигантския портал. Беорф изрева от радост, когато дракарът му изскочи невредим от другата страна.

— Урааааа! Преминахме! Успяхме!

Амос, Лолия, Медуза, Аннакс и двамата ѝ другари излязоха от скривалищата си. Пазителя на маските предизвика нов порив на

вятъра, който да отдалечи колкото се може по-бързо дракара от Солниците.

— Трябва да наречем този кораб „Таралеж“ вместо „Мангуста“ — отбеляза Медуза, като огледа щетите.

Стрелите бяха навсякъде — по палубата, по бастингажа, по мачтата, по фигурата на носа, навсякъде! Не можеше да направиш и две крачки, без да се препънеш в стрела!

— Ако нямате нищо против, да благодарим на Грюмсон за помощта му — с облекчение заяви Лолия. — Без него никога не бихме минали през тези врати!

— Аз ви благодаря — обърна се към тях Аннакс, като плачеше от радост. — Благодарение на вашата храброст и умения може би един ден моят народ ще бъде свободен. Ние сме първите свободни сивунгери от стотици години насам! Благодаря ви от цялото си сърце!

— Не ни благодарете! — изсмя се Беорф. — Това е наше ежедневие — да вършим невъзможни неща!

Целият екипаж избухна в смях, докато дракарът тихо се носеше към Мрачното море.

ТЪРЖИЩЕТО НА РЕКА ВОЛФ

Двуседмичното пътуване до Мрачното море осигури истинска почивка на екипажа на „Мангуста“. Юношите се сприятелиха с Аннакс и другарите ѝ сивунгери. Посредничката притежаваше необикновена сърдечност и такт, а нейните приятели — рядко срещано човеколюбие.

По време на пътуването спираха многократно, за да се къпят или да изследват няколкото островчета по пътя. Запасите от храна и вода бързо намаляха, но Амос не се тревожеше. Медуза му бе разказала приключението си с варварите, когато се бе престорила на дух, и му бе предала измъкнатите от разузнавачите сведения. Момчето знаеше, че близо до Мрачното море ги очаква огромно тържище, а също и че в кесията му има все още достатъчно златни монети, с които да поднови запасите си.

Заради занаята си на посредничка Аннакс свободно говореше седем езика и три диалекта. Противно на сънародниците си, тя бе имала възможност да се запознае с хора от различни страни и всякакви на вид създания. По време на пазарлъците с търговците от Мрачното море бе научила произхода на името на град Арнакеш. Именно там, при изборите на река Волф, „Мангуста“ щеше да направи последното си междинно спиране, преди да поеме в открито море. Според календара на кралството на Солниците, този великолепен търговски град бил основан в първия век преди издигането на големите защитни стени, което със сигурност означаваше, че бе наистина древен. Основателят, пътешественик номад, вдигнал палатката си на този пустинен терен, за да се полюбува на великолепието на Волф. Бил голям любител на фурмите, погълнал огромно количество от тях и небрежно разпръснал костилките около стана си. Няколко години по-късно точно на това място в пустинята изникнал оазис, напълно подходящ за живеене. Номадът на име Юсеф бен Арнакеш се върнал тук да построи къща и завършил дните на своя живот в съзерцание на морето и реката.

Когато навлязоха в пристанището, разположено точно при извора на Волф и защитено от прибоя с дебела стена, пасажерите на „Мангуста“ нададоха възторжени възклицания. Арнакеш беше удивително красив град. Богатата на желязо почва, от която бяха изработени тухлите на всички сгради, оцветяваше града в тонове, които преливаха от бледорозово до наситено червено и от пурпурно до светлочервено. Всички нюанси на червеното се сливаха в хармония, изригваща като апотеоз на живота.

— То-това е приказно! — загубил дар слово, заекна Беорф.

— Никой никога не ми е разказвал колко великолепен е този град! — промълви Аннакс, заслепена от гледката.

— Това място ми напомня за Браха! — добави Амос несъзнателно.

— Браха ли? — попита Лолия с огромно учудване. — Познаваш древната легенда за Града на мъртвите?

— Всъщност — отвърна Пазителя на маските, не по-малко изненадан от приятелката си — дори не знам защо казах това! То самичко излезе от устата ми.

— Браха е мястото, където душите на починалите се срещат и се изправят пред съд — обясни Лолия. — Това е много стара легенда, на която вече никой не вярва.

— Не знам откъде ми е познато това име. Трябва да е от някоя история на Жюно или от притчите на Сартиган!

— Сигурно е така, защото, за да отидеш на екскурзия в този град, трябва да си умрял!

„Мангуста“ акостира на кея. Едно ячко момче с много тъмна кожа и прям поглед притича към дракара. То прибърза кораба, пусна мостика и посрещна пътниците. Поздрави ги на различни езици и от отговорите им разбра, че новодошлите говорят нордически.

— Добре дошли в Арнакеш — каза то. — Казвам се Кутубиа бен Гелиз и съм един от отговорниците на централния отсек на пристанището. На изток от тези кейове се намират търговските кораби, а цялата западна част на доковете е запазена от шумерите за превоза на роби. Тук съм, за да бъда на вашите услуги.

Момчето се усмихна широко и протегна ръка за бакшиш. Беорф го придърпа към себе си и го потупа мъжки.

— Много се радвам да се запознаем, Кутубиа. Приятно е да те посрещнат по този начин в непознат град! Казвам се Беорф, а това са Амос, Лолия, Медуза, Аннакс и двамата ѝ приятели Олакс и Фрукс. Кажете, къде можем да похапнем тук?

— На... на площад Джемаа Фна — смотолеви момчето стъписано. — Мога да ви придружа дотам и да ви бъда водач! Тъкмо там се намира тържището. Ще си прекарате много хубаво...

— Извинете ме — прекъсна ги сивунгерката, — но тук пътищата ни се разделят. Ние трябва да ви напуснем и да започнем нашата дейност по освобождаването на народа на Солниците. Благодаря ви за всичко и от все сърце се надявам съдбата да ни срещне отново.

Младежите се сбогуваха със сивунгерските си приятели и им пожелаха пълен успех. Медуза и Лолия проляха няколко сълзи, но гордостта на момчетата не им го позволи и те мъжки стиснаха зъби.

— Бихте ли ме последвали — каза Кутубиа и пак протегна ръка за бакшиш, — ще ви заведе право на пазара!

— Чудесно — зарадва се Амос, като се престори, че не вижда ръката на водача. — Да вървим да разгледаме този град!

Преди да напуснат „Мангуста“, Пазителя на маските отиде за кесията си, магьосницата измъкна няколко големи торби, Медуза старателно прикри косите си под качулката на пелерината си, а Беорф успя да погълне една солидна порция закуска.

— Дракарът ни на сигурно място ли е тук? — попита Амос Кутубиа.

— Разбира се — увери го водачът, с все така протегнатата ръка. — Лично се наемам великолепият ви кораб да бъде наблюдаван.

— Благодаря — отвърна момчето и приятелски стисна ръката му. — Вие наистина сте свестен човек.

— Моля... моля... — отчаяно въздъхна Кутубиа.

Пътешествениците нямаха представа, че в Арнакеш съществуваше обичай всеки да предлага бакшиш. Това се смяташе или като подарък за добре дошъл, или като начин да се благодари за извършена услуга. Беше израз на добронамереност и уважение. И тъй като не получи бакшиш от посетителите, Кутубиа бен Гелиз реши, че не им допада, и започна да се старае да бъде още по-любезен.

Пазарният площад носеше името Джемаа Фна, което на нордически означаваше „съборът на мъртвите“. Бил наречен така в

памет на времената, когато тук езекутирали престъпници, а главите им били набучвани на кол за назидание. Това беше най-невралгичната точка на Арнакеш. Цялата търговска дейност на розовия град минаваше през това място. Имаше множество продавачи на килими, чиито пътеки, тъкани настилки и сламеници грееха по магазинчетата в хиляди ярки цветове. Търговците на тави от кована мед с фино гравирани ръбове крещяха до пресипване, хвалейки стоката си на няколко езика. Мъже щавеха овчи кожи, докато жените им предлагаха на минувачите кожени дрехи, ботуши, сандали и ръкавици. Тук се продаваха и ковчезета, доспехи и оръжия, десетки видове чанти и кесии, както и несметни количества най-разнообразни качествени стоки. Имаше и вадачи на зъби, змиеукротители, изпълнители на народни танци, панаирни музиканти и стотици мангали, на които цвърчаха огромни късове месо. Един дресър на маймуни даваше представление редом с гълтач на саби. Двама неотстъпчиви продавачи на грънци от близките дюкянчета бяха влезли в остро съперничество, от което се възползваха бижутерите, които така похвалиха стоката си, че им отнеха клиента. На площад Джемаа фна всичко можеше да се купи и продаде: вълнени одеяла и летни рокли, раkitови кошници и дървени статуетки, минерали и фосили, големи криви ножове, великолепни плетени ризници, бойни шлемове с разнообразни форми и десетки, десетки роби. Намираха се и продавачи на вълшебни билки, лечебни треви и други природни продукти с лековити свойства.

Лолия се щураше като обезумяла от възбуда.

— Вижте! Ама вижте, моля ви се, всички тези съставки! Това там е флиу, една трева, която се пуши, когато човек има хрема, а това е газуля, билка за подсилване. А ето и хол, с който се лекуват възпалени очи, толкова съм го търсила! Ето тук сив кехлибар против болка, а онова там е прочутата смес Рас ал Ханут, препарат, който затопля всички органи и ти помага да понасяш студа. Има и мента! Вижте само красивите й листенца! Довечера ще ви направя ментов чай, няма да повярвате какъв разкош е! На този пазар все едно съм в рая! Хайде, Амос, развържи кесията, трябва да се запаса с някои неща за понататъшното ни пътуване!

Момчето плати всичко, но трябваше сериозно да се попазари с търговеца. С тези пари трябваше да се доберат до Ал Баб, а след това да се върнат в Упсгран, тъй че и дума не можеше да става за

прекомерни разходи. Кутубиа бен Гелиз ги заведе в магазинчета, които предлагаха най-добро качество на най-добри цени. Дори ги почерпи с няколко плодови сока, но така и не получи дългоочаквания бакшиш.

За да ги омае още повече, Кутубиа им разказа прословутата история за Кладенеца на голия мъж. Разположен в самия център на Джемаа фна, този кладенец се бе прочул заради наивността на един селянин, дошъл на пазара да си купи коза. Дал всичките си спестявания, за да се сдобие с най-красивото животно в цял Арнакеш и много се гордеел с това. Докато се връщал към дома си, ловък крадец срязал въженцето, с което била вързана козата и бързо изчезнал в пазарната тълпа. Покрусен от тази беда, горкият човек приседнал край кладенеца до един местен жител, който се оказал още по-злочест. Непознатият му се оплакал, че бил изпуснал в кладенеца кесия със сто златни монети и не можел да намери нито един смелчага, който да слезе да я извади. Предлагал половината от кесията на онзи, който се гмурне и я открие. Селянинът си помислил, че късметът отново му се усмихва и с петдесет златни монети ще си заведе вкъщи цяло стадо кози. Бързо се съблякъл и се потопил в кладенеца. Напразно търсил ли, търсил — така и нищо не намерил. Когато се изкачил горе, оня бил офейкал с дрехите му. От този ден кладенецът бил наричан Кладенеца на голия мъж, за да помнят жителите на града, че в сделките всеки може да загуби ризата си!

— Или гащите! — допълни Амос през смях.

— Тази история нали беше интересна? — запита Кутубиа, този път сигурен, че ще си получи бакшиша.

— Да, много! — отвърна Беорф, който отново стисна ръката на разवेждача, като се питаше дали това момче не страда от мания да си протяга ръката с повод и без повод.

— Да ви покажа нещо друго? — Кутубиа все така си стоеше с празна шепа.

— О, разбира се — обади се Пазителя на маските. — Имаме нужда от камили, едногърби или двугърби. Къде мога да купя добри камили?

— Това вече не е лесно — промълви водачът им. — Шумерите изкупуват всички товарни животни, за да прекарват с тях строителни материали. Разправят, че почнали да вдигат гигантска кула на юг от

Мрачното море. Е, за камилите, мисля, че познавам един човек, който ще се съгласи да ви продаде своите.

— Вече чухме за тази кула — намеси се Лолия. — Точно там отиваме.

— Но това е много опасно! — възкликна Кутубиа. — Шумерите са коварни лешояди, които всеки момент могат да решат да ви пленят, да ви оковат във вериги и да ви направят роби. Още не са докосвали с пръст Арнакеш и околностите му, но виждам ясно в погледа им, че си го мислят. Та ние нямаме армия! Целият този град се основава на търговията и обмена на пари! Никак не ви препоръчвам да ходите там...

— Благодаря за съвета — прекъсна го Амос, — но нямаме голям избор! Тъй че бихте ли отишли за онези камили?

— С огромно удоволствие — отвърна водачът, все още с празни ръце.

18

ЗАКАНАТА НА АМОС

Културата представлява съвкупност от обществени структури, усвоени начини на поведение и умения за взаимодействие с останалите хора и нейните нюанси трудно могат да бъдат обяснени. Битовите навици на народите се променят в зависимост от областта, в която живеят, от историята и дори от езика. Хората, обитаващи крайморските земи, се хранят, разбира се, с повече риба от онези, които живеят в планините. Номадите, които прекосяват пустинята, гледат различно на света от викингите от Севера, а мерените, които си играят с буйните морски вълни, нямат нищо общо с луриканите от острова на Фрея. Всеки народ има собствена култура и всяка страна си има специфични особености. Тъкмо поради това Кутубиа бен Гелиз, подтикван от своето възпитание на търговец, а не от подло и злонамерено намерение, реши сам да вземе от юношите така дълго очаквания бакшиш. И зачака сгоден момент за това.

Благодарение на помощта на Кутубиа Амос успя да намери две великолепни едногърби камили. Осанката им беше впечатляваща, а дългата им светлокафява козина се поклащаше в грациозен ритъм при всяка крачка. Момчето беше изключително доволно от покупката, но си отдъхна най-вече защото имаше ездитни животни, готови да поемат на път веднага щом той и приятелите му стъпят на шумерска територия. Един викингски дракар по тези ширини беше нещо прекалено привличащо погледите и Амос бе решил да заложи на дискретността. Той трябваше да успее да се приближи незабелязано до строителната площадка на Ал Баб, после да се промъкне при робите, за да измъкне майка си и Сартиган. Какъв план само!

Когато се върнаха на кораба, натоварени с екзотични плодове, осолени меса, магьоснически съставки и всякакви продукти, необходими за остатъка от пътешествието им, пътниците вързаха камилите на носовата част на „Мангуста“ и се приготвиха за сън.

— Ще си лягате ли вече? — попита Кутубиа. — Твърде рано е за сън, трябва да ви покажа още куп неща!

— Утре! — прозя се Беорф. — Капнал съм.

— И аз — обади се Амос и стисна ръката на водача. — Много ви благодаря за всичко, което направихте за нас. Ако и утре сте свободен, с удоволствие бих продължил да разглеждам града. Той е наистина омагьосващ!

Медуза вече хъркаше, свита на топка между две торби, пълни с провизии.

— Нали виждате — пошегува се Пазителя на маските, като посочи приятелката си, — скоро всички ще изпаднем в това състояние!

— Тогава до утре — каза водачът, като хвърли бърз поглед към камилите. — Ще бъда тук при изгрев-слънце.

— Не чак толкова рано — подвикна Беорф, вече заспиващ. — Утре малко ще си поспим.

Кутубиа бен Гелиз се престори, че напуска района на дракара, но всъщност се скри на кея. Изчака юношите да заспят дълбоко, скришом се качи на „Мангуста“ и отвърза едната камила. После тихо свали плячката си по мостика и побърза да напусне пристанището в посока към пазара. Най-последно си бе получил бакшиша и удовлетворен, той го поведе към дома си през площада Джемаа фна под одобрителните възклицания на приятелите си.

На сутринта, щом отвори очи, Амос едва не подскочи, когато видя, че им бе останала само една камила. Побърза да събуди приятелите си.

— Ставайте! Ставайте, хей! Една от камилите се е измъкнала през нощта, трябва да я намерим!

Лолия и Медуза скочиха веднага на крак и заедно с Амос започнаха да претърсват наоколо. Колкото до Беорф, нужен му бе половин час да се събуди и да схване какво толкова е смутило спокойствието им.

— За мен е все по-очевидно, че някой ни е откраднал камилата! — заяви Амос.

— Откраднал ли? — учуди се Беорф.

— Да, откраднал! Бях завързал здраво поводите и на двете камили за мачтата и нищо не сочи, че едната е прегризала своя, за да

избяга. Някой е дошъл на дракара, докато сме спали, и е взел животното.

— Но кой може да е? — попита Медуза. — И защо е взел само едната, а не и двете?

— Нямам представа — отвърна Пазителя на маските. — Може би ако попитаме Кутубиа...

Тъкмо когато Амос произнасяше името му, водачът изникна на палубата на кораба. На лицето му грееше ослепителна усмивка и видимо беше много радостен, че отново се среща с младите пътешественици.

— Е? — попита той. — Добре ли спяхте? Сънувахте ли хубави сънища? Ще ви водя ли пак на пазара да продължите с покупките?

— На всички въпроси отговорът е „да“! — обади се Амос. — Обаче днес някой трябва да остане на борда, за да наглежда дракара, защото тази нощ крадец ни е задигнал една камила. Не искам да рискувам да загубим и втората.

— Както си решите — незаинтересувано отвърна Кутубиа. — Чакам ви на кея. Когато сте готови, тогава.

Амос веднага забеляза, че в поведението на водача е настъпила известна промяна. Този път той не протегна ръка, както обикновено, когато предлагаше услугите си. Освен това не изглеждаше никак изненадан от това, че през нощта е изчезнала една камила. Пазителя на маските събра приятелите си.

— Мисля, че нашият крадец е Кутубиа — прошепна той.

— Невъзможно! — възрази Медуза. — Той е много мил, не може да направи такова нещо!

— Трябва да кажа, че и аз мисля, че е невинен! — обади се Лолия.

— А ти, Беорф, какво ще кажеш? — запита Амос.

— Не разбирам какво те кара да смяташ, че точно той е нашият човек — отвърна дебеланкото. — Тук има много моряци, много кораби и със сигурност много непочтени хора. Защо пък да е той?

— Добре де — каза Амос, — няма да ви обяснявам какво точно ме кара да се съмнявам, само ви моля да участвате в играта. Ще му заложа клопка и ако той е нашият крадец, камилата като по чудо ще се появи отново.

— Имам ти доверие — заяви Беорф. — Тъй или иначе единствената следа, с която разполагаме, са твоите подозрения.

— Така си е, нямаме нищо друго, за което да се хванем! — съгласи се Лолия.

— Аз продължавам да вярвам, че е невинен — настоя Медуза. — Чакам да ми докажеш обратното, Амос.

— В такъв случай да вървим и ме оставете да действам! — заключи Пазителя на маските.

Четиримата напуснаха „Мангуста“ и отидоха при Кутубиа, който ги очакваше на кея. Водачът попита:

— Никой ли няма да остане на кораба да го пази?

— Не — самоуверено заяви Амос. — Като размислихме, решихме, че няма нужда. Докато търсех камилата тази сутрин из пристанището, обявих, че ако до утре сутрин животното не ми бъде върнато, ще бъда принуден да направя това, което направи баща ми, когато му откраднаха мулето! При подобна заплаха знам, че на никого вече няма и да му хрумне да ни краде!

Кутубиа малко се поколеба, преди да попита:

— Ама... какво точно ще направите?

— Нали току-що казах. Ще направя това, което направи баща ми, когато му откраднаха мулето!

— Ужас! — подхвърли Беорф, все едно че знаеше тайната.

— Хич не искам да съм там! — добави Лолия, която се включи на свой ред в играта. — Сърцето ми е твърде слабо и няма да издържи.

— Е, аз сигурно съм садистка — обади се Медуза, — но много ми се иска да присъствам на страховитата гледка!

Кутубиа бен Гелиз преглътна мъчително.

— Толкова ли е ужасно? — попита той престорено незаинтересуван.

— Да говорим за нещо друго, Кутубиа! — дружелюбно предложи Амос. — Това не се отнася за вас и много съжалявам, че ви уплаших. Освен ако... Случайно да познавате нашия крадец?

— Не... не! Изобщо даже... по никакъв начин... как може! — отговори Кутубиа, а на челото му изби пот.

— В такъв случай не бойте се! Сега да вървим на пазара! Там ще закусим!

Пътешествениците и техният водач седнаха в една кръчмичка в северната част на площад Джемаа фна и се наядоха до насита с различни местни специалитети. Беорф се натъпка с двадесетина пресни врадати — нещо като банички, приготвени от фини кори с плънка от накълцано говеждо, колбас, риба или бадеми. Амос и Лолия погълнаха по една много хранителна и ароматна зеленчукова супа, наречена харира. Дори Медуза остана доволна. Макар хиляди пъти да предпочиташе суровите насекоми, тя направо се захласна по ктифата. Този сочен десерт от портокалови цветчета, мляко и бадеми страхотно ѝ хареса.

Кутубиа не яде нищо, под претекст че не се чувства добре. В действителност той бе силно притеснен от заканата на Амос. Водачът бързо бе схванал, че тези младежи не са случайни и всеки по свой начин е надарен с изключителни способности. В главата на Кутубиа бен Гелиз още отекваха думите: „Ще бъда принуден да направя това, което направи баща ми, когато му откраднаха мулето!“. Скритото предупреждение го хвърляше в непоносим ужас и караше стомаха му да се свива на топка.

Не беше минал и час от обилната закуска, когато Кутубиа се извини пред гостите си и помоли да го освободят. Каза им, че не се чувства много добре, но преди да тръгне, се увери лично, че знаят как да се приберат на кораба. После бързо се загуби в тълпата.

— Обзалагам се, че когато се върнем на пристанището, камилата ще си бъде на дракара — предсказа Амос, като имитираше Лолия. — Не съм магьосник, но виждам в бъдещето.

— Стига си се подигравал с мен! — рече тъмнокожата девойка и стисна юмруци. — Иначе ей сега ще се превърна в мечка! Сериозно, Амос, наистина ли смяташ, че нашият крадец е Кутубиа?

— Искане ми се да мисля, че е невинен — довери ѝ Пазителя на маските. — И на мен ми е симпатичен.

— Сега вече си мисля, че е виновен — призна Медуза. — Целият побледня, когато Амос се заклани да постъпи като баща си, ако не си върне откраднатото! Всъщност какво точно е направил?

— Ще ви кажа по-късно! — обеща Амос. — Нека приключим с покупките.

Четиримата другари се върнаха на пристанището с торби, натежали от провизии, няколко красиво изработени оръжия и цял куп сувенирчета. Както бе предсказал Амос, липсващата камила отново бе заела мястото си точно до своята посестрима.

— Невероятно! — провикна се Лолия. — Амос, ти беше прав.

— Още не мога да повярвам — наскърбена се обади Медуза. — Наистина се надявах, че подозренията ти към Кутубиа са неоснователни.

— Интуицията на Амос никога не греша — увери ги Беорф, който добре познаваше приятеля си. — Какво ще правим сега?

— Ще му простим и ще се съобразим с обичаите на тази страна — отговори Пазителя на маските. — Мисля, че блеснахме със своята невъзпитаност още от началото на нашето пребиваване в Арнакеш. Надявам се да се реваншираме пред...

Тъкмо когато щеше да произнесе името му, Кутубиа бен Гелиз се появи на палубата на „Мангуста“ и гордо обяви:

— Намерих вашата камила! Беше се напъхала ето там. Успях да я доведа и... сега всички можем да спим спокойно и да забравим този злополучен инцидент.

Тогава Амос извади кесията си и даде на водача три златни монети.

— Ето една монета за вашата любезност, още една заради цялото време, което ни отделихте, и трета — за вашата почтеност.

Най-сетне Кутубиа получи бакшиша си! Той се усмихна широко и благодари на Амос и приятелите му:

— Нека великият Бог да бъде с вас и да ви пази по време на опасното ви пътешествие! Вие имате вечната благодарност на Кутубиа бен Гелиз.

— Ние сме тези, които трябва да ви благодарят от все сърце — учтиво отговори момчето.

— Мога ли да ви попитам нещо? — каза водачът.

— Разбира се!

— Какво щяхте да направите, ако наистина ви бяха откраднали животното, както на баща ви? — попита с огромно любопитство Кутубиа.

— Когато откраднаха мулето на баща ми — обясни Амос, — той се върна на пазара, пак извади кесията си и купи друго! Аз щях да постъпя точно така!

Лолия, Медуза и Беорф едва се сдържаха да не избухнат в смях. Водачът замълча, погледна Амос право в очите и развеселено каза:

— Вие сте били голям тарикат!

19

РОБИТЕ

Площад Джемаа фна бе заобиколен от сукове. Малките, натъпкани със стоки дюкянчета и работилнички, които изграждаха този основен елемент в живота на Арнакеш, бяха подредени едно до друго в лабиринти от тесни улички. Всяка занаятчийска гилдия си имаше свой сук. Така например в северната част на площада, точно до лозарите, се помещаваха търговците на коприна, а по на изток — грънчарите. В южната част бяха разположени суковете на ковачите и оръжейниците, а зад тях, под сигурното прикритие на някогашната крепостна стена — сукът за търговия с роби.

Кутубиа бе предупредил младите пътешественици да не приближават до това място, което не се ползвало с добро име. То гъмжало от варвари, крадци, убийци и странни създания. Само шумерите можели да проникнат вътре, без да рискуват кожата си. И понеже оттук те купували доста роби, жителите и търговците от пазара се отнасяли към тях с голямо уважение.

Въпреки опасността, четиримата другари решиха да пообиколят натам. Сартиган и майката на Амос със сигурност бяха минали през това място, преди да бъдат продадени на шумерите. Може би бяха останали следи или хора, които да дадат някакви сведения. Трябваше да си опитат късмета, макар и само за да видят как е разработена търговията с роби и кой дърпа конците. Ала как да се влезе вътре?

— Имам една идея — подхвърли Лолия. — Да влезем преоблечени!

— Преоблечени като какви? — попита Беорф, не особено въодушевен.

— Като такива, каквито се виждат на тържището — роби и продавачи на роби! — отвърна магьосницата. — С кристалните уши Амос ще се преобрази в елф, който е дошъл да продаде плячката си. Медуза и аз ще сме оковани за шиите и ще се преструваме на робини. Ти, Беорф, ще се преобразиш на мечка и ще придружаваш елфа. Така

бандитите, които живеят в този сук, ще премислят няколко пъти, преди да ви нападнат.

— А какво точно ще правим, ще ви продаваме ли? — заинтересува се от предложението Пазителя на маските.

— Да — потвърди Лолия. — Ще продаваш една млада тъмнокожа принцеса от племето на догоните и една горгона от плът и кръв! Разбира се, ще искаш твърде висока цена и никой няма да пожелае да ни купи. Това ще ни позволи да обиколим навсякъде и да потърсим някакви следи.

— Ами ако ми предложат добра цена — пошегува се Амос, — мога ли да ви продам?

— Хич не си го и помисляй! — заплаши го Медуза. — Защото ще си имаш работа с мен!

— Чудесно! — изсмя се момчето в отговор. — Планът ми е ясен! Какво ще кажеш, Беорф?

— Ще кажа, че за старейшината на Упсгран е крайно унижително да играе ролята на мечка! — оплака се на шега беоритът. — Но този път от мен да мине! Питам се обаче защо най-хубавите роли винаги се падат на Амос.

— Защото съм хубавец! — каза през смях Пазителя на маските. — Ти доста често ми го повтаряше след приключението с Отарел, не може да не помниш!

— Е, това е сериозно основание! — ухили се Беорф.

Според плана на Лолия, младите търсачи на приключения се озоваха пред сука с робите. Амос бе надянал ушите и влачеше Беорф на въженце, сякаш беше кученце. Зад него с наведена глава и унил вид двете оковани девойки едва пристъпяха. Представлението изглеждаше съвършено.

Един шумер, едър на ръст и с много тъмна кожа, веднага ги спря с думите:

— Говорите ли моя език, млади елфе?

Кристалните елфически уши, подарени на Амос и Беорф от Гуенфадрил, кралицата от гората на феите Тарказис, имаха тази особеност, че можеха да се сливат с ушите на онзи, който ги носеше, и така изглеждаха съвсем истински. И понеже даваха възможност да се разбират и говорят всички езици, Пазителя на маските отговори на шумерски:

— Да, разбирам езика ви и го говоря. Дошъл съм да продам едни мои пленници.

— Тук рядко могат да се видят хора от твоята раса — продължи здравенякът. — Може ли да огледам робите?

— Колкото ви се иска!

Шумерът започна с оглед на зъбите на Лолия, после опипа краката и гърба ѝ.

— Тази е наред, здрава е! — заяви той. — Прекалено е млада, но си я бива. Да видим другата.

Когато смъкна качулката на Медуза, мъжът подскочи и изрева:

— Ама какво е това? Ужас!

— Горгона — най-спокойно отвърна Амос и вдигна отново качулката на главата на приятелката си. — Това са много работливи създания, здрави и надеждни. Рядко боледуват, но за сметка на това са малко агресивни.

— А мечокът? — поде пак шумерът. — И него ли продаваш?

— Не — отговори така нареченият продавач на роби, без нито за миг да загуби хладнокръвие. — Той е дресиран да ме пази!

Шумерът недоверчиво измъкна един нож и предизвикателно подвикна:

— Искаш да кажеш, че ако реша да те нападна, твоят мечок ще...

Не успя да довърши изречението, защото Беорф скочи върху него, изтръгна оръжието му с мощен удар с лапа и го просна по гръб. Сега беоритът бе захапал шията на шумера и бе готов да я прегризе.

— Добре, добре, разбрах. Кажи му да ме пусне — замоли се мъжът, плувнал в пот.

— Но преди това — наведе се леко към него Амос — разкажи ми как работи това място. И къде мога да продам робите си?

Сцената бе привлякла погледите на мнозина любопитни, които се струпяха около чудноватата разнородна групичка.

— Първо трябва да бележиш робите с нагорещено желязо... после... да ги запишеш за наддаването. Един след друг... робите се качват на един подиум... и се продават след... наддаване...

— Много благодаря — каза елфът, докато галеше мечока по главата. — А, още един въпрос! Кой си ти и с какво се занимаваш тук?

— Аз съм Лагаш Ур Нану... шумерски търговец на роби. Аз... аз се разхождам... преди търга... за да... за да набележа най-изгодните

предложения. Моля ви... вашата мечка... задушавам се.

— Благодаря ти още веднъж, Лагаш — заключи Пазителя на маските и даде знак на Беорф да го пусне.

Зяпачите се разпръснаха и скоро из сука се разнесе нов слух. Един млад елф, който имал роби и се разхождал с един свиреп мечок, уж бил решил да подчини шумерите и да поеме контрола на тържището. От ухо на ухо тази мътва набираше скорост. Клюките се умножаваха, възпламеняваха въображението и скоро се говореше за цяла армия елфи, която щяла да нападне града, да завладее населението и да го пороби. Все едно какво говореха или си въобразяваха обитателите на сука — Амос скоро щеше да стане известно лице, всяващо страх. А той искаше точно това.

Юношите преминаха през старите укрепления и пред очите им се разкри мизерната гледка на сука. Тази част на Арнакеш беше същинска язва. Огромни плъхове тичаха насам-натам сред екскременти и отпадъци. Многоетажните къщи — някога боядисани и кокетни — бяха полусринати. Пред входовете на кръчмите се търкаляха осакатени тела на жертви от уреждане на сметки. Варвари с вид на престъпници и безмилостни очи не откъсваха поглед от новодошлите и нескрито им се подиграваха.

— Това място хич не ми харесва — боязливо прошепна Лолия.
— Какъв ужас!

— И на мен — отвърна Амос, също така смутен. — Ако си изиграем ролите както трябва, всичко ще мине добре.

Точно в този миг двама варвари спряха юношите. Единият от тях, който вонеше на алкохол, обяви:

— Сега сте мои! Тази вечер ще ви продам.

Без да губи самообладание, Пазителя на маските се концентрира и подпали ботушите на варварите.

— Той е маг! Той е маг! — закрещяха мъжете и хукнаха да бягат презглава.

— Добра работа свърши — избоботи Беорф, като вдигна глава към приятеля си.

— Мисля, че тук трябва първо да нападаш, а после да обсъждаш! — каза Амос и ускори крачка. — Да напускаме тази част на сука. Виждам платформата за търга на роби ето там.

Стотици хора се тълпяха пред подиума, където едно закръглено плешиво човече, еднооко и с белег от сабя на лицето, продаваше робите на онзи, който предложи най-висока цена. На подиума се появи масивно същество, с тяло на човек и глава на бик. Амос, Лолия, Медуза и Беорф бяха силно впечатлени от осанката на човекоподобното създание. Краката, ръцете и шията му бяха оковани в здрави вериги и то бе ескортирано от десетина въоръжени до зъби пазачи. Наддаването започна:

— Ето един великолепен екземпляр от мрачните минойски земи! — обяви театрално шишкавото човече, като повтаряше всяко изречение на шест езика. — Това същество е силно като полубог и служи добре на господарите си, когато е подобаващо дресирано с камшик. Убило е предишните си собственици, на които хрумнала лошата идея да му свалят веригите. Този Минотавър е роден за каторжна работа или за гладиаторски битки! Продава се с допълнително обезопасена клетка на колела, която лесно се включва във впряг! Наддаването започва от пет нордически златни монети, дванайсет стари шумерски шумеруси, трийсет и седем хетски хетима или сто и четиридесет еламски перли. Наддаването започва!

Една група от около петнайсетина шумери започна да наддава. Сред тях Амос разпозна Лагаш Ур Нану. Няколко гоблини, видимо червеношапковци, вдигнаха цената. Богати фермери от околността също се включиха в търга, но шумерите винаги качваха отгоре. Найсетне именно те придобиха Минотавъра.

— И това е още един роб за господата шумерите — заключи продавачът и подкани публиката да аплодира. — Както обикновено, вашият роб ще бъде готов утре сутрин при изгрев-слънце. От този момент вие сте негови собственици! А сега нашето следващо предложение!

Десет мъже, оковани във вериги един за друг, бяха избутани на подиума. Телата им бяха покрити с белези от удари с бич и от все още кървящи рани. По лицата им ясно се четеше болка и отчаяние. Само един от робите все още се държеше изправен, с високо вдигната глава и здраво стъпил на краката си. Задавен от вълнение, Амос го разпозна начаса. Това беше Бартелеми, владетелят на Брател велики и негов приятел.

Наддаването започва! — подвикна продавачът и го повтори на няколко езика. — Тези гребци са привикнали към тежък труд зад греблата и удивително добре понасят бичуването. Те са здрави и могат да оцелеят и в най-суров климат. Тези мъже са дресирани от червеношапковците и ви се предлагат за двайсет нордически златни монети, четиридесет и шест стари шумерски шумеруси, сто четиридесет и осем хетски хетима или петстотин и шейсет еламитски перли. Наддавайте!

— Двайсет и пет златни монети! — извика Амос за огромна изненада на приятелите си.

— Но какво си намислил? — слисана прошепна Лолия.

— Купувам ги, това са приятели! — кратко отвърна Пазителя на маските, докато броеше оставащите в кесията пари.

— На четири крака нищо не мога да видя! — избоботи Беорф. — За кого става въпрос?

— Това е Бартелеми с Рицарите на светлината от Брател велики! — отвърна Амос тихо. — Разпознах мнозина от тях.

Лагаш Ур Нану погледна към така наречения елф, поздрави го с леко кимване и удвои залога. Пазителя на маските качи с още десет златни монети, а Лагаш пак удвои залога.

Бартелеми бе разпознал Амос още на мига, щом го видя. Той прошепна нещо на хората си и надеждата в очите им проблесна отново.

Тогава Пазителя на маските заложи всичко и предложи наведнъж сто и петдесет златни монети. Това беше цялото съдържание на кесията му. Лагаш се обърна към приятелите си и тъкмо щеше отново да качи сумата, когато Беорф се изправи на задните си лапи и го погледна право в очите с оголени зъби. Шумерът си спомни за прегръдката на звяра, въздържа се от ново вдигане на залога и Амос бе обявен за собственик на десетте гребци.

— Ще можете да ги вземете утре заран — обяви продавачът, докато пазачите изтласкваха Бартелеми и хората му извън платформата. — Те ще бъдат изкъпани, нахранени и ще носят нови вериги, подарък от корпорацията на робопритежателите от Арнакеш. Да аплодираме щастливия собственик на този нов екипаж!

20

КУЛАТА АЛ БАБ

Младите любители на приключения се прибраха безпрепятствено в дракара. Кутубиа ги очакваше с нетърпение и ги затрупа с въпроси. Беорф не беше много словоохотлив, нито пък двете момичета. С разтуптяно от вълнение сърце Амос запази мълчание и отиде да седне при носа на кораба.

— Но какво се е случило? — настоя Кутубиа. — Какво е станало с него?

— Нищо особено радостно — отвърна Лолия. — Мисля, че се тревожи за майка си.

— О! — възкликна водачът. — Значи ще проговори тогава, когато сърцето му няма да е толкова тъжно.

Лолия беше права: Амос си мислеше за Фрила. Горката, сигурно е била белязана с нажежено желязо и продадена като добитък на този отвратителен пазар. Какво унижение! Как е възможно да накараш някой да изтърпи всичко това? В този свят имаше толкова много страдание и омраза. И всички тези мъчения бяха предизвикани от тях, от боговете! Бездушни божества, налагащи на живите създания своите заповеди и своя морал, диктуващи през устите на свещениците, брамините, шаманите, корибантите, друидите, евбагите, понтифексите, йерофантите, мистагогите, оватите, фламините, квиндецемвирите, жертвоприносителите и виктимариите от всички религии своите заклинания за война. Доброто срещу злото и злото срещу доброто, откакто свят светува до днес, като порочен кръг във вечността!

Отчаян, Амос се отпусна на колене и заплака. Приятелите му мълчаливо дойдоха да седнат при него, за да го утешат.

— Отново се чувствам смазан под тежестта на моята мисия! — довери момчето. — Не зная какво да правя, за да прекратя лудостта на боговете, да сложа край на страданията и да възстановя равновесието на този свят. Готов съм да изоставя всичко. Уморих се да съм Пазител на маските.

— Ако можех, щях да заема мястото ти, но... ти си най-добрият!
— каза му Беорф. — Не знам дали ще успееш да изпълниш трудната мисия, която ти е била поверена. Важното е да опиташ!

— Да опиташ с цялото си сърце! — продължи Лолия и нежно сложи глава върху рамото на Амос.

— Да се опитваш докрай! — добави Медуза.

Така, сгущени един в друг, четиримата приятели заспаха, като оставиха на Кутубиа грижата да метне върху им едно одеяло. В полусън Амос дочу глас, който произнасяше шумерската загадка, подписана от Енмеркар: „Трябва да яздиш и да не яздиш, да ми носиш подарък и да не ми го носиш. Всички ние, малки и големи, ще излезем да те посрещнем и ти ще трябва да накараш хората да те приемат, но и да не те приемат“.

Младият Пазител на маските се видя заедно с приятелите си пред гигантската кула Ал Баб и потръпна от предчувствието, че тя ще бъде неговият гроб.

РЕЧНИК

Брамин: в индийската митология — жрец, който служи на върховния бог Брама.

Виктимарий: в Дребния Рим — жрец, който убива жертвите за предстоящото жертвоприношение.

Евбаг: Келтски свещенослужител и учен.

Енки: в шумерската митология това е богът на бездната, на мъдростта, на сладките води, както и богът на магиите, заклинанията и на океана. Наричан още Абзу, той пълни реките с риба, управлява морските течения, призовава ветровете, създател е на каруцата, на хомота, на кирката и на мелницата, изпълва равнината с животни и растения и строи обори.

Йерофант: в гръцката митология — тълкувател на свещени книги и тайни учения. Било е забранено името му е да се произнася от непосветени.

Квиндецемвир: в Древния Рим — жрец от колегия от петнадесет жреци, съхраняващи книгите на пророчицата Сибила.

Корибант: в Древна Гърция — жрец на богинята Кибела.

Мандрагора: Южно многогодишно растение, което се смятало за чудотворно през Средновековието. Вирее в страните от средиземноморския басейн. Коренът му представлява впечатляваща с размерите си ряпа — отвън кафява, а отвътре бяла. На височина стига 60 до 80 см и тежи няколко килограма.

Мистагог: в Древна Гърция — жрец, който въвеждал и посвещавал в религиозните науки.

Мойви: водни духове, чието единствено удоволствие се състои в това да удавят невинни моряци. Обитават реките на Англия. Също както Зеленозъбата Джени от ирландската митология, мойвите имат зелена кожа, а дългите им коси се носят като водорасли по повърхността на водата.

Оват: в Дребна Галия — пастор, който в йерархията на друидите се намира между друидите и бардите.

Пазители на елементите: в различна форма те присъстват във всички традиции и култури. Поведението им спрямо хората е такова, каквото е отношението на хората към природата.

Понтифекс: в Древния Рим — човек, който изпълнява религиозни ритуали и церемонии. Ръководителят на жреческата колегия е понтифекс максимумус.

Сивунгер: Тези същества са вдъхновени от гуиледусиите — самотни шотландски феи, които живеят в брезови горички и се обличат с листа и мъх. Сивунгерите са измислица на автора и не съществуват в никоя митология.

Фламин: в Древния Рим — жрец на един от трите най-важни богове в римския пантеон — Юпитер, Марс и Квирин.

Шаман: Лице, което може да общува с духовете чрез специални ритуали, по време на които изпада в транс.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.